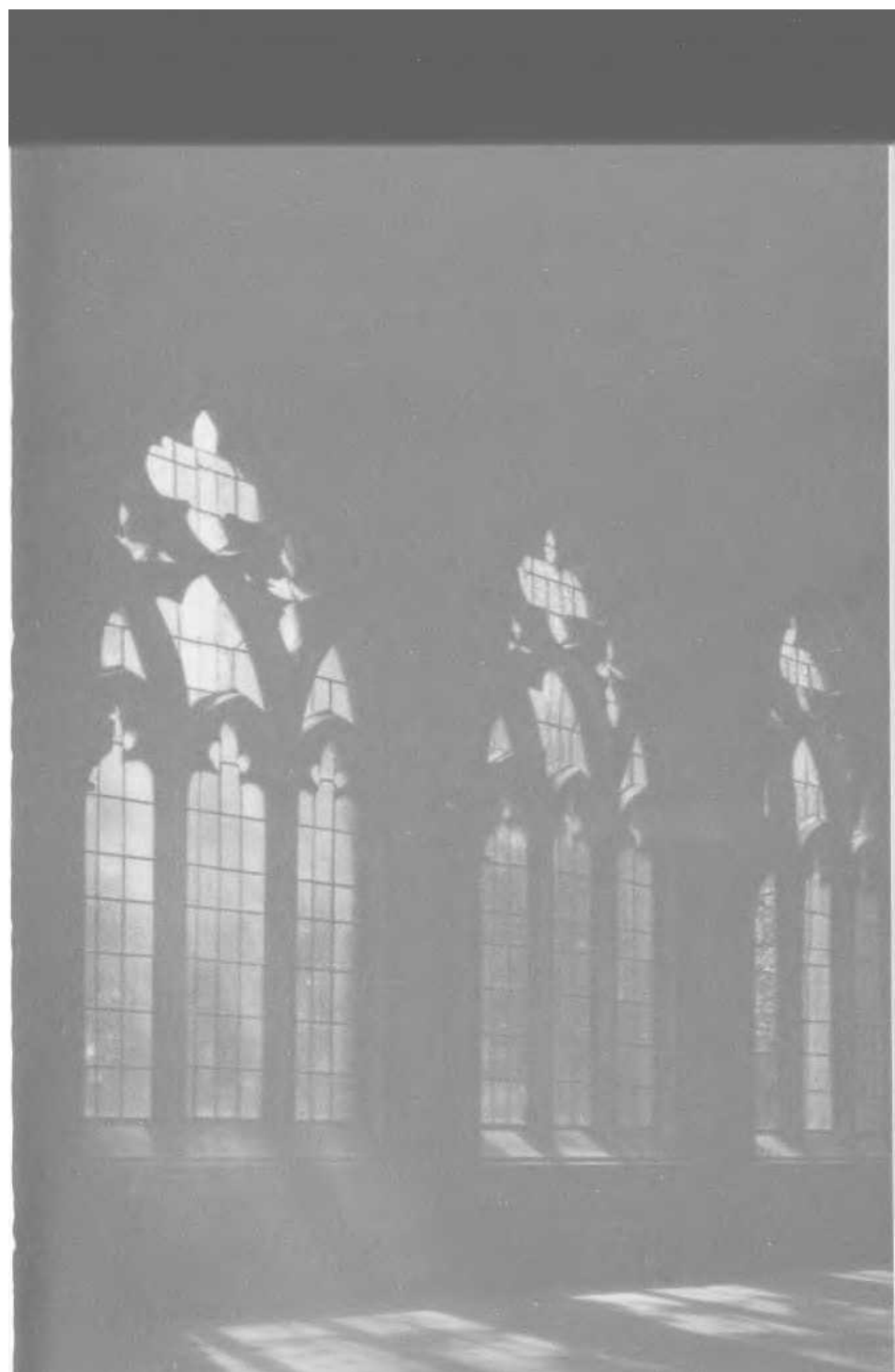

A high-contrast, black and white photograph of a man, Riley Baker, wearing a dark leather jacket over a dark t-shirt. He is looking down and to the right with a serious expression. The background is dark and textured.

RILEY BAKER

**A POKOL.
ELMI**

A DÜH SZILÁNKJA

RILEY BAKER

A POKOL FIAI

A DÜH SZILÁNKJA

© Riley Baker 2024

ISBN: 9786158194297

Szerkesztette: Vajda Dóra, Babos Boglárka

Tördelés és műszaki szerkesztés: Takács László

Korrektúra: Babos Boglárka és Flach Viktória

Borítót tervezte: Blue s Book Solution

Nyomta és kötötte: Pannónia Nyomda Kft.

*Azoknak a lányoknak,
akik nem bánják, ha a szőke herceg lova defektet kapott,
és helyette a motoros rosszfiú megy értük.*

Kedves olvasó!

A történet kitalált karaktereket, helyszíneket,
és szituációkat fest le.

A srácok nem léteznek, de ha léteznének,
akkor is tanácsos lenne kerülni őket...

Lejátszási lista

My Chemical Romance - Helena
Nessa Barrett - Dying On The Inside
Evanescence - Bring Me To Life
Korn - Word Up!
Him - Wings Of a Butterfly
Linkin Park - The Emptiness Machine
Melanie Martinez - Tag, You're It
Korn - Falling Away From Me
Palaye Royale - Oblivion
Fall Out Boy - Immortals
Slipknot - Wait And Bleed
Limp Bizkit - Break Stuff
Rammstein - Engel
Papa Roach - Last Resort
Ruelle - Secrets And Lies
Ren, CHINCHILLA - Chalk Outlines
Imagine Dragons - Bones Breaking
Benjamin - The Diary Of Jane
Jagwar Twin - Bad Feeling
System Of A Down - Lonely Day
Mother Mother - Hayloft
Meiko - Bad Things
Cobra Starship - The Is at War
Him - The Sacrament

Prologus

- Atyám, nem gondolja, hogy az élet igazságtalan?

Kiábrándultságom hangját visszaverték a gyóntatófülke falai. Hosszas csend volt a válasza. Idegőrlő, hosszas csend.

Az a fajta csend, amiben az ember nyakába hullanak a saját démonjai.

- Az attól függ, gyermekem.

- Mitől? Meghallgatja mindenki szarságát, ne mondja már nekem, hogy sosem merült fel magában ez a kérdés. Amikor az emberek idejönnek és feloldozást várnak a gyomorforgató tetteikre. Amikor este lehunyja a szemét, tudván, hogy az a féreg hentes minden nap a sulis előtt csorgatja a nyálát tizenéves lányokra, amiről az egész város tud, mégsem tesz semmit. Ilyenkor nem gondolja, hogy az élet kurvára igazságtalan?

- Van, akivel az, van, akivel nem.

- Ez egy korrekt válasz. Még ha egyáltalán nem is vigasztal.

- Azért jöttél el hozzám, hogy erre válaszoljak?

- Magam sem tudom...

- Montez, miért vagy itt?

- A *gyermekem* jobban tetszett, elvégre már a fia vagyok, nem? Akkor is, ha semmi okot sem adok arra, hogy ezzel büszkélkedjen.

- Miért vagy itt?

- Megtaláltuk azokat a férgeket, akik felgyújtották a házunkat annak idején.

A csend, ami beállt, már nem tudott megfojtani. Hallottam, hogy az Atya egyre nehezebben lélegzik. Felálltam, de még a vállam felett visszaszóltam.

- Megöltük az egyiket. Vacsoránál találkozunk!

- Biztos, hogy itt lesz? - kérdezte Nate, miközben megigazította a bakancsa fűzőjét. Végignéztem a rakott szoknyás diáklányokon, akik kíváncsian bámultak felénk. Gondolom, nem értették, hogy mi a szart keresünk fényes nappal az Úr házánál., /z

- Holtbiztos - veregettem vállon.

- Induljunk, mielőtt még az Atya is felbukkan - biccentett Thiago a kíváncsiskodó nővérek irányába.

Besétáltunk a vaskapun és megindultunk a templom bejárata felé, mellőzve a körülöttünk lévőkre megrökönyödött arckifejezését.

- Helló, nővérek - köszönt rájuk Nate vigyorogva, közben fordított egyet a fekete, kopott baseball sapkáján.

Szánakozó tekintettel mértek végig minket, a nyakukban lógó keresztet szorították, mintha fohászkodnának, hogy ne hogy balhézzunk. De kivételesen nem ezért jöttünk.

A pulóverem alól kihúztam az ezüst kereszt medálom, és felmutattam.

- Ebben az egyben egyetértünk.

- De a szüzesség megőrzésében semmiképpen - tette hozzá Nate szórakozottan.

Szemükkel máglyára vetettek mind a hármunkat, de nem értünk rá felsorolni, hogy miért lenne valóban ott a helyünk.

A bakancsunk erőszakosan csapódott a márvány kőpadlóra, ahogy végighaladtunk a templom padsorai között. Megannyi bűnünket visszaverték a magas falak, de leperegtek rólunk. A hitünk még kiskorunkban elúszott a Delaware folyón és egyikünk sem ugrott utána, hogy visszaszerezze. Az emlékek szűrni kezdték a bordáimat, mire a kezem egyből ökölbe szorult.

- Szóval, mi a tökömet keresünk itt? - türelmetlenkedett Nate, akit minden templomi látogatás feszélyezett.

- Ne káromkodj az Úr házában! - szóltam rá komolytalanul.

- Olyan sok van neki, úgysem hallja!

Megállt a meggyújtott mécsesek előtt, letérdelt, közben próbálta eltüntetni a képéről az ördögi vigyort.

- Uram, tudom, hogy nem sűrűn látogatlak, és ha jövök, akkor is csak kiakasztalak, szóval most hálát szeretnék adni.

Thiago megvonta a vállát, és a padsornak támaszkodott.

- Hálát, a kis pultos szösziért. Koszi, hogy úgy alakítottad a szálakat, hogy végül rajtam kötött ki, én pedig benne.

Megragadtam Nate-et a karjánál fogva, és felhúztam. Bármennyire is szórakoztatott, nem értünk rá erre.

A templom hátsó kijárata egyenesen a lánynevelde belső udvarához vezetett minket. Áthaladtunk a szobrokkal teli udvaron, utána pofátlanul besétáltunk az „U” alakú, régies épületbe, ahol semmi keresnivalónk nem volt. Végigvonultunk a szűk folyosón, majd megálltunk az első női mosdó ajtaja előtt, ahonnan erőteljes nyögések szűrődtek ki.

Túl jól ismertem a testvéremet.

A bűneit, a tombolását, a fájdalmát.

Mi gyerekkori emlékek helyett rémálmokat kaptunk. Szörnyeket az ágyunk alá, akik végül belénk költöztek. Akikkel eggyé váltunk.

Pocsék időzítés, de tényleg nem értünk rá, így kérdés nélkül benyitottam.

- Adjatok néhány másodpercet - röhögött a képünkbe a tükörből, miközben a testével eltakarta a lányt, akinek a szőke haja kilógott Phoenix válla mögül, de az arcát gondosan a testvérem mellkasába temette. Pedig mi aztán nem voltunk azok az ítélező fajták ilyen esetekben.

- Dolgunk van - közöltem lényegre törően, majd rájuk csuktam az ajtót.

A folyosón dübörgő léptek zaja jelezte egy apáca közeledtét, úgyhogy sietve elálltam a női mosdóhoz vezető utat, amíg Nate és Thiago az ablakpárkánynak dőlve kíváncsian várták a történet végkifejletét.

- Miért torlaszolja el a női mosdó ajtaját? - Dühös hangját visszaverték a nevelde falai. Idegességében még egy ér is kidudorodott a homlokán, egyértelmű volt, hogy a nővér nem kezelte túl jól a stresszhelyzeteket. Nem ez volt az első alkalom, hogy Phoenix és én itt jártunk, vagy hogy a lányok olyat tettek, amiért később vezekelhettek. Már igazán hozzászokhatott volna.

- A maga helyében várnék néhány másodpercet - figyelmeztettem a nővért, amikor megpróbált idegesen félretolni az útból. Bátor húzás. Két fejjel magasabb voltam nála, és ami az erőviszonyokat illeti, közel sem voltunk azonos súlycsoportban.

- Ne mondd meg nekem, fiam, hogy mit csinálhatok és mit nem!

Nate a kezével jelezte, hogy ne ellenkezzek.

- Ahogy óhajtja, nővér!

Megadóan felemeltem a kezem és elálltam az útjából, ő pedig benyitott.

- Három - néztem Nate-re, aki vigyorogva összecsapta a tenyerét.

- Kettő - tette hozzá lelkesen.

- Egy - fejezte be Thiago, mire a nővér felsikoltott.

- Szűz Máriám! Szentséges Szűz Máriám! - hangja éles késként szántotta fel a dobhártyám.

- Azon a részen szerintem már túl vagyunk - jegyezte meg Nate szórakozottan, miközben oda- állt a nővér másik oldalára.

- Mi a fészkes fenét művelsz te itt, Alaska Norton? - kapott a szívéhez drámaian.

- Ne már, nővér! Legyen egy kis fantáziája. - Ádáz vigyorem csak olaj volt a tűzre.

- Pont azt, aminek tűnik - tette hozzá Nate cinikusan.

- Azonnal fejezzétek be! - visította idegesítő hangon a nővér, mire Nate-el együtt hátrébb léptünk tőle. - Te meg szállj le róla! - A kezében lévő Bibliával ütni kezdte Phoenix hátát, akibe nulla szégyenérzet szorult.

- Úgy érti, hogy szálljak ki belőle? - röhögött Phoenix, majd gyorsan hozzátette: - Már megtettem. - Sietve felhúzta a nadrágját, de az eszelős vigyort képtelen volt eltüntetni a képéről.

A nővér vérben forgó szemekkel felénk fordult.

- Azonnal hívom a rendőrséget erőszaktevés miatt.

- *Senhora!* - szólalt meg mögöttem Thiago rekedtes hangon. - Magának úgy tűnt, hogy ez erőszak volt?

Hűvösen nézett ránk és a telefonja után nyúlt.

Nem hibáztattam érte. Nem volt túl jó hírünk a városban. Elég problémásak vagyunk és az egyik rossz tulajdonságunk, hogy előbb ütünk, aztán kérdezzünk.

Négyünk közül Nate a legfiatalabb és a legfelelőtlenebb. Phoenix öntörvényű, annyira, hogy még a saját szabályait sem tartja be. Thiago megfontolt, ugyanakkor képes fapofával felszántani az aszfaltot valakinek a képével. Mi voltunk a Pokol fiai. Nem mi neveztük el

magunkat így, hanem a város. A tragédiánk hatalmat adott. Az emberek valamiért féltek tőlünk. De ha a nővér végignézi a talpig fekete, bőrdzsekis szerelésünkön, nagyobb figyelmet szentelve Nate "Találkozunk a pokolban" feliratú pólójának, vagy csak szimplán a közös emlékeinket veszem figyelembe, akkor még inkább érthető, hogy hívta a zsarukat. Gyanítom, nem loptam be magam túlságosan a szívébe azzal, hogy párszor rajtakapott, ahogyan félmeztelenül mászok ki az ablakon a lányok szobájából.

- Helyettem is kérj bocsánatot az Úrtól! - súgta oda Phoenix a kipirult szókének, majd felénk fordult. - Ideje lelépnünk!

Futásban mind a négyen verhetetlenek voltunk, pláne ha a bűneink elől kellett menekülnünk.

Keresztülvágtunk az udvaron, kikerülve a bámészkodó lányok seregét, majd átszaladtunk a templomon egészen a bejáratig. Sietve felpattantunk a motorokra és magunk mögött hagytuk a lányneveidét és Phoenix egyik bűnét, amit szeretett újra és újra elkövetni.

Ez a város tele volt mocsokkal, de ha alaposan a felszín alá ástál, akkor széthullott életekkel és megsebzett emberekkel talátlad szemben magad. Egyszerre szerettem és gyűlöltem ezt a várost, ami mindent megtett, hogy az utóbbit érezzem erősebben. Mindenki vétkes volt és mindenki adója az Úrnak, csak sokan elfelejtettek törleszteni.

A száguldó motoron az adrenalin szokásosan átvette a hatalmat a testem felett. A sebesség szabaddá tett és nem hagyott gondolkodni. Nem akartam megállni vagy lassítani.

Mind a négyünknek megvolt a maga drogja az élethez.

Az enyém ez volt. Úgy élni, mintha nem lenne holnap. A motorral beleveszni a pillanatba. Mintha a halál nem a végét jelentené a dolgoknak. Máshogy működtem, mint a testvéreim, bár az igazat megvallva, egyikünk sem félt a haláltól. Elég korán megtanultuk, hogy élni sokkal ijesztőbb.

Megálltunk a házunknál, hogy lecseréljük a motorjainkat.

- Amint elhalad mellettetek, kiteszitek az útlezárás táblát, és jeleztek - fordultam Nate és Thiago irányába.

- Amint meglátom az emberünket, megy a meztelen női fotó - kacsintott Nate.

- A biztonság kedvéért a sebességkorlátozás táblától is megválnék arra az időre - tette hozzá Thiago, aki semmit sem szeretett a véletlenre bízni.

Beszállt a koromfekete Subarujába, Nate meg bepattant mellé.

- Alibik? - kérdeztem indulás előtt.

- A mestermű ma végre elkészül - Nate büszkén kihúzta magát az ülésen és a befejezetlen koponya tetkójával vagánykodott.

Thiagora néztem.

- Én meg fogom a kölyök kezét, nehogy a gatyájába vizeljen - fordult Nate irányába, aki fintorogva arrébb húzódott.

- Mi a te alibid? - pillantottam Phoenix felé.

- Alaskával vezekeltem a bűneinkért - válaszolta könnyelműen, közben vállon veregetett.

- És a tiéd? - kérdezte Thiago.

- Beugrók a kútra dohányért.

- A miénk legalább kreatív volt - jegyezte meg Nate gúnyosan.

- Én az egyszerűsége esküszöm! - léptem el az autótól, aztán beszálltunk Phoenixszel a szürke Dodge Ram-ba.

Félreálltunk a terv szerint kijelölt helyen, és Nate üzenetére vártunk. Kibújtam a bakancsomból, hátranyúltam az ülésen a tornacsukákért. Egy párt odaadtam Phoenixnek, a másikat a lábamra húztam.

Amint küldte Nate a képet, sietve kiszálltam, és kivettem hátulról a szöges láncot, aztán elhelyeztem az út közepére, közvetlenül a halálkanyar előtt.

Visszaültem az autóba és türelmesen vártuk, hogy a kék Corolla megjelenjen, majd örökre eltűnjön a térképről.

Előkotortam a zsebemből egy cigit, és rágyújtottam. Ahogy beleszívtam, a füst fájdalommal együtt telítette meg a tudómet. Visszafordíthatatlan emlékek indultak bomlásnak bennem, és nagy erővel szűrni kezdték a mellkasom. Letűdöztem a fájdalmat. Nem tudom már, hanyadjára. Azt tudom, hogy sosem hagy el. Mindig visszajön, mint a halálhírt hozó varjú. Nagy ívből leszarja, hogy te nem akarod. Ez a dolgok rendje.

Dobolni kezdtem az ujjaimmal a combomon. Bevillant, ahogy a mennydörgés egy pillanat alatt elnyelte a másik tag sikolyát. Büntudat nélkül küldtük a halálba, és valakinek ismét jegyet váltunk a pokolba. Akinek szintén azt köszönhetjük, hogy ilyen lelketlen ronccsá változtunk. Aki kiölt belőlünk minden jóérzést.

Feltekertem a hangerőt az autóban, és vártam, hogy a System Of A Down kiűzze belőlem a hevesen váltakozó gondolataimat, de Phoenix átváltott egy másik számra és dúdolni kezdte.

- Beautiful Things, komolyan? - fordultam felé szörnyülködve.

- Kellemes dal, nem? - kérdezte merő gúnnyal a hangjában, majd ordítani kezdte a refrént torkaszakadtából. Úgy vonyított, mintha valaki rálépett volna a farkára. Hátradőltem az ülésen és fél percet hagytam neki, aztán visszavettem a hangerőből.

- Olyan szép lehet erre meghalni, nem? - fordult felém beteges vigyorral.

- De, csodás.

- Milyen dalt játszottok majd le a temetéseden? - kérdezte, közben választott egy másik számot, én meg elnyomtam a cigit a tornacsukám talpán.

- Semmiképpen sem ezt - feleltem a visszapillantót figyelve.

A sötét hajam rendezetlenül hullott az arcomba. A keresztes medálom, ami a nyakamban lógott, visszatükröződött, mintha utat akarna mutatni, de késő.

- Akkor Miley Baby kilőve. Pedig a Flowers dala elég ironikus lenne. Az *en is vehetek magamnak virágokat* résznél kinyúlhatnál a sírból, és odahajíthatnád a rózsákat a képünkbe.

Megrökönyödve fordultam felé, de nem kommentáltam.

- És a haláloed pillanatában melyik dal szólna a fejedben?

- Csakis a Knockin' On Heaven's Door - feleltem.

- Ott aztán kopogtathatnál, tesó - húzta el a száját.

- Neked?

Phoenix válasz helyett elindította a Metallicától a Nothing Else Matterst.

- A faterral mindig ezt hallgattuk. Azt akarta, hogy gitározzak és legyen egy menő rockbandám.

- Bármennyire is érdekel a törékeny lelkiivilágod, dolgunk van. - A visszapillantóban figyeltem, ahogy a kék Corolla sebesen közeledett felénk. Másodpercei voltak hátra és még csak nem is sejtette.

Pontosan, ahogy elterveztük. A pillanat tört része alatt hajtott át a szögeken, majd hangos fékcsikorgással lesodródott az útról és megpördülve a tengelye körül egyenesen egy fának csapódott. Megnyugvást hozott a hatalmas csattanás és az üvegszilánkok hangos csörömpölése. Azt kapta, amit megérdemelt. Egy rohadt pocsek, említésre sem méltó befejezést.

Kiszálltunk az autóból, felszedtem az útról a láncot és feldobtam a platóra.

Phoenix bosszúszomjas tekintete találkozott az enyémmel. Tudtam, hogy mire gondol.

Túl könnyű utat biztosítottunk neki a pokolba.

Nem érdemelt gyors halált. Azt érdemelte, hogy szenvedjen, ahogy a szüléink is tették.

- Szerinted életben van? - kérdezte Phoenix az összeroncsolódott autó felé pillantva.

A Corolla félig felcsavarodott a fára, csekély esélyét láttam annak, hogy abban bárki is kapott egy második esélyt.

- Ha szerencséje van, akkor nem - jegyeztem meg, de Phoenix már megindult felé.

- Látni akarom - mondta hűvösen.

Épp cigiért nyúltam a zsebembe, amikor egy alig hallható nyöszörgés ütötte meg a fülünket.

- Ezt hívják balszerencsének - mondtam, követve őt a füstölgő autóhoz.

A pasas félig kibukott a betört szélvédőn, elég szarul festett.

Arca véres volt, a berobbanó üveg teljesen összeszabdalta. Az ütközés ereje benyomta a kocsí orrát, ami beszorította emberünket a volán mögé, valószínűleg csúnya munkát végezve a lábaival is. Szája sarkán vér csörgedezett, a törött bordák belül végezték a munkájukat. Tudom, hogy kellett volna, de nem éreztem semmit. Még csak szánalmat sem.

- Valaki segítsen! - lihegte.

Vérrel borított arca egy pillanat erejéig felragyogott, amikor megpillantott minket. Alig vártam, hogy a segítségünkkel összerakja a képet, és rájöjjön, hogy kik vagyunk. Mert mi emlékszünk rá. Ő az a féreg, aki könyörtelenül borította lángba a házunkat, és hagyta bennégni

a szüleinket. De talán nem kellett volna egyből elsietnie a helyszínről,
mert én kijutottam.

Ahogy Phoenix is kijutott, Lizával a karjában és Thiago meg Nate is túlélte azt az éjszakát, de mindannyiunkban maradandó nyomot hagyott. A szüléink mind odavesztek.

A sikolyuk olyan lyukat égetett az elménkbe, hogy nem maradt helye megbocsátásnak. A rendőrség mindegyik esetet elektromos zárlatnak állította be. De mi tudtuk, hogy nem baleset volt. Láttuk őket. Láttuk az arcukat. Láttuk azt, hogy megbánás nélkül küldtek ártatlan embereket a halálba. Ott álltak az autó mellett, majd miután lángba borult minden, elhajtottak. Ugyanaz a két tettes volt mind a négyünk esetében.

- Fiúk, kérlek, húzzatok ki! - Kétségbeesett hangja a szüleim szünni nem akaró sikolyát idézte fel bennem, amit semmi nem volt képes tompítani.

- Beszorultál, haver? - kérdezte Phoenix megállva a roncs mellett.

- Hát nem látod, bassza meg?! Gyere és segíts kimászni innen!

Phoenix gúnyos mosollyal a képén felém fordult.

- Kihúznád te? Nekem gyenge a karom.

Erős benzinszag csapta meg az orrunkat. Az autó alól már erősen folyt az üzemanyag.

- Ne szórakozzatok, mindjárt felrobban a kurva autó! Húzzatok ki, bassza meg!

- Attól tartok, én sem segíthetek - feleltem közönyösen. - Gyerekkori trauma, félek a tűztől.

Elhúztam a szám, láttam a tekintetében, hogy a puzzle egy darabja hozzá került, de még nem tudta hova beilleszteni.

- Akkor csak hívjátok a mentőket! Könyörgök!

- Te hívnád fordított esetben? - kérdeztem.

Phoenix nevetve meglökött.

- Rosszul tetted fel a kérdést. Mindig figyelj az igeidőre! - Közelebb hajolt az autóhoz. - Te felhívtad őket?

- Tessék? - kérdezte a tudatlant játszva.

- A füled is megsérült?
- Kik vagytok ti?
- Az egyik vétkeid - feleltem.
- Hogy mi?
- Azok a vétkeid, amiket tizenöt éven át elfelejtettél meggyónni - válaszolta Phoenix hűvösen.
- Nem tudom, hogy miről beszéltek.
- Az elég nagy hiba, de ne csüggedj, szívesen megdobunk egy memóriakártyával. Montez, segítenél neki egy kicsit?
- A mi házunkat gyújtottad fel tizenöt évvel ezelőtt. Így már dereng valami?
- Nem tudom, hogy miről beszéltek!
- Ne fáradj, az ostoba képed kellően beleégett az agyunkba azon az éjszakán - mondtam ridegen.
- Vagy talán van egy ikertestvéred ugyanilyen elcseszett pofával? - vetette oda Phoenix cinikusan.
- Nem engem kerestek!
- De, szerintünk pontosan te vagy az egyik piromániás fasz, aki elvette a családunkat. Persze ne hidd, hogy erre készültünk egész életünkben.
- Ez igaz - helyeselt Phoenix. - Akkor sokkal szarabbul jártál volna.
- Már épp kezdtünk megbékélni Isten akaratával, amikor te úgy döntöttél, hogy meggyónod a bűneid.
- Tessék?
- Bizony - bólintottam.
- Az Atya nem beszélhet erről. - A pupillája kitágult a felismeréstől.
- O, ne aggódj, ő mindig tartja a száját. A véletlen műve, hogy egy kellemes joint elszívása után pont az Atyát kerestem, amikor te feloldozást vártál a tetteidért.
- Az Atya tud erről, hogy kihallgatod mások bűneit?

- Anyád tud róla, hogy ártatlan embereket ölsz meg? Hogy az egyik kedvenc hobbid a családi házak felgyújtása és ki tudja még mi, amit az Atyának sem mertél bevallani?

Fejét megadóan lehajtotta, majd a fájdalom, ami a végtagjait megtalálhatta, ordításra készítette.

- Na, látod! Kvittek vagyunk. Egyébként szarok mások bűneire. Aznap is csak az ismerős képed bírt maradásra. Plusz, erősen járt bennem az ideg, amikor megfenyegetted az Atyát, hogy hallgasson. - Könyörgök, hívjátok a mentőket! - Kétségbeesett hangja tökéletesen illett a rémült ábrázatához.

Benyúltam a zsebembe, és elővettem a telefonom. - Basszus - nevettem fel kínosan. - Ez lemerült. Phoenix elővette a sajátját.

- Húsz százalék, de az a baj, hogy azt a fontos hívásokra tartogatom - mondta szórakozottan. - Lassan kiszállítják az új motoralkatrészem és mindenképpen szólnom kell nekik, hogy nyugodtan adják be az egyik szomszédhoz, ha mi addig nem végzünk. Attól függ, hogy meddig vergődsz.

- Bármit megteszek, csak húzzatok ki innen! - Hangja erőtlen volt, de még mindig hitt abban, hogy a lelkünk mélyén rendes srácok vagyunk.

Hiba volt.

- Steve gyújtotta a tüzet, nem én! - nyekeregte már elcsukló hangon.

- Nem olvasol híreket, igaz? - Megráztam a fejem, majd Phoenixre néztem. - Te mondod el neki, vagy én?

Phoenix színlelt szomorúsággal belekezdett:

- Sajnálom, hogy tőlünk kell megtudnod, de a haverod pár hónappal ezelőtt egy véletlen baleset következtében behajtott a tóba és pechére belefulladt. Bár, ha tőlünk értesülsz erről először, akkor gyanítom, hogy annyira nem viselhet meg. Mindenesetre röhej, hogy milyen sok a véletlen baleset mostanában, nem?

- Az - bólítottam. - De milyen ironikus, hogy az a pöcs meg a te nevedet mondta, mielőtt eltakarodott a pokolra.

- Rengeteg pénzem van. Könyörgök! - próbálkozott kétségbeesetten.

- Mennyi kell? Vehettek belőle új verdát, vagy amit csak akartok!

- Varázserőd nincs esetleg? Amivel feltámasztod a halottakat? - kérdeztem szarkasztikusán.

Phoenix felém fordult és megrázta a fejét.

- Pedig azt mondják, hogy pénzen bármit meg lehet venni... Aztán most nézd meg csőrit, hogy átbaszták.

- A rohadt életbe, akkor mit akartok? Mondjátok meg, és megkapjátok!

Odahajoltam hozzá, és egyenesen a rettegő szemébe néztem.

- Hogy szenvedj.

- Ha most itt hagytok meghalni, soha nem tudjátok meg az okát annak, hogy miért tettük - fakadt ki keservesen.

- Ki mondta, hogy tudni akarjuk? - kérdezte Phoenix gúnyosan.

- Nekem sem rémlik ilyen kérdés - néztem továbbra is egyenesen a szemébe.

- Nem mi akartuk megölni őket.

- Mégis megtettétek - Hangom higgadt volt, pedig szívem szerint kiteptem volna a járműből és addig ütöttem volna, amíg a halál száján nem csókolja.

- Nem volt más választásunk.

- Kliséket ne, mert a falra mászom tőlük. - Zsebre vágtam a kezem, mielőtt puszta kézzel küldtem volna őt a halálba.

- A családuk veszélyben volt.

- Ezért elvettétek a miénket - jegyezte meg Phoenix bólogatva.

- Ezt akarnák a szüléitek? Szerintetek mit szólnának, ha ezt látnák?

- Ember! Neked aztán vastag bőr van a pofádon - förmedt rá Phoenix.

- Ha most megöltök, akkor ugyanolyan gyilkosokká váltok.

- Ki beszélt itt gyilkosságról? Lesodródtál az útról, haver.

- Csapdát állítottatok nekem.

- Siess, és árulj be minket! Ja, várj - Phoenix cinikusan felnevetett. - Nem tudsz, mert beszorultál.

- Az Atya semmit nem tanított nektek a megbocsátásról?

- Vicces, hogy ezzel jössz, mert egyébként már semmi harag nincsen bennünk. Bár, nem fogunk hazudni. Visszatérő rémálommunkká vált az az éjszaka. Plusz... - Phoenix végigsimította a kezét a rövidre nyírt, világos haján, majd kibújt a fekete bőrdzsekijéből. A karján lévő szögesdrót tetoválásra mutatott, ami a régi égési sérülését ölelte körbe. - Ha akarom, ha nem, ez mindig eszembe juttatja azt az éjszakát. De tényleg nincs harag.

- Adjatok át a rendőrségnek!

- De jó, hogy felhoztad őket! - csaptam össze a tenyerem. - Ők balesetnek állították be mind a négy esetet. A szőnyeg alá söpörték, mint egy apró szemetet, amiért lusta volt valaki lehajolni, hogy felvegye. Vicces, ugye? Nem kell diploma ahhoz, hogy az ember négy hasonló tüzesetnél ne a véletlenre gondoljon. De kik vagyunk mi, hogy ítélkezzünk?

- Tudok nektek segíteni, csak hívjátok a kurva mentőket!

- Ha lehet, mellőzzük ezt a vulgáris beszédet! - Phoenix rosszallóan megrázta a fejét.

- Nem fogjátok megúszni! Húzzatok ki innen, és ígérem, hogy nem beszélek erről senkinek!

- Tudod, mi rosszabb a rémálomnál? - kérdeztem higgadtan.

- Ha két húszéves szarházi dönt a sorsodról?

- Ez nem volt valami kedves - húztam el a szám. - Amikor a semmiből hirtelen felvillan az agyadban annak az éjszakának az emléke, és max hangerőre kell tekerned a zenét, hogy elnyomja a szüleid sikolyát.

- Sajnálom, őszintén sajnálom!

- Mi is sajnáljuk - mondta Phoenix. - Őszintén sajnáljuk.

Cigi után kutatott a zsebében, aztán előhúzott egy szálát.

- Basszus, pont a legjobb résznél nem találom a gyújtóm.

Belenyúltam a zsebembe, és odadobtam neki a sajátomat.

Hátrébb léptünk a füstölgő autótól, aztán meggyújtotta a cigit.

- Ez a szar rákot okoz, mindig baszogatnak a tesóim, hogy tegyem le.

Talán ez egy remek alkalom lenne. Valaminek a vége, valaminek a kezdete. Mit gondolsz?

A pasas rémült tekintete a kocsi elejére tévedt.

- Könyörgök, ne tegyétek! Ha van szívetek, ha szorult belétek némi emberség...

- Sajnos egyik sem talált - feleltem közönyösen.

Phoenix beleszívott, majd átnyújtotta nekem. Egyenesen a pasas szemébe néztem, közben én is beleszívtam.

- Üdvözljük a haverod! Ja, és azt megígérjük neked, hogy a pokolban is megkeresünk majd.

Kellő távolságra tőle elpöcköltem a cigit, egyenesen a hevesen folyó benzin irányába. Az elégtétel hulláma úgy söpört végig rajtam, mint a lángnyelv a kifolyt üzemanyagon. A roncs a szemünk láttára robbant fel, elnyomva célpontunk utolsó elhaló sikolyát. A füstben a szüleim arcát láttam kirajzolódni. Izmaim megfeszültek, összeszorítottam a fogam, mert éreztem, hogy az emlékek magukkal rántanak oda, ahonnan már egyszer kijutottam. A pokolból. Az égő házból, ami örökre a foglyává tett. Hiába sétáltam ki, hiába éltem túl, még mindig a rabja vagyok. Hiába öltük meg a felelősöket, abból a pokolból soha nem szabadulunk ki.

Visszaültünk az autóba, és kibújtunk a két számmal kisebb cipőkből. Betettük őket egy zacskóba, aztán visszavettük a bakancsainkat.

Rátapostam a gázra és elhajtottunk.

- Tudom, hogy életben van még - mondta Phoenix, és a visszapillantóból nézte, ahogy a lángok a magasba csaptak.

Tudtam, hogy Lizára gondol.

- Kétségem sincsen afelől, hogy a hógunk még él.

- Attól félek, hogy valaki hozzáér, és olyat tesz...

- Elég! - szoltam rá, mert nem akartam erre a verzióra gondolni. - Lehet, csak megunt Garrett tenyérbemászó képét és félt neki megmondani.

Phoenix felröhögött.

- Meg tudnám érteni. Nem értem, hogy mi a szart lát abban a lenyalt hajú, kövület fejű pöcsben.

- Talán pont ezeket - feleltem, majd feltekertem a hangerőt.

A Bitter Sweet Symphony üvöltött max hangerőn. Próbáltam kikapcsolni az agyam, mielőtt az emlékek újra gyomron vágnának. A mellkasom szorítása jelezte, hogy megint kezdődik. Idegesen dobolni kezdtem a kormányon. Lizára gondoltam és arra, hogy mennyire elcseszett minden.

Kinek lehet köze az eltűnéséhez?

A szemünkben az egész város gyanúsított volt. A farkát fotóztató hentes, a furán beszélő srác, a pénztáros gyerek, aki mindig flörtölt vele és a baseball kabátos gyerek a parkból, aki soha nem mert Lizára nézni. A hentest már a hógunk eltűnésének másnapján meglátogattuk. A furán beszélő srácból pedig kivertük a szavakat. A pénztáros kölyköt megvártuk munka után és a baseball kabátos srácot is elővettük, de rohadtul nem jutottunk előrébb.

Azt az egyet tudtuk, hogy nem állunk le addig, amíg meg nem találjuk őt. Akinek meg köze lehet az eltűnéséhez, élvezze ki a fennmaradó napjait.

Persze az Atya rengeteget beszélt nekünk a megbocsátásról, de egy dolgot nem árt rólunk tudni.

Sosem felejtünk el törleszteni.

Crowlynwood olyan, mintha egy sötétkék-feketés árnyalatú filtert húztak volna a városra. Ritkán süt a nap, és akkor sem tart sokáig. A sötét felhők mindig beterítik az egyetlen vigaszt ezen a helyen. Csak a magas víztorony fehérlett alattunk, megtörve az egyhangú szürkéséget. Innen fentről valahogy minden más. Ezért is lett az egyik kedvenc programunk, hogy felszökünk a torony létráján, egészen a felhőig, majd várjuk, hogy ránk boruljon az est sötétje.

- Mit szólnátok egy újabb rémtörténethez? - Chris kérdően nézett ránk, mire lopva Addisonra pillantottam.

Hónapok óta igyekeztünk kerülni ezt a játékot.

A szoknyám szélét markolászva a felettünk gyülekező felhőkre pillantottam.

- Na, halljuk! - csapta össze izgatottan a tenyerét Ty.

Chris kivette Ty kezéből az elemlámpát, majd az álla alá tartotta, hogy fokozza a nyomasztó hangulatot. Kijebb lépett a víztorony peremén, a drámai hatás kedvéért.

- Biztos, hogy készen álltok erre a történetre? - kérdezte elváltoztatott hangon, mintha egy horrorfilmben narrálna éppen. Félhosszú, világos haját lazán hátrasimította, és várt a válaszukra.

Addison hanyagul bólogatott, én pedig intettem, hogy jöjjön beljebb, vagy a következő sztorit mi fogjuk elmesélni, amiben ő lesz az áldozat.

- Delilah, te is készen állsz? - Chris az eszelős tekintetét az enyémbe vágta.

- Hogy elmesélj egy alacsony költségvetésű Disneyt, amiből kispórolták a herceget?

Megvontam a vállam, majd a tartály falának döntöttem a hátamat. Évek óta ez volt a péntek esti programunk. Belógtunk, ignorálva a *belépni tilos* táblát, és felmáztunk ide, hogy rémtörténeteket meséljünk egymásnak. Az volt a játék menete, hogy a mesélő felvázolta a sztorit, a többieknek pedig ki kellett találniuk, hogy ki lehetett a tettes.

De három hónappal ezelőtt minden megváltozott.

Karom libabőrös lett annak a napnak az emlékéitől. Az élettelen test fölött állva az egész olyan volt, mintha nem is velünk történt volna. Addisonnal esküt tettünk, hogy senkinek nem beszélünk róla és a sírba is magunkkal visszük azt az éjszakát.

Chris megköszöri a torkát, minden szem rá szegeződött.

- Tizenöt évvel ezelőtt, pontosan ezen a napon, négy halálos kimenetelű, gyanús tüzeset történt a városunkban. - Lassan végignézett mindannyiunkon, aztán folytatta. - Ezek az esetek azonban kapcsolódtak egymáshoz. A tüzesetek éjfél és hajnali két óra között történtek. Egy kegyetlen leszámolásról lehetett szó.

- Uncsi már ez a sztori - vontam meg a vállát Addison, de Ty egyből a szájára tapasztotta a tenyerét, hogy csendben maradjon.

- Az elkövetők végzetes hibát vétettek, mert maradtak túlélők - folytatta Chris teljes átéléssel a mesélést.

- Persze, hogy maradtak - Addison letépte a szájáról Ty kezét, közben a vodkásüveg után nyúlt.

Mindenki ismerte ezt a rémtörténetet. Városi legendának számított, amit Crowlynwood lakosai szerettek a kedvük szerint továbbkölni.

- De a kérdés az: hogyan lehetséges ez? - Chris sejtelmesen nevetett, majd hirtelen komorrá változott, és folytatta. - Négy fiú és egy lány élte túl a baleseteket, a szülők pedig kivétel nélkül mind meghaltak. Mindegyik balesetben egy dolog volt a közös - megint végignézett rajtunk egyesével, tekintete végül rajtam állapodott meg.

- Hadd tippeljek! - nevetett fel Addison szarkasztikusán. - Kiderült, hogy a fiúk voltak a gyilkosok!

Chris nemlegesen megrázta a fejét.

- Mindegyik balesetben az egész ház szinte teljesen leégett, a gyerekek mégis pár apró sérüléssel megúszták.

A hideg alattomosan belém csípett.

- Megvan neked a srácok telefonszáma? - kérdezte Addison szórakozottan. - Mármint az egyik barátnőm miatt kérdezem - tette hozzá, közben a füle mögé tűrte az egyik szőke hajtincsét.

Chris ignorálta őt, és folytatta a mesélést:

- Az árván maradt gyerekeket az Atya vette gondozásába.

- A pokol fiai - szólalt meg halkán Ty.

Chris széles mosolyt öltött.

A történetükről ezerféle mendemonda keringett. Senki sem tudta, hogy melyik a valóság.

Tényleg kísértáltak a tűzből?

Létezik, hogy pár karcolással megúszták volna?

Tényleg leszámolásról volt szó?

Senki sem tudja az igazat.

A városiak találgattak. Mindenféle teória terjengett arról az estéről, de ők nem beszéltek róla soha.

Az emberek egy része félt tőlük, mert nem értették, hogyan éltek túl, szinte sértetlenül.

Volt, aki átment az út másik oldalára, amikor meglátta őket. Néhányan szentül hitték, hogy ők tényleg a Pokol fiai és valójában ők gyújtották a tüzet, megölve a saját szüleiket. De akadtak olyanok is, akik azért féltek tőlük, mert azt gondolták, hogy egy nap majd bosszút állnak az egész városon azért, ami a családjaikkal történt. Persze ezeket csak a rossz nyelvek beszélték. Akinek helyén volt a szíve, annak látta őket, akik voltak. Ártatlan gyerekek, akiknek végig kellett nézniük a szüleik halálát. Gyerekek, akik árván maradtak. Eredetileg négy különböző városba kerültek volna, de amikor az Atya tudomására jutott a helyzetük, isteni jelnek vélte és magához vette őket.

De legenda ide vagy oda, egyvalamit azonban mindenki száz százalékosan tudott róluk a városban. Ha mennydörög, az egy dolgot jelent: A Pokol fiai nagyon dühösek.

- Amit eddig meséltem, az csak a felvezetés volt. - Chris nagyot nyelt, az eget átszelő villámok pedig segítettek neki megadni a kellő hatást.

Felhúztam a térdem, rátámasztottam az állam, és vártam, hogy folytassa.

- A mai naptól a február hetedikén eltűnt Liza Wade-et már nem keresi tovább a rendőrség.

Összerezzenem a dátum hallatán, éreztem Addison pillantását magamon, de nem néztem rá.

Mindenki tudta a városban, hogy bár nem voltak vér szerinti testvérek, mégis úgy tekintettek egymásra és azt is, hogy öltek volna egymásért.

- Én még több infót akarok arról, hogy miért tette el valaki láb alól a szüleiket - jelezte Ty kézfeltartással, hogy válaszokat akar.

- Túl sokat tudtak. Állítólag... De ez igazából sosem tisztázódott és vagy ezerféle verzió kering erről - felelte Chris vékony karját széttárva.

- Nem akarok úgy távozni az élők sorából, hogy nem kapok erre választ - fakadt ki Ty, közben a pulóvere után nyúlt, mert a hirtelen felerősödő szélről teljesen libabőrös lett a karja.

- Hát, haver - nevetett fel Chris. - Néha jobb, ha nem kapunk mindenre választ.

- Ha engem kérdeztek - Ty feszülten előrehajolt - Valaki meggyilkolta a húgukat.

- Miért tett volna ilyet bárki is? - Chris kérdően nézett rá. - Lizát mindenki kedvelte.

Liza egy az egyben Addison Szűz Mária verziója volt. Látszólag.

Kiváló jegyei voltak, mindenkihez volt egy jó szava, szeretett önkénteskedni, szöges ellentéte volt a tesóinak, de neki is éppúgy megvoltak a maga titkai, ahogy mindannyiunknak.

- Mert ez itt Amerika és itt bármi megtörténhet. Talán ő is tudott valamit, mint a szüleik - húzta össze a szemeit Ty. - Vagy ami valószínűbb, hogy valaki túlságosan is kedvelte és nem bírta elfogadni, hogy Garrettel jár.

- Ez annyira unalmas verzió, hogy még a Netflix sem csinálna belőle sorozatot. Nekem van egy jobb tippem - nézett ránk Chris eszelősen. - Ha már gyilkosság, akkor szerintem az Atya volt. Az lenne az igazán nagy csavar a történetben. Az Atya, aki a valóságban nem több, mint egy hidegvérű gyilkos.

- Honnan veszitek, hogy gyilkosság történt? - sóhajtott Addison. - Tudtommal még nem került elő Liza holtteste.

- Hány olyan esetet hallottál, amikor valaki hónapok után élve és virulva került elő? - kérdezte Ty.

Addison gondolkozni kezdett.

- Holtodiglan - vágtam rá kapásból Addison helyett.

- Az egy film, nem valódi eset.

- Ha már Holtodiglan... Utálok Ben Afflecket - tette hozzá Addison pofát vágva. - Szerintem a való életben pontosan olyan sunyi szar alak, mint a filmben.

Chris elvette Addisontól az üveget, közben elmosolyodott.

- Látjátok? Egy esetet sem tudtok mondani, amikor ennyi idő után valaki élve került elő.

- Baleset is történhetett vele - jegyeztem meg.

- Akkor már pláne megtalálták volna a holttestét, nem? - Ty nem engedett a saját verziójából.

- Passz.

- Szerintem is valószínűbb, hogy valaki megölte őt - mondta Chris, nagyot kortyolva a vodkásüvegből.

- Szerintem meg volt annyi esze, hogy lelépett ebből a szarfészekből, ahol annyira sem képesek, hogy megtaláljanak valakit - kontrázott rá Addison.

Chris elindította a telefonján Billie Eilish Happier Than Ever számát, majd elkezdtek torkuk szakadtából üvölni a kedvenc részüket Ty-jal, én pedig azon gondolkodtam, hogy vajon érzik is-e ezt az egyetlen mondatot.

„You made me hate this city...”

Mert nekem annyira fájt, hogy egyenesen a húsomba mart.

Korábban apám ütéseiről szólt, aztán átvette a helyét az az éjszaka, ami egy életre megsebzett minket Addisonnal.

- Halkabban - csitította őket Addison, miközben beleszívott a füves cigibe, amit Ty passzolt át neki.

- Úgysem hall minket senki! - ordította a levegőbe Chris kitárva a karját.

- Maradjunk is ennél averziónál - mondtam neki.

- Szerintetek mire gondolt az utolsó pár másodpercében? - kérdezte Chris, halkabbra véve a hangját.

- Hogy kellett volna egy paprika spray? - röhögött Ty, de oldalba vágtam.

- Ez nem vicces - néztem rá megvetően.

- Addison, te mire gondolnál az utolsó pár másodpercedben?

- Hogy a Ty nevű haverom egy orbitális, érzéketlen pöcs.

- Te rám gondolnál az utolsó perceidben? Ez olyan édes - odahajolt Addisonhoz és megsimogatta a haját, de Addison egyből eltolta a kezét.

- Delilah, te? - fordult felém.

- Arra, hogy visszajövök kísértetni titeket - nevettem fel.

- A koromfekete hajaddal, Samara képeddel még sikerülne is - gúnyolódott.

- Nagyon vicces vagy - húztam el a szám. - És te, Chris, mire gondolnál?

- Hogy remélem, valaki megeteti Ted Bundyt.

- Örömmel vállalom, hogy megetetem a sorozatgyilkos után elkeresztelt yorkid a halálod után - emelte fel Ty a kezét vigyorgva.

- Akkor arra gondolnék, hogy remélem, az anyám nem nézi meg a böngészési előzményeim. - Chris zavarában megdörzsölte a tarkóját.

- Nyugi, ebben is számíthatsz rám! Törölni fogom a pornó keresési előzményeid.

- Ty, te egy igazán jó barát vagy! - Chris kivette a cigit Addison kezéből, és beleszívott. - Most pedig jöhet a szokásos lezárás.

Ty összecsapta a tenyerét és eszelősen vigyorgott.

- Én a házunk alatt lévő alagsorban rejteném el a hullát - mondta rezzenéstelen arccal.

Addison egyből megbökött.

- Ha eltűnnék, ott keress először! - súgta nekem.

Chris jóízűen felnevetett.

- Nyugi, hamar előkerülnének a maradványaid, mert a zsaruk is ott keresnek először, ha összekötnék Tyt a gyilkossággal.

- Ha összekötnék - tette hozzá Ty szórakozottan, közben az üveg után nyúlt.

- Én maradnék a jó öreg, bevált módszernél és elásnám a holttestet - mondta Chris. A tekintete egyenesen rám irányult. Hirtelen úgy éreztem, mintha kettényílt volna alattam a föld. Gyomrom apró mazsola méretűre szűkült Chris pillantásától, a pulzusom pedig aggasztó ütemben megemelkedett. Mintha egy nyitott könyv lennék számára, aminek már az összes lapját olvasta a csúnya, tragikus befejezéssel együtt.

- Jól vagy, Del?

Gyorsan bólintottam, majd bedobtam az első helyet, ahová soha nem rejtenék el egy holttestet.

- Én a folyóba süllyeszteném.

- Semmi kreativitás nincs bennetek? - Addison elővette a telefonját, és megnyitotta a Spotifyon a horror esténkhez kreált „baljós péntek” lejátszási listát.

- Ezt betehetted volna már az elején, amikor meséltem - húzta el a száját Chris sértődötten.

- Ha nekem kéne elrejtennem egy holttestet... - kezdte Addison.

Kérlek, ne légy hülye!

Te tekintete először felém vándorolt, aztán a srácokra.

- Én tuti biztos, hogy megetetném a cápákkal.

Köszönöm!

- Nem is rossz - bólogatott Ty elismerően. - Akkor már csak egy dolog maradt hátra - Dobpergést imitált a kezével az üveg oldalán, majd benyögte a tippjét. - Szerintem az egyik testvér volt a gyilkos.

- Az jó kis csattanó lenne - helyeselt Chris. - De talán sosem tudjuk meg.

- Én azt mondom, igyunk! - Kikaptam Ty kezéből az üveget, és meghúztam.

Próbáltam lenyelni a keserű emlékeim ízét, leküzdeni azt a gombócot, ami már három hónapja a torkomon akadt. Ami miatt negyvenöt kilóra fogytam.

- Ti kire tippeltek, csajok? - fordult felénk Ty. - Tudjátok, hogy a szabály az...

- Szabály - fejezte be helyette Addison, majd felpattant, és ő is a rozsdás korlátnak támaszkodott. Hosszú, szőke haját vitte a hirtelen felerősödő szél. - Szerintem Garrett keze lehet a dologban.

Próbáltam minden érzelmet eltüntetni az arcomról.

Újra meghúztam az üveget, de ha az egészet meginnám, az sem törölné el az emlékeimet.

- Ő nem lehetett, mert a benzinkút kamerája rögzítette, hogy aznap este kitette Lizát ott, utána az ellenkező irányba elhajtott - vont a vállát Ty, majd felém fordult. - Te kire tippelsz, Delilah?

Felkeltem, és odaálltam Addison mellé, lenézve a mélységbe. A pulzusom azonnal felgyorsult.

- Zsaruk! - kiáltottam, mire Ty és Chris egyszerre nevettek fel.

- Ugyan, mi okuk lett volna rá?

- Valaki kihívta ránk a zsarukat! - néztem rájuk bepánikolva.

Ty is felpattant, és odaállt mellém.

Mind a négyen a korlátnak feszülve néztük, ahogy valaki elemlámpával bejött a lezárt területre.

- Megvárjuk, amíg elmegy a gyárépület felé, utána lemászunk. - Chris idegesnek tűnt.

Az apja miatt aggódott, aki biztos nem venné jó néven, ha a fiát kéne bevinni az őrre. Már ha őt küldték ki.

A rendőrautó a titkos bejáratunknál állt. Nem tudtuk, hogy ül-e benne még valaki, de nem volt más kiút.

Lapulva figyeltük, hogy merre halad, és amikor elért az épülethez, elkezdtünk egyesével lemászni. Amíg Chris és Ty előre ment, addig

Addison betette a táskájába a füvet, és követtük őket.

Az adrenalintól a torkomban dobogott a szívem. Mind a négyen tudtuk, hogy mi vár ránk, ha elkapnak minket. Illegálisan belógtunk egy tiltott területre. Erős a gyanúm, hogy nem úsznánk meg egy ejnye-bejnyével. Ha pedig a füvet is megtalálják, abba inkább bele sem gondolok.

Addisonra a szokásos lemez várna. A szülei valami egzotikus helyről próbálnák elsimítani a dolgot, ide sem dugva az orrukát. Apám pedig... Hagyjuk.

- Bassza meg! - fakadt ki Addison kétségbeesetten, amikor már félúton jártunk. - Fent maradt a pulóverem!

- Ugye csak szórakozol?

- Sietek, te menj a többiekkel, oké?

- Nem foglak itt hagyni!

Addison sietve visszamászott a létrán, én meg középen maradtam, és vártam. A szél megint feltámadt, ezért erősebben kapaszkodtam. Nem voltam tériszonyos, de amióta az egyik csavar kiesett belőle, ami a toronyhoz rögzítette, azóta eléggé instabil lábakon állt.

Chris és Ty már leértek és mind a ketten felfelé bámultak, valószínűleg Addisont keresve, de ő még mindig fent volt. Intettem nekik, hogy menjenek. Semmi értelme nem volt annak, hogy mind a négyen szívjunk, ha elkapnak.

A következő széllökéstől már a létra is megremegett. A tenyerem izzadni kezdett és kristálytisztán hallottam a fülemben a szívem dobogását.

Ha innen lezuhannék, azonnal szörnyet halnék. - Tűnődtem el, amikor hirtelen meghallottam Addison lépteit. Sietve megindultam lefelé és a földhöz közeledve már megkönnyebbülten ugrottam le a létra utolsó fokáról.

- Ezt majdnem megszívtuk - nevetett Addison, amikor leért mellém.

- De csak majdnem - szólalt meg egy mély hang a hátunk mögött.

- Ez nem teljesen az, aminek tűnik - mondta Addison, majd egyszerre fordultunk meg.

Ethan Young állt velünk szemben.

Csszze meg!

Sikerült kifognunk a város legszexibb és legköszívűbb járőrét, akinek a tekintete egyből az Addison kezében lévő vodkásüvegre vándorolt.

- Ó, tényleg? Nem egy magánterületre hatoltatok be iszogatni, engedély nélkül?

- Akkor mégiscsak az, aminek tűnik - felelte Addison bűnbánóan, gyorsan a háta mögé rejtve az üveget.

- Pontosan. Két lány, akik oltári nagy bajban vannak - hangja kárörvendő volt. Kihúzta magát, izmos karját keresztbe fonta, láthatóan élvezte a helyzetet. - Van még nálatok más is?

Addison láncos szíjú, fekete válltászájára pillantott, amiből áradt a fűszag.

Esélytelen, hogy ezt megusszuk.

Közelebb lépett Addisonhoz, majd baromi elégedetten megszólalt.

- Pakolj ki belőle! - Odatartotta a kezét, és várta, hogy Addison kövesse az utasítást.

Addison egy hangos sóhaj kíséretében azt tette, amire kérte.

- Egy Plain White T's koncertjegy - helyezte Ethan tenyerébe. - Ezt megtarthatod, az új albumuk kuka volt.

Ethan nem kommentálta, csak jelezte a másik kezével, hogy folytassa.

- Egy tampon - mutatta fel vigyorogva. - Ez gondolom, nem ismeretlen dolog. Amikor a démon megszáll minket, ez jól jön.

Próbáltam visszafojtani a nevetésem, annak ellenére, hogy Ethan fapofával állt velünk szemben.

- Hopp, ez nem tudom, hogy került ide. - Addison kihúzott egy csipkés fekete bugyit. - Ja, megvan. Siettem mielőtt indultunk, és

elfelejtettem felvenni.

Láttam, hogy Ethan áll a megfeszült, az ádámcsutkája meg kidudorodott, ahogy nyelt egyet. Az egyenruhája is jobban feszült rajta Addison utolsó mondatától.

- Mi van még a táskában? - kérdezte szemét Addisonon tartva.

- Más nincsen - hazudta Addison szemrebbenés nélkül.

- Rázz ki belőle mindent!

Addison úgy tett, ahogy kérte. Vártam, hogy mikor hullik ki a fű, de nem történt meg. Addisonra néztem, amikor Ethan közelebb lépett hozzá.

- Nyisd ki, és mutasd meg!

Vége.

Elbuktunk.

Addison kinyitotta a táskát, Ethan meg kihúzta belőle a kis átlátszó zacskót.

- Akkor most börtönbe fogunk kerülni? - kérdezte ártatlan képpel, miközben Ethan zsebre vágta a fűvet.

- Mindenképpen jelentenem kell az esetet.

- Biztos? - Addison látványosan hátradobta a haját, a kezével meg a sulis nyakkendőjét kezdte el babrálni.

- Behatoltatok egy lezárt területre és drog van nálatok. Egészen biztos.

A járőrautóra mutatott, mi pedig szótlanul megindultunk felé. Kimásztunk a kerítésen, Ethan közben szorosan a nyomunkban volt. Láthatóan tartott attól, hogy futásnak eredünk.

- Akkor most az őrsre viszel minket? - Addison csalódottan szállt be hátúira, én meg reménykedve.

Az őrssel tutira jobban járnék, mint az apámmal.

- Hazaviszlek titeket. Jobb, ha ilyenkor már nem mászkáltok egyedül.

- Milyen figyelmes tőled - jegyezte meg Addison majdnem elfolyva az ülésen.

Ethan hat évvel volt idősebb nálunk, és kimondottan Addison esete. Kigyúrt és seggfej, akár egy furgonba is berakhatta volna a barátnőmet, ő még azt is élvezte volna. Sőt, külön kérné tőle, hogy kötözzé meg, és tegyen vele perverz dolgokat.

- Nincsen jobb dolgod péntek este, mint hogy minket pesztrálj? - kérdeztem cinikusan, remélve, hogy eszébe jut egy megoldatlan bűntény, és elenged minket.

Addison dühösen nézett rám. Tudtam, hogy rá semmiképpen sem számíthatnék, ha egy helyes emberrablóval lenne dolgunk. Ethannel szemben pedig pláne nem volt semmi esélyem. A szökés, rövidre nyírt hajával és feszülő egyenruhájával életre keltette Addison beteges, tizennyolckarikás fantáziáját.

- Pont ráérek két lázadó kamaszt hazafurikázni.

- Mindjárt gondoltam.

Irgyeltem Tyt és Christ, akik feltehetőleg már rég hazafele tartottak, mindenféle macera és egy playboy kinézetű rendőr nélkül.

- És parancsba lett adva, hogy a fiatal lányok nem sétálhatnak egyedül este tíz után - felelte kimérten, a visszapillantóból figyelve minket.

- Vagy ügy... - dőlt hátra Addison csalódottan az ülésen. - Akkor nem is a te ötleted volt, hogy hazaviszel minket - keresztbe fonta a karját és kibámult az ablakon.

Kimért Ethanünk egy pillanat erejéig valami mosoly félét villantott, ami tutira a piszkos tükör optikai csalódása lehetett, ugyanis igen szokatlan jelenségnek számított, hogy Ethan mosolyog. Ethan az Ethan. Akkor is, ha éppen szabadnapos és mögöttünk áll a Starbucksban vagy a moziban.

Persze volt egy másik oldala is. Az, amit minden erejével próbált elnyomni magában.

- Nem félték éjszaka kint mászkálni? Bárkinek lehetnek rossz szándékai.

- Akár neked is... - jegyeztem meg a visszapillantóba nézve, ahol találkozott a tekintetem az övével.

- Kérlek, legyen - mondta Addison teljesen jól hallhatóan, mire Ethan ajka megint széles görbére húzódott.

Gondolom, az az énje élvezte a bókot, akit próbált az egyenruhával elrejtteni. De mi már nagyon jól ismertük.

Annak az Ethannek a fiatalabb lányok voltak a gyengéi.

Hátradőltem az ülésen, és az ablakon át az egyre ritkuló fák sorát nézve próbáltam figyelmen kívül hagyni az egyre erősödő gyomorgörcsöm. Közeledtünk a városhoz és vele együtt az apámhoz. Nem a szobafogságtól féltem, hanem attól, hogy kapok egy újabb sebet tőle, amit el kell majd rejtenem.

- Elég felelőtlen dolog a részletekről, hogy...

- Hogy próbáljuk élni a korunkbeliek életét? - kérdeztem, kifelé bámulva az ablakon.

- Tudom, milyen tizenhét évesen azt hinni, hogy a tiétek világ, és hogy semmi rossz nem történhet veletek. Hogy a rémtörténetek csak a hírekben léteznek.

- Igen, rémlik, hogy a legjobb házibulik a te nevedhez köthetőek - válaszoltam gúnyosan.

Ethan szintén egy városi legendának számított. Minden balhéban benne volt, és csak azután tért meg látszólag, hogy az unokatestvére maga mellé vette a helyi rendőrőrsön.

- Egy pillanat alatt véget érhet az életetek, nyomtalanul. Úgy, hogy senki nem fog rátok találni - kezdte, ügyesen visszaterelve a szót. - De nem is ez a része a legszomorúbb, hanem hogy idővel már senki nem fog keresni titeket. A nevetek feledésbe merül, az arcotok lekopik a plakátról és a helyére új kerül. Lehet, csak egy álláshirdetés, de az is megeshet, hogy egy másik eltűnt lány fotója. Az emberek, akiket ismertek, akikhez kötődtek, mind felnőnek és az is meglehet, hogy elköltöznék.

- Azt hiszem, felfogtuk - szóltam rá, mert a mondandója túl mélyre ment.

Arra gondoltam, hogy valaki többet már nem megy haza miattunk. És mi tehetünk arról is, hogy a családja talán sosem tudja meg az igazat. Hogy mi történt vele. Az is eszembe jutott, hogy apám mennyire örülne, ha többé nem mennék haza. Ha nem kéne szembesülnie azzal, amire én nap mint nap emlékeztetem. Talán a látszat kedvéért kitenne egy plakátot, de biztos, hogy nem ülne reszketve a telefon mellett, hogy mikor kap hírt rólam. Nem égetne fel mindent, hogy rám találjon. Engedné az időnek, hogy csendben eltüntessen.

Liam, a pasim, a rendőrségre bízna az ügyet, de idővel biztosan továbblépne. Tovább tudna. Nem ejtenék akkora sebet rajta, hogy az maradandó károkat okozzon.

Addisonon már igen. Ő sosem tudná feldolgozni. Kiskorunk óta elválaszthatatlan barátnők voltunk. Ha esett, akkor ketten álltunk az esernyő alatt, ha sütött a nap, akkor ketten fordultunk felé. Tudott apám dolgairól és mindig ott volt nekem támaszként. Nem egyszer sírtam álomba magam az ő párnáján. Addison nem pusztán a legjobb barátnőm volt, hanem a testvérem és ha őt bántják az olyan, mintha engem bántanának.

- Liza Wade neve mond nektek valamit?

Az ülés hirtelen kényelmetlenné vált. A szívem kétszer gyorsabb tempóra kapcsolott, és idegesen fészkelődni kezdtem. Le akartam tekerni az ablakot, hogy friss levegőhöz jussak. Hogy észhez térítsen. Hogy lenyugtasson.

Addison elkapta a nyugtalan pillantásom.

- Igen, ő az a lány, aki eltűnt - válaszolta higgadtan, mire sietve letekertem az ablakot. - Del nem bírja az autózást - mentett ki kezét a hátamra téve.

- Öt perce sincs, hogy elindultunk.

- Nekem néhány másodperc alatt felfordul a gyomrom az olaj szagától, amint belépek egy gyorsétterembe. Plusz itt van ez a kis apróság is.

Vigyorogva feltartotta a vodkásüveget, és megrázta a fejét.

- Ez lehet a ludas a dologban. - Addison közelebb hajolt Ethanhöz, majd alig hallhatóan megjegyezte: - Tudom, hogy most mire gondolsz. Minek iszik, aki nem bírja? Én is mindig ezt mondom neki.

- Nem pont erre gondoltam - vonta össze Ethan morcosán a szemöldökét.

- Hanem? Hogy elkoboznád, de nem hagyunk neked semmit? Erről jut eszembe... - Addison az áliára koppintott, majd szemrehányóan megjegyezte. - Elfelejtettél megmotozni minket. Nem az a hivatalos eljárás?

Próbáltam belőni, hogy mennyi idő, amíg hazaérünk. Már egészen közel jártunk a kietlen semmihez, onnantól még nagyjából tíz perc. A friss levegő ahelyett, hogy megnyugtatót volna, gyomorideget költöztetett belém.

Apám rohadtul mérges lesz.

Ezt utáltam a legjobban, hogy ebben sosem tévedtem.

- Nem áll szándékomban megmotozni titeket.

- Ezt sajnálattal hallom - válaszolta csüggedten Addison.

Ethan harsányan felnevetett.

jézusom!

Szabályosan hangosan nevetett.

Addison megnevettette a kőszívű járőrünket. Ez csakis egy párhuzamos univerzum lehet.

- Pedig lehet, máshol is elrejtettem egy kis füvet. - Addison visszadőlt az ülésen, megvárta, amíg Ethan lejjebb állítja a visszapillantót, majd végigsimította a kezét a combján, egészen a szoknyája alá csúsztatva.

- A húgom lehetnél - harapta be Ethan az alsó ajkát.

- Engem nem zavar, téged?

- Pontosan az ilyen emberektől próbállak megvédeni titeket. Akiket nem zavar.

Egy látható ér jelent meg a nyakán, mintha kényelmetlenül érezné magát.

- Vissza a kezdetekhez. Pedig esküdni mertem volna rá, hogy megtört a jég közöttünk.

Addison kihúzta a kezét a szoknyája alól, mire Ethan hirtelen rátaposott a fékre, mi pedig nagy erővel lefejeztük az előttünk lévő ülést.

- Mi a franc? - kiáltottam fel a homlokomhoz kapva, amikor realizáltam, hogy Addison terve valószínűleg bevált.

Ethan pontosan ugyanaz maradt, aki annak idején volt. A srác, aki kapva kap az adandó alkalmon. Aki nem hagy ki még véletlenül sem egy ziccert. Akkor sem, ha *tilos*. Akkor sem, ha *büntetendő*. Sőt! Akkor élvezi csak igazán.

Tudtam, hogy mi következik.

Ethan kiszállt az autóból, azután kinyitotta az Addison felőli ajtót.

- Te most velem jössz!

Addison kiszállt, de mielőtt elsétált volna Ethannel, visszahajolt.

- Vétkesen is? - a kisujját felém nyújtotta, én pedig összekulcsoltam a sajátommal.

- Csak úgy igazán - mosolyodtam el.

- Öt perc - mutatta az ujjaival, mire bólintottam.

A kietlen semmi közepén voltunk, ami tökéletes arra, hogy elnyelje a bűnöket. Hogy betemesse a mocskot, amit ez a város hordoz magában.

Addison maga volt a két lábon járó piros alma, amiből mindenki akart egyet harapni. De ha az ember sosem tanul a hibáiból, akkor előbb vagy utóbb az lesz a veszte.

Vártam egy darabig, majd átcsúsztam az ülésen a nyitott ajtóhoz és kiszálltam. Az erős szellőkés egyből arcon vágott. Óvatosan

körbenéztem, aztán elindultam utánuk a természet által már csaknem visszavett úton. A magasba nyúló fák sűrű lombkoronái miatt a hold alig látszott. Nem szűrődött be fény, hogy megvilágítsa az utat, ezért óvatosan lépkedtem a kitaposott ösvényen. Ijesztő csend telepedett rám, mintha az erdőtől minden és mindenki menekülni akart volna. Csak azok nem, akik vétkezni készültek.

Tudtam, hová mentek. Az elhagyatott kisházba az erdő szélén, amit senki nem használt. Vagyis hivatalosan nem tartozott senkihez, de a sulis diákjai előszeretettel jöttek ide kiélni a perverz vágyaikat. Köztudott volt erről a helyről, hogy ide nem a barátnődet hoztad, hanem a titkaidat. A bűneidet, amikért aztán vasárnaponként vezekeltél a templomban.

Száraz faágak törtek a lábam alatt, miközben haladtam a faház irányába. Egy magányos varjú károgása kísérte az utam és próbáltam csitítani, amikor odaértem, de természetesen szart rám. Belestem a faház ablakán, ahonnan tisztán rájuk láttam. Ethan már félreérthetetlen pozícióban volt Addisonnal.

Ó, Ethan!

Olyan kiszámítható vagy.

A farkad fog egyszer a sírba vinni.

Elővettem a telefonom és levideóztam őket, ügyelve arra, hogy Ethan arca teljesen jól kivehető legyen. Addison párszor hátra pillantott, de Ethan agyát annyira elborította a kéjvágy, hogy észre sem vette, mire is ment ki a játék valójában.

Ez a város mindenkiből a legrosszabbat hozta ki.

Belőlünk is.

Visszasiettem az autóhoz, beültem hátúira, és előkerestem a fülesem a táskámból. Betettem a fülembe, feltekertem a hangerőt, és elindítottam a Komtól a Falling Away From Me-t.

Felidéztem magamban, hogy milyenek voltunk azelőtt.

Amikor még kristálytisztán tudtuk, hogy a halálunk után a liftben a mennyország felé vezető gombot nyomják meg nekünk.

És most? Egyértelműen lefelé tartunk, egyenesen a pokolba.

Pár perccel később láttam, hogy már jönnek visszafelé. Kivettem a fülesem, és visszatettem a táskámba. Addison kinyitotta az ajtót, majd becsúszott mellém csapzott hajjal, teljesen kipirultan. Ethan félregombolt inge pedig tagadhatatlanul is elég beszédes volt.

- Sikertült találni valamit Liza eltűnésével kapcsolatban? - kérdezte Addison, miközben megigazította a szoknyáját.

- Rengeteget dolgoztunk az ügyön - felelte Ethan újra kimérten.

- Így, hogy közben megdugtál mindenkit? - jegyeztem meg a visszapillantó tükrön keresztül egyenesen a szemébe bámulva.

- Nem tudom, hogy mire célzol.

- Ennyire rossz lenne a memóriád? Tudtad egyébként, hogy a jövő hónapban fogja betölteni a tizennyolcat?

Átkaroltam, és magamhoz húztam Addisont.

- Még kiskorú a drága. De persze ezt te is tudod.

Ethan ajka megremegett. Szemöldöke zavartan a homlokáig szaladt.

- Tudjátok mi az, amit járőrként elsőnek megtanultam?

- Hogy kiskorúval lefeküdni bűn? Úgy látszik, ezt nem verték jól beléd.

- Hogy bizonyíték nélkül baszhatod.

- Tényleg? - kérdeztem vissza cinikusan.

- Két kis csitri szava semmit nem ér az enyémmel szemben.

- Igen, ezt sejtettük. Még szerencse, hogy ez a két kis csitri krimiken nőtt fel. Mindig az az első, hogy legyen egy jó bizonyítékokod - mosolyodtam el, majd elindítottam a telefonomon a felvételt, mire Ethan idegbetegesen fordult hátra.

- Azonnal add azt ide!

- Ne fáradj, mert készítettem biztonsági mentést is egy titkos tárhelyre. Akár le is lőhetsz minket, ez már akkor is megmarad. És ha eltűnnénk, a barátaink ezt néznék meg először.

- Mit akartok?

- Azt, hogy felejtsd el, hogy ma találkoztál velünk - feleltem egyszerűen.

Addison előre hajolt, és rákönyökölt Ethan ülésének támlájára.

- Es a füvet is visszapasszolhatnád.

Ethan kivette a zsebéből a kis zacskót, majd hátrahajította Addisonnak.

- A pasasnak több kamerafelvétele is van arról, ahogy bemáshatok a területére.

- Ezért remek, hogy vagy te nekünk és letörlöd a felvételeket. Ugye megteszed?

Ethan tekintete elborult.

- Ribancok!

- Nem a legelőnyösebb kép róla - állapítottam meg a Mandy háta mögött lévő homályos képet bámulva.

Egy évkönyvből kivágott fotót tettek a plakátra, amin a hógunk még csak megközelítőleg sem hasonlított önmagára. Kapásból találtam három különbséget, ami eltért. Szőke haja copfba volt tűzve, pedig sosem hordta úgy. Nem volt a fülében a hatalmas kereszt fülbevalója és a rendszerint feketére vakolt szeme sem volt kifestve.

Mandy továbbra is a számítógép monitorját bámulta, fel sem nézve mögüle. Csak a fakóvörös, göndör haja látszott ki és a virágmintás abroszra hajazó, kötött kardigánja.

- Tudja, Liz általában mosolyog, de azon a képen úgy néz ki, mintha megkötozték volna és egymás után háromszor végignézték volna vele a *Szerelmünk lapjait*. Nem értem, miért olyan képpel keresnek valakit, akire még a saját hozzátartozói sem ismernek rá. De... - elővettem a telefonom, és mutattam egy olyan képet Lizáról, ahogy mindenki ismerte. - Ha mondjuk így keresnék, akkor lehet már megtalálták volna.

Mandy nagyot nyelt, ahogy a mobilom képernyőjét nézte, majd félénken rám emelte a tekintetét. A többiekre még csak /véletlenül se mert , / /

ránézni. A hírnév atka.

Zavarában a szemüvegét igazgatta. Láttam, hogy hadakozik a fejében a mondandójával, elvégre ez egy elbaszott helyzet. A hűgunkat már nem keresi a rendőrség, és mindenki azt hiszi, hogy, halott, de a holtteste nem került elő.

Mit lehet ilyenkor mondani?

Részvétem?

De miért, hiszen még ég a remény kibaszott lángja.

- Borzasztó dolog, ami Lizzel történt - szólalt meg együttérzően egy kis hallgatás után.

- A nyomtalan eltűnésére gondol? - támaszkodtam az asztalára és közelebb hajoltam, mert tényleg kíváncsi voltam az őszinte reakciójára.

Bólintott, de sietve visszatemette az arcát a monitorba.

Nem vitatom, hogy nálam szebb látványt nyújthat pár rojtos asztalterítő, amit a háta mögött lévő képkeret tükrözött vissza felém. Nem akart, vagy nem mert rám nézni. Az egész város gyászolt, pedig Liza holtteste még nem került elő, de ők már előre eldöntötték a sorsát. Az emberek többsége lehajtotta a fejét, amikor elhaladt mellettünk. Úgy tekintettek ránk, mint akikkel az élet megint jól kibaszott. Mintha el lettünk volna átkozva. Talán így volt. Talán a sors nekünk csak tragédiák sorát szánta.

- Felfoghatatlan, hogy az egyik nap még hazajönnek, aztán...

- Eltűnt személyként köszönnek vissza ránk egy plakátról - fejeztem be helyette.

Mandy elszakította a tekintetét a monitortól, majd halkán megszólalt.

- Rosszkor lenni, rossz helyen. Talán ez az, amivel az ember sosem tud megbékélni - felelte keserűen.

- Erősen vitatnám ezt a városban terjengő verziót, de ebbe most ne menjünk bele - állítottam le időben, mielőtt a szavaitól az egész könyvtár gyászba borul.

Crowlynwood lakóinak kedvenc elmélete az, hogy a hágunk beült egy sorozatgyilkos autójába, aki kegyetlenül végezhetett vele.

Persze mi jól tudtuk, hogy ez averzió is innen indult útnak. Mandy Rutter szinte az egész életét itt töltötte. Vagy a könyveket bújta, vagy ostoba sorozatokat nézett. Kevés valódi inger érte, emiatt fogadni mertem volna rá, hogy a vörös haja között megbúvó ősz hajszájai ellenére imádná, ha egyik nap úgy ébredne fel a virágos kardigánjában, hogy egy elátkozott kastélyban találná magát a hétfejű sárkánnyal. Akiről persze végül kiderülne, hogy ember és beleszeretne a mi Mandynkbe. Vagy csak simán egy török maffiózó menekülése során betörne ide a könyvtárba, és magával vinné.

Mindenesetre mi kizártuk azt az ostoba elméletet, ami a városban terjengett a hágunkkal kapcsolatban.

Liza velünk nőtt fel. Romos épületek tetején fogócskáztunk gyerekként, sziklás hegyoldalról ugrottunk fejest a tóba, falat másztunk, katonai akadálypályát építettünk és volt, hogy Liza még Nate-et is elverte. Nem egy szerencsétlen lúzer volt, aki beült valakinek az autójába. Pláne nem egy vadidegenébe.

Olyan ember mellé ülhetett be, akit ismert.

Akiben megbízott.

- Nem a hágunk miatt vagyunk most itt - változtattam a hangszínen. - Lenne olyan kedves és kinyomtatná nekünk ezt a képet? - Elővéve a mostanában ritkán használt bájbígyorom, odacsúsztattam egy képet az orra alá, mire ő drámaian a szívéhez kapott. Gondolom, ezt az ostoba brazil szappanoperákból sajátította el.

- Ne mondja már, hogy nem látott még ilyet - Phoenix kikapta a kezéből a képet, és szemügyre vette. - Mondjuk, ha szerencsés, akkor

még nem volt ekkorával dolga. - Vigyorogva visszaadta a hentesről készült fotót, amin a kisméretű nemiszervét markolászta.

- Miért akarjátok ezt kinyomtatni? - Vetett egy kósza pillantást ismét a fotóra, majd ránc. Szemöldöke magasra szaladt, magyarázatot várva.

- Csak szeretnénk megviccelni egy kicsit az öreg Henryt. - Phoenix az asztalra könyökölt, és az összekulcsolt kezére támasztotta az állát nagyokat pislogva.

- Kegyed olyannak tűnik, aki érti a tréfát, ez csak egy ártatlan, gyermeki csíny - tettem hozzá.

Mandy lesz az első, aki hívni fogja a seriffet, ezzel is hozzásegítve minket a célunkhoz.

- Henry amúgy is mindig a legromdább húst vágja le nekem - adta be a derekát, majd betette a fénymásológépbe a képet. - Összesen hány példányt szeretnétek Henry bőrös virslijéről?

- Na látja, tudtam én, hogy maga a mi emberünk - vigyorogtam jóízűen. - Legyen mondjuk ötven darab.

Thiago az ujjával dobolni kezdett a pulton, Phoenix pedig leheveredett az előtérben lévő puffra. Nate eltűnt mellőlünk, nem meglepő módon a felnőtt részen találtam rá.

- Káma-szútra? - röhögtem fel, miközben ő bőszen lapozgatta a könyvet.

- Bővitem a tudásom - kacintott, közben elnézett balra.

Követtem a tekintetét, ami egyenesen egy copfos hajú, szemüveges lányra vándorolt. Betegesen

azok a csajok voltak a gyengéi, akik ezer százalék, hogy elsőre elhajtják őt.

- Phoenix meg én megyünk az őrre - váltottam témát.

Nate bólintott, majd újra a könyvbe mélyedt, és röhögve megszólalt.

- Ezt hogy kell nézni? - felém tartotta az egyik oldalt, és a Nate-féle idióta nevetéssel betöltötte az egész könyvtárat. - Jesszus, ez kitöri a csaj

nyakát!

- Halkabban haver, vannak, akik tudást jöttek magukba szívni - kacsintottam a szürke pólós lányra, aki eléggé csúnyán nézett ránk.

- Én is azt teszem - röhögött fel Nate, mire a lány dühösen becsapta a könyvet és felállt, hogy távozzon.

- Az megvan, hogy szóba sem állna veled? - böktem oldalba Nate-et, mire szelíden elmosolyodott.

- Ki mondta, hogy beszélgetni akarok?

Arrébb álltam, hogy elengedjem a lányt, bár már jól ismertem ezeknek a történeteknek a végét.

- Szívesen megosztom veled a frissen szerzett tudásom - álltáéi Nate önelégülten a morcos lány útját.

- Nem díjazom annyira, ha kitörik a nyakam - felelte ridegen, mire Nate közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgott.

- És egy kis fojtogató szex belefér?

A lány meghökkenve lépett hátra, mire Nate egyből válaszolt helyette.

- Nem fér, értem.

Ismét kiakarta kerülni Nate-et, de a tesóm nem hagyta.

- Oké, lehetsz te alul és tolhatunk egy misszionárius pózt.

- Ilyen unalmasnak nézek ki? - sértődötten várta, hogy a tesóm nemmel feleljen.

- Segíthetnél, hogy mást gondoljak - válaszolta Nate és ez volt az a pont, amikor otthagytam őket.

A többiekhez érve Mandy épp az órára pillantott, ami lassan a munkaideje végét jelezte.

- Egyébként honnan van képetek Henry...

- Péniszéről? - fejeztem be helyette.

- Igen - bólintott, közben kivette a fénymásológépből a lapokat.

- Szerintem nem akarja tudni - hajoltam közelebb hozzá.

- Mindenről tudni akarok, amennyiben nem hétpecsés titok.

Arról akar csak igazán.

Egy dolgot volt érdemes tudni Mandyról.

Mindenbe előszeretettel beleütötte az orrát, éppen ezért volt tökéletes a tervünkhöz.

- Henry szereti bombázni a fiatal lányokat a hasonló képeivel - támaszkodtam a pultra féloldalasán.

- Vagy úgy - szaladt a homlokára a szemöldöke. - Ez esetben az ötven példány kevés lesz.

A türelmeteket kérem, nyomtatok belőle még párat. Van egy unokám...

- Natalie? - szólt bele Phoenix feltápáskodva a puffról, majd vigyorogva hozzátette. - A hógunk egy suliba járt vele, onnan az ismeretség.

A kis Natalie a lyukas óráiban előszeretettel játszott lovaglósat Phoenixszel a szertárban, de persze ezt a lényeges információt megtartottuk magunknak.

- Igen, szegénykém, nagyon ki van borulva, hogy mi történhetett Lizával.

- Reméljük a legjobb kimenetelű verziót - feleltem.

Mandy lehajtotta a fejét, amivel kezdett felhúzni. Nem hitt abban, hogy a hógunk még életben van. Ordított róla, hogy már a következő szalagcímet is összerakta a fejében, ami passzolna a kisvárosi gyilkosság újabb epizódjához.

- El is készültek - nyújtotta át a halom fénymásolt képet, és egy kedves mosoly kíséretében hozzátette: - A szupermarketek ajtajára is tegyetek, ott elég sokan megfordulnak.

- Lekötelez minket, Mandy.

Főleg, ha hívja a seriffet, miután kísétáltunk innen.

Megragadtam a lapokat, a fiúk meg követtek kifelé.

- Megszerezted? - kérdezte Thiago Nate-től.

Elővette a telefonját, és Thiago orra alá dugta a számot.

- Egy kicsit még húzhatta volna az agyam, mert így tuti nem hívom fel.

- Te faszt - röhögött fel Phoenix, majd elégedetten kitárta a tenyerét Thiago felé fordulva, aki elővett tíz dollárt, és a kezébe nyomta.

- Te ellenem fogadtál? Ez azért fáj... - húzta el a száját Nate a szívéhez kapva.

- Dolgunk van - emlékeztettem őket.

- Hol kezdjük? - Thiago kivette a kezemből a fél stócot, majd kettéhajtva betette a bőrdzsekije belső zsebébe.

- Ti maradjatok a környéken - feleltem alaposan körbenézve.

- Nektek meg jó szórakozást az őrsön! - vigyorgott.

Nate-el felhúzták a fekete maszkjukat, felültek a motorjaikra, és egy pillanat alatt elhajtottak.

Phoenixszel szarakodás helyett egyenesen a rendőrőrs közelébe mentünk.

Fél órán belül az egész környéket a Henry farkáról készült fotó díszítette. Egy anyuka sétált el mellettünk megrökönyödött arckifejezéssel, és sietve elhúzta a gyermekét, aki nevetve mutogatott Henry péniszére. Egyre több bámészkodó arc lett körülöttünk, de nem zavartattuk magunkat. Láthatóan Mandy nem siette el azt a telefonhívást a seriffnek.

A mozi előtti póznát dekoráltuk, amikor végre megjelent az emberünk.

- Fiúk, mit műveltek, ha szabad megkérdezni? - A seriff értetlen arckifejezése valami baromi jó magyarázatra várt, ami nekünk sosem okozott problémát.

- Gondoltuk szólunk, hogy friss kolbász van a hentesnél - válaszoltam gúnyosan, ami láthatóan átrallizott a bizonyos határán.

- Teljesen megőrültetek? - Ingerülten odalépett az oszlophoz, és letépte a képet.

- A hógunkról miért nincsen már egyetlen plakát sem? - kérdeztem feszülten.

- Mert a város kiváló nyomozói szerint már nincs értelme keresni őt - válaszolta gúnyosan Phoenix a seriff helyett.

- Attól tartok, most velem kell jönnötök az örsre.

- Teleplakátoltátok a környéket Henry kopasz őrmesterével...

- Várjunk - szakítottam félbe Bilit, majd kiegyenesedtem a széken. - Maga így hívja?

Phoenix is epekedve várta a seriff választ, aki csak megrázta a fejét.

- Teljesen mindegy, hogy hívom, nem ezért vagyunk itt. Ismerlek titeket taknyos kölyökkorotok óta. Megvártátok, amíg kiérkezem. - Tenyerét összedörzsölte és olyan essünk túl rajta nézéssel várta a válaszukat. - Halljam, mit akartok? Miért vagyunk itt?

Lazán közelebb hajoltam az asztalhoz.

Teljesen mindegy, hogy milyen balhéről volt szó, sosem hagytuk kizökkenteni magunkat. Amit elkezdtünk, azt mindig végigcsináltuk.

- Néha a sors is ellenünk dolgozhat, nem?

- Kizártnak tartom, de én is tévedhetek. - Bili megdörzsölte a borzas szemöldökét, majd összekulcsolta a kezét az asztalon. - Fiúk, tudom, hogy most elég nehéz időszakon mentek keresztül.

- Mire is gondol pontosan? - kérdeztem enyhe cinizmussal.

Phoenix is közelebb hajolt az asztalhoz és tettetett érdeklődést mutatott.

- Magának is eltűnt a húga, akit már senki nem keres?

- Mindent megtettünk, hogy megtaláljuk Lizát.

- Tényleg? Mi volt az a minden? A béna plakátokra gondol? - A hangom kissé megemelkedett, pedig négyünk közül én vagyok a legnagyobb türelemmel megáldva. - Vagy törtek be ajtókat is? Tartottak házkutatást valakinél? Elővették a város szennyeit, akik szabadlábban vannak? Javítson ki, ha tévedek, de nekem úgy rémlik, hogy semmi ilyen nem történt.

- Az önök részéről - jegyezte meg Phoenix gúnyosan.

- Nyilván nem látunk rá a teljes nyomozásra, de gyanítom, hogy ezek kimaradtak - folytattam.

- Nem törhetjük csak úgy rá az ajtót mindenkire, akinek priusza van.

- Miért nem?

- Mert nincsen ellenük semmilyen bizonyíték.

- Ideje lenne keresni, nem?

- Biztosíthatlak titeket arról, hogy az egész várost átkutattuk, hogy Liza nyomára bukkanjunk.

- Felásták az erdő minden szóba jöhető részét? - csapott Phoenix idegesen az asztalra. - Vagy alaposan átkutatták a folyót?

- Mi ekkor hol voltunk? - néztem kérdően Phoenixre, majd visszafordultam Bili felé. - Javítson ki, seriff, de nekünk nincsenek meg ezek a jelenetek.

- Az erdőt és a folyót is átnéztük egy bizonyos részen.

- Áhá - simítottam végig az ujjam az államon. - Egy bizonyos részen. Ez igazán megnyugtató.

- Fiók, higgyétek el nekem, hogy minden létező nyomot megvizsgáltunk. - Bili homloka gyöngyözni kezdett, igyekezett kerülni a szemkontaktust. Hol az asztalon lévő aktákra pillantott, hol pedig simán elnézett a vállunk felett, amivel kezdte felcseszni az agyam.

- És végül arra jutottak, hogy feladják a keresést, mivel ostobák ahhoz, hogy megtalálják őt - válaszoltam türelmet erőszakolva a hangomba.

- Az is egy alternatíva, hogy a húgotok egyszerűen csak el akart tűnni a világ elől és megszökött.

- Maga mégis úgy viselkedik, mintha meghalt volna - sziszegte Phoenix dühösen.

- Arra ott volt neki a szobája, vagy a temető. A szülei nyughelye volt a titkos menedékhelye - világosítottam fel, mert fogadni mernék rá, hogy szart sem tud a húgunkról.

- Általában, ha ennyi idő után nem kerül elő az eltűnt személy, akkor nagy az esélye annak, hogy sajnos már nincs életben. De mindig nyitva áll az ajtó elöttetek, ha beszélni szeretnétek.

- Mi csak szeretnénk megtalálni őt - mondtam higgadtan.

- Hiába próbálja lenyomni a megszököses verziót a torkunkon, hátha kussolunk - szólt közbe Phoenix ingerülten. - Nem fogunk.

- Simán bent tarthatlak titeket egész éjszakára, de...

- Mivel maga szerint a húgunk halott, ezért nem teszi - húztam el a szám. - Hálás köszönet érte! Ha kirabolunk egy bankot, akkor is feloldoz minket a húgunk állítólagos halála?

- Vagy ha szimplán megölünk valakit, aki felelős lehet Liza eltűnéséért, akkor is kísétálhatunk innen? - szólt közbe Phoenix cinikusan, de a seriff ugyanolyan megfontolt maradt.

Megint az előtte heverő aktákra bámult, aztán folytatta.

- Elhiszem, hogy dühösek vagytok - köszörülte meg a torkát.

- Ne akarja megtudni, hogy mennyire - tette hozzá Phoenix.

- Nézzétek, srácok. Nincsen semmi bizonyíték arra, hogy Liza még életben lenne.

- Ez tök logikus - néztem a tesómra. - Ha elrabolnak és nem küldesz smst, akkor ne várd, hogy keressünk.

- A nyomozás során felmerült az is, hogy Liza öngyilkosságot követhetett el.

- Ezt miből sikerült megállapítani? A láthatatlan holttestéből? - hangom szórakozott volt, pedig belül tomboltam. Szívem szerint áthajoltam volna a seriff asztalán, és kiteptem volna a nyelvét, amiért képes ilyen faszágokkal előállni, de nem ezért jöttünk.

- Szemtanúk elmondása alapján Liza részeg volt aznap este, és mint kiderült, csúnyán összekapott a barátjával. Ezért merült fel az az eshetőség, hogy kárt tehetett magában.

- Egy házibuliban voltak az eltűnése előtt, be is baszna, ha józan lett volna - Phoenix idegesen belerúgott az asztal lábába. - Kérem, nyugtasson meg, hogy ilyen nagyszerű felfogással nem egyedül dolgozott az ügyön - néztem rá, őszinte választ várva a kérdésemre.

- Ezernyi forgatókönyve lehet annak az estének - mondta a seriff óvatosan.

- És maga kiválasztotta a leglogikátlanabbat.

- A tiniknek ezernyi okuk van olyan dolgokat csinálni, aminek semmi értelme. Nem mindig van összefüggés a tetteik között.

- De ha maga akár egy százaléknyi esélyt is lát arra, hogy életben van, akkor miért nem keresi?

Megint elnézett a vállunk felett az ajtó irányába, azután lesütötte a szemét.

- A harmincévnyi pályafutásom során rengeteg olyan esetről hallottam már, mint Lizáé. Ha nagyon őszinte akarok lenni veletek, akkor nem látok esélyt arra, hogy a húgotok még életben van. Az eltűnt személyek nagy többsége, ha nem kerül elő ennyi időn belül, akkor már csak a holttestére szoktunk rátalálni.

- De még sincs egyetlen gyanúsítottja sem - jegyeztem meg.

- A benzinkút kamerája rögzítette, hogy Garrett aznap éjszaka kitette Lizát, azt követően elhajtott az ellenkező irányba.

- Tisztában vagyunk vele, hogy az a farkatlan szarházi még egy pókot sem merne leütni a sarokban - felelte ingerülten Phoenix.

- Azonban, mivel régi kamerarendszerről volt szó, sajnos a felvétel megsérült valószínűleg a nyomozás során és nem tudtunk előrébb haladni az ügyben.

- És maga ezt csak most közli velünk? - Phoenix felpattant, majd agresszívan megindult Bili felé, aki láthatóan már két kilót simán leizzadt magáról a pár perces beszélgetés alatt.

- Ülj vissza! - szoltam rá Phoenixre, mielőtt keresztbe vágná a tervünket.

- Te nem hallottad, amit mondott?

- Visszaülnél? - ismételtem meg, bármennyire is megnéztem volna, ahogy orrba veri a mi hasznavehetetlen seriffünket.

- Tehát a hűgunknak sikerült eltűnni az egyetlen olyan kibaszott helyen a városban, ahol retro kamerarendszert használtak, ami természetesen csődöt mondott. - Phoenix bosszúsan visszaült a székbe, én meg a seriffre néztem.

- Lényegében akkor akár Garrett is visszafordulhatott érte - közöltem a nyilvánvaló ténytet.

- Semmi erre utaló jelet nem találtunk - felelte Bili båtortalanul.

- A nagy keresésben - szúrta oda Phoenix morogva.

- Szerintetek mi történt azon az éjszakán? - kérdezte megadóan, megtörölve a homlokát. Phoenix kirohanása nem javított túlzottan a nyugtalan ábrázatán.

- Talán Garrett mégis visszafordult - kezdtem. - De az is lehet, hogy miután kitette a hűgunkat, Liza elindult, hogy hazasétáljon. Valaki megállhatott mellette, és felajánlotta, hogy hazadobja, ő meg beszállt az illető mellé.

- Van esetleg tippelek, hogy ki lehetett az?

- Most komolyan? Ha tudnánk, már nem élne - felelte Phoenix ingerülten.

- Olyasvalaki lehetett, akiben megbízott. A hógunk nem ül be akárki mellé. És az a valaki, aki mellé beszállt, nagyon jól ismerheti a környéket, mivel a benzinkút kameráját leszámítva csak az Úr a tanúja annak, hogy mi történt azon a szakaszon.

- Ezt az illetőnek is tudnia kellett - tette hozzá Phoenix.

- Ebből adódóan egy crowlynwoodi lakos lehet felelős Liza eltűnéséért - folytattam.

- Túl sok bűnügyi krimi néztek, srácok.

- Maga is elkezdhetné és akkor talán már megtalálta volna őt.

Sötét szeme összeszűkül. Láthatóan alig várta, hogy az épületen kívül tudjon minket, de még nem szereztük meg azt, amiért jöttünk.

- Mindenki szerette a hógotokat, egyszerűen kizártak tartom, hogy bárki is ártani akart volna neki - mondta együttérzően, amivel nem mentünk sokra.

- Akkor maga szerint mégis lehetséges az, hogy egy sorozatgyilkosról beszélünk? - kérdeztem vissza.

- Bármilyen megtörténhetett. A sorozatgyilkosok sok esetben véletlenszerűen választják ki az áldozataikat. Az áldozatok a legtöbb esetben rosszkor vannak rossz helyen. Ezt a legnehezebb a hozzátartozóknak elfogadni. Amikor valaki...

- Rossz autóba száll be - fejeztem be helyette a mondatot. - Visszatérve a sorozatgyilkos elméletére, azt az előbb zártuk ki maga helyett is a listából. Kötve hiszem, hogy egy önjelölt Hannibal Lecter tisztában lett volna azzal, hogy hol van kamera és hol nincsen. Kivéve persze, ha a sorozatgyilkos helyi lakos.

- Ezek mind-mind megalapozatlan teóriák. Bizonyíték nélkül pedig...

- Baszhatjuk. Tudjuk - vetette oda félvállról Phoenix.

- Az ajtóm továbbra is nyitva áll előttetek, ha beszélgetni szeretnétek.

- Beszélgetni? - rökönyödött meg Phoenix. - Oké, ha maga mindenáron beszélgetni akar, hát beszéljessünk! Mióta a hógunk eltűnt

olyan, mintha valaki felvágta volna a mellkasom, és kitépett volna minden jó érzést belőle.

- Fiam, én elhiszem, hogy ez...

- Tudja, mi a legnyomorultabb érzés ebben az egészben? - vágott a seriff szavába, aki komoran megrázta a fejét.

- Minden nap ugyanúgy hazavárjuk Őt. Néha benézek a szobájába és várom, hogy megszólaljon, hogy húzzak kifelé. A falon lévő poszterei felidéztek bennem, amikor először mutattam meg neki a

Thirty Seconds to Mars-t, ő meg egyből kedvencé avatta őket. Tegnap letéptem a falról az összesét, és elégettem. Ezt sem tudja, hogy miért, igaz?

A seriff láthatóan baromi kényelmetlenül érezte magát, mert nem tudott mit kezdeni Phoenix érzelmi apokalipszisével. Miközben várta, hogy Phoenix folytassa, frusztráltan megdörzsölte a tarkóját. Verejték gördült végig a halántékán, még az a kevéske haja is tincsekbe tapadt össze az izzadtságtól. Phoenix érzelmei akasztották ki, vagy az, hogy egy pocsék seriff? Gyanítom, a kettő együtt.

- Mert bíztam abban, hogy Liza megjelenik és megver érte. Ha nem szólok neki arról a buliról, akkor most nem kéne itt ülnünk. És ez kurvára gyomorszájon vág minden egyes kibaszott nap.

Éreztem a vénáimban a vér lüktetését. Mesterien üztem, hogy kizártam mindent, ami gyengíteni tudott, de Phoenix szavai eltaláltak egy olyan ponton, ahol védtelen voltam.

Liza a buli előtt megkérdezte tőlem, hogy nem jöhet-e velem motorozni, de leráztam. Azt mondtam neki, hogy a bulival jobban jár, mert mi versenyezni mentünk, és nem akartam, hogy mögöttem üljön.

A mellkasom elnehezült, a levegő, ami eddig rendesen áramlott a tüdőmben, most megrekedt.

Ha nem rázom le...

Bili szóra nyitotta a száját, de végül nem mondott semmit, ezért ismét Phoenix vette át a szót.

- Én hiszem, hogy a hógunk még életben van. Hogy neki többet szántak ennél. Elég tragédiát éltünk már át, ez kurvára nem lenne fair, érti? Ha azt a bizonyos mérleget nézzük, akkor ez rohadatul nem lenne igazságos.

Phoenix kiszámíthatatlan volt. Egyik percben még megtörtén beszélt a hógunkról, a következőben képes lett volna betörni az öklével a falat. De most erőt vett magán.

- Kitöltöm a papírajaitokat, és ráírom, hogy tévedés volt. Ha készen vagyunk, hazamehettek, rendben?

Bólintottam Phoenix helyett is, aki kiábrándultan bámult maga elé.

Bili felállt, majd kényelmesen elballagott a másik irodába. Az üvegajtók tökéletesek voltak arra, hogy szemmel tartsam.

Direkt időzítettünk mostanra, hogy könnyebb dolgunk legyen. Az épület szinte üres volt, a seriffen és rajtunk kívül senki más nem tartózkodott az emeleten. Amint jeleztem, Phoenix felpattant, és az egyik vasszekrény felé sietett.

- Kábé úgy öt perced van, szóval igyekezz! - sürgettem.

Amíg Phoenix keresgélt, én folyamatosan a seriffen tartottam a szemem. A maga sajátos, tetű lassú tempójában fénymásolta a papírokat, közben a kávéját szűrte. Totálisan szart ránk és egyáltalán nem állt össze neki a kép, hogy miért vagyunk itt.

- Itt nincs - fújtatott dühösen Phoenix, majd a következő szekrényhez sietett. Kinyitotta az ajtaját és az eszelős tekintete láttán tudtam, hogy megtalálta, amit kerestünk.

Sietve lapozni kezdte az aktákat, aztán türelmetlenül felszisszent.

- Ezek sosem selejteznek itt? Kristin Elliott már vagy negyven éve halott.

Visszafordultam a seriff felé, aki már végzett a nyomtatással. Háttal állt nekünk és továbbra sem gyanított semmit.

- Két perced maradt - szóltam oda Phoenixnek, mire rákapcsolt a keresésre.

Bili összegémkapcsozta a lapokat, majd a bögréje után nyúlt félig megfordulva.

- Egyetlen perced maradt - jeleztem, de Phoenix még mindig az akták között keresgélt.

- Foglald le!

Felpattantam a székből, kimentem az irodából és egyenesen megindultam felé, hogy az útját álljam.

Szerencséjére nem próbált meg kikerülni engem.

- A papírok elkészültek - mutatta fel az ingyenes kilépőnk a rendőrségről.

- Az öcsém össze van törve - mondtam úgy állva, hogy még véletlenül se lássa, hogy Phoenix mit ügködik. - Liza a mindenünk.

- Ez teljesen természetes reakció a részetekről. A fájdalom mindenkiből másképpen távozik.

- Távozni? - vontam össze a szemöldököm. - Ez nem egy célt tévesztett démon. És a hógunk még életben van - förmedtem rá, mire hátrébb lépett, nekiütközve az üvegajtónak. - De mivel maga teljesen biztos ennek az ellenkezőjében, kénytelenek vagyunk beérni az ön álláspontjával.

- Rémes, hogy az élet milyen kegyetlen. - Bili próbálta tartani a tisztes távolságot.

- Nem az élet az. Hanem az emberek.

- Őszintén sajnálom, ami a hógatokkal történt.

- Nyilván. És felteszem, hogy maga sem tudna aludni, ha nem tett volna meg mindent az ügy érdekében.

- Hidd el, hogy ha lenne bármi jele annak, hogy Lizát elrabolták, vagy fogva tartják, akkor addig nem mennék innen haza, amíg meg nem találom őt.

Fél szemmel oldalra pillantottam, és láttam, hogy Phoenix már a helyén ült.

- Ebben én is teljesen biztos vagyok - veregettem vállon őt, majd visszasétáltam vele az irodába.

- Ez csak formalitás, mivel jelentenem kell, ha behozok ide valakit. - Visszaült az íróasztala mögé, és élénk csúsztotta a lapokat. - Az Atyának pedig üzenem, hogy vasárnap találkozunk a misén! - mondta búcsúzó gyanánt.

Felálltunk, közben elvettem tőle a papírt és a szeme láttára összegyűrtem, aztán a kukába dobtam. Már a kilincset markoltam, amikor Phoenix megfordult egy szó erejéig.

- És mi lesz a hentessel?

- Mármint?

- Maga szerint teljesen rendben van, hogy az ernyedt farkáról küldözget képeket tizenéves lányoknak?

- Ez nem az én hatásköröm - Bili zavartan bámult ránk.

- Magának van egyáltalán bármilyen hatásköre? - Kitéssékeltem Phoenixet az ajtón, amikor a seriff utánunk szólt:

- De szemmel fogjuk tartani, ezt megígérhetem.

- Mi is - húzódott gúnyos mosolyra a szám, majd becsuktam magunk mögött az ajtót.

Kifelé haladva az épületből a cigisdobozért nyúltam a zsebembe. Kellett a nikotin a szervezetemnek, hogy eszembe se jusson véletlenül visszamenni és beleverni Bili fejét az egyik forgóajtóba, amiért cseszett minket tájékoztatni arról, hogy a felvétel kuka. A Camel mindig hű társam volt a le- nyugtatásban. Pedig az a rohadt kis teve emberek millióit küldi a halálba, de nem zavart. Néhányan amúgy is rászolgáltak.

- Megszerezted? - kérdeztem rágyújtva a cigire, mire Phoenix bólintott.

Pár hónappal korábban

N-012 porcelán árnyalat.

Tökéletesen illeszkedik a *bőrömhöz*.

Tökéletesen illeszkedik az apám okozta *sérüléseimhez*.

És tökéletesen illik a *vétkeimhez*.

A kezem remegett, ahogy elsimítottam az alapozót a hófehér bőrömon.
Nem ismertem fel azt az arcot, ami a visszapillantó tükörből nézett vissza
rám. A mellkasom összeszorult, ahogy újra meg újra lejátszódott előttem
a tegnap este.

Megöltünk valakit.

Az agyam nem fogta fel teljesen, pedig megtettük.

Bassza meg!

Megöltünk egy embert.

Azt már tudom, hogy mit fogok mondani az Úrnak, amikor majd el
kell számolnom azzal az éjszakával. De nem tudom, hogy mit

mondhatnék az áldozat családjának. Amit tettünk, arra nincsen bocsánat. Nem oldozna fel minket az sem, hogy mi nem ezt akartuk. Hogy az egész csak egy baleset volt. Addisonnal nem vagyunk gyilkosok.

Kétlem, hogy ezt bárki is megértené.

- Biztos, hogy ez jó ötlet? - fordultam Addison felé.

- Nem, egyértelműen nem az, de semmilyen nyomot nem hagyhatunk magunk után.

Addison hátranyúlt az ülésen, hogy magához vegye a fekete, kapucnis pulóverét.

- Figyelj, senkinek nem ártunk ezzel - mondta, közben belebújt a pulóverébe. - Kicsit megrongálom a felvételt és ennyi. Ha valaki megtalálja a holttestet, oltári nagy bajban leszünk...

- *Ha megtalálják* - tettem hozzá.

- Jobb felkészülni a legrosszabbra.

- Azon szerintem már túl vagyunk.

Addison arca villant be előttem, ahogy mozdulatlanul feküdt az ölemben. Nem volt magánál. A mellkasomban hirtelen égető szúrást éreztem. Emlékszem a kórházra, még a fertőtlenítő szagára is. De leginkább arra, amit az orvos mondott.

Már egyáltalán nem érdekelt, hogy az áldozat családja megértene-e minket. Hogy többet nem megy haza. Őt sem érdekelte, hogy Addison...

- Elhiszem, hogy neked jól áll a narancssárga, de... - Addison hangja két kézzel rántott vissza a jelenbe. Belenézett a visszapillantó tükörbe, és megigazította a kapucnit a fején. - Engem rohadtul öregít.

- Mennyi időre van szükséged?

- A lehető legtovábbra. Tartsd fel, ameddig csak tudod!

- Jó, igyekszem.

Bíztam a tervében, annak ellenére, hogy eddig az összes „majd én intézem dolog” fordítva sült el.

Addison lefordult a benzinkút sarkán a mosdó irányába, én meg egyenesen a bolt felé vettem az irányt. Ötletem sem volt, hogy mivel fogom lefoglalni Cathyt, de bíztam abban, hogy a sors megsegít.

Cathyról köztudott volt a városban, hogy semmire sem mond nemet. Elég sok mindenkivel hírbe hozták már, de nem izgatta. Ezt irigyeltem benne, hogy mindig magasról tett mások véleményére. Ebben kicsit Addisonra hasonlított, annyi különbséggel, hogy Cathynek rohadt jó fej volt az apja.

Jim az esetek kilencvenkilenc százalékában vidám, segítőkész és mindig ajánl nekünk valami egészségtelen, de finom dolgot. Arról nem is beszélve, hogy előszeretettel biztosít otthont minden kóbor állatnak, aki errefelé téved. Cathy anyja az enyémhez hasonlóan lelépett. Persze ebben semmi meglepő nem volt Crowlynwoodban. Ez népbetegségnek számított nálunk. El voltunk átkozva. Az emberek inkább mentek, mint jöttek.

Beléptem az üvegajtón, amit még a fejem felett lévő csengő is jelzett, de Cathy szokásosan a telefonján csüngött. Akkor sem nézett fel, amikor közelebb sétáltam a pulthoz. Sőt, szív formájú arca egyből fintorba rándult, bizonyára nagyon fontos beszélgetésben volt.

Hosszú másodpercekig váraкоztam csendben és azon gondolkoztam, hogy lehet, meg sem kell szólalnom, csak várni, amíg Addison teszi a dolgát. Tekintetem egyből az egyik félig kilógó napilap szalagcímére irányult.

Tragikus baleset rázta meg Crowlynwood városát.

A gépjármű szerencsétlenül járt tulajdonosa nem élte túl a zuhanást.

Közelebb léptem, hogy tovább olvassam, amikor Cathy megszólított.

- Magamtól találjam ki, hogy mit szeretnél? - Hanyagul felnézett a telefon kijelzőjéről és felhúzott szemöldökkel meredt rám. Régóta feltett műszempillája megadni készült magát, de igyekeztem nem feltűnően bámulni.

- Hahó! - szólított meg újra, közben legyezget- ni kezdett a kezével a szemem előtt.

Ösztönösen visszapillantottam az újságcikkre.

- Nem baleset volt. Ezt mindenki tudja - kommentálta.

- Hanem?

Közelebb hajolt.

- A srácok tették - felelte magától értetődően, és sejtelmes hanglejtéssel hozzátette. - A Pokol fiai. Elkezdtek leszámolni a szüleik gyilkosaival. De gondolom, te nem ezért vagy itt, szóval... - újra hangnemet váltott. - Halljuk, miben segíthetek?

- Tanács - szaladt ki hirtelen a számon az első dolog, ami eszembe jutott.

Miféle tanácsot kérjek tőle?

Pont tőle?

Unottan letette a telefont, majd rákönyökölt a pultra, és flegmán rágózni kezdett.

- Hallgatlak! Pasi van a dologban, igaz?

- Igen - vágtam rá egyből.

- Ahá! Sejtettem! - csapott az asztalra. - És én miben tudok segíteni?

Ha valaki nekem azt mondja, hogy egyszer Cathy Jacobstól fogok szextanácsot kérni, akár poénból is, körberöhögöm.

Közelebb léptem a pulthoz, és bedobtam az egyetlen olyan témát, amiről szerintem bármikor örömmel beszélne.

- Ez elég személyes - kezdtem bele, hogy időt nyerjek.

Nem tudom, Addison hol tart, de minden egyes perccel őt segítem.

- Lakat a számon - hagyta abba egy pillanatra az indokolatlanul flegma rágózását, és a kezével cipzárt húzott a szájára. - Szeretnék valami extrémét kipróbálni a barátommal, ha érted, mire gondolok.

Az extrém szó hallatán a szeme felcsillant és teljesen fellelkesült. Kötve hiszem, hogy Cathy valaha is beérte volna hagyományos szexszel,

így ez teljesen az ő terepe volt.

- Értem - mondta nagyokat pislogva, közben beletúrt az illegálisan hosszú, szőke hajába. - Mikor akarjátok?

- Mit mikor akarunk? - néztem rá értetlenül.

- A hármast. Arra céloztál, nem? Hogy bevennétek harmadiknak.

Próbáltam lenyelni a kitörni készülő nevetésem.

- Ja nem, félreértettél - vágtam ki magam gyorsan. Csak simán valami extra ötletre gondoltam.

Szemöldökét összevonta és csalódottan lebiggyesztette az ajkát.

- Pedig Liam jó faszi, te is fullos vagy, simán benne lennék egy hármásban, ha meggondolnád magad. De akkor térjünk vissza rátok. Szóval, le szeretnéd őt nyűgözni valamivel?

A hátam mögött kinyílt a bolt ajtaja, de nem fordultam meg.

Cathy is teljesen ignorálta az újonnan érkezőt, inkább fellelkesülve folytatta.

- Ha a golyszikat is kényezteted - kezével imitálta a mozdulatot az plusz pont náluk. Attól minden pasi megvadul.

Éreztem, hogy az a *valaki*, aki nemrég jött be, már mögöttem áll. Hús levegő érintette a nyakam és mintha a Cathy feje fölött lévő fekete falióra is megállt volna egy pillanatra. Az idegen áthajolt a vállam fölött, és letett tíz dollárt az asztalra. A bőrdzsekije alól kilógó tetovált kézfejére vándorolt a tekintetem, amikor megszólalt.

- Azt tényleg imádjuk - súgta kellemes, mély hangon a fülembe.

Basszus.

Nyugi, nem látta az arcod.

Ha nem fordulok meg, az olyan, mintha meg sem történt volna.

A háttérben a *Bring Me To Life* szólt a rádióból.

Ez jó jel.

Imádom ezt a dalt és tuti, hogy nem hagyna kínos szituba keveredni.

Próbáltam észrevétlen maradni és a földet bámulni, de amikor Cathy letette a pultra a Camelt, az idegen közelebb lépett és a cigiért nyúlva teljesen az arcomba hajolt.

Szabályosan éreztem, hogy égni kezd a bőröm.

A fekete bakancsáról felfelé vándorolt a tekintetem és találkozott az övével.

Egyből felismertem *Őt*.

A srácot, akinek hat éves korában bennégtek a szülei a házukban.

A srácot, aki kisétált a tűzből, állítólag egyetlen vágással a nyakán.

Ki ne ismerné fel őt?

A Pokol egyik fiát?

Montez Morrow.

Romlott és menthetetlen, akárcsak ez a város.

Mégis pont annyira vonzó, hogy az ember örömmel veszne bele a viharba, vele együtt.

A mindig könnyörtelen és veszélyes tekintete most csak engem figyelt. De ahelyett, hogy félttem volna, forróság öntött el. A szívem valamiért már az első percben eldöntötte, hogy kedvelni fogja. Mintha az agyam törölte volna, amit tettünk. Újra egy átlagos tinédzser voltam, nem pedig egy gyilkos.

Apró, cinikus mosoly húzódott a szája sarkában és egy percre sem szakította meg velem a szemkontaktust. El akartam fordulni, de erőtlenné váltam.

Végül felénk biccentett, aztán hátat fordított nekünk, majd kisétált az ajtón.

Néhány pillanatig még bámultam utána és az agyam rögzített mindent, amit ez a pár másodperc lehetővé tett.

Fekete dzsekit és sötét farmert viselt. Jóval magasabb volt nálam és kellemes, fűszeres mandarin illat lengte be utána a boltot. A bakancsa

pont olyan határozottan csapódott a járdára, ahogyan felült a motorjára. A szívem pedig szétfolyt a padlón.

- Így emlegesd az ördögöt - kuncogott Cathy mögöttem, én meg visszakerültem a valóságba, ahol Addisonra vártam, hogy megrongálja a felvételt. - Mit szólnál mondjuk hozzá? Őt bevennétek harmadiknak? Az tuti, hogy vele csak extrém dolgokban lenne részed.

- Te és ő? - kérdeztem kifelé bámulva az ablakon.

Hallottam, ahogy Montez beindítja a motort és furán kalapálni kezdett a szívem.

Nyilván lefeküdt Cathyvel.

Felteszem, hogy a pokol egyik fia nem hagy ki egy ilyen alkalmat.

- Ja, nem! Montez és én? Nem! Bár, nem rajtam múlt - tette hozzá nevetve. Próbáltam vele együtt nevetni, miközben fél szemmel néztem, ahogy Montez elhajt.

- Phoenix az én emberem - kacsintott. - De az tuti, hogy Montezzel nem neked kéne ötleteket vadászni, hogy fellendítsétek a szexuális életeteket - jegyezte meg szemfogatva.

- Ja, nem erről van szó, Liam és én teljesen jól működünk, csak...

- Nyugi, értem én. A változás gyönyörködtet. Szóval, térjünk is vissza rátok. Extrém helyen próbáltátok már?

Igazság szerint nem feküdtem még le Liammal és mással sem, de ezt nem állt szándékomban Cathy orrára kötni.

- A kertünk annak számít? - nevettem fel erőltetetten és kipillantottam az ablakon, hogy megnézzem, Addison nem végzett-e már.

- Jaj j, te még nagyon kezdő vagy, igaz?

- Túl kényelmes az ágyam - vigyorogtam esetlenül.

- Mit szólnál mondjuk a sulis lelátójához?

- Mindenki előtt? - rökönyödtem meg.

- Dehogysis! Vagy téged ez indít be?

Vettem egy mély levegőt. Három percet adtam Addisonnak. Ha nem végez, akkor nélküle megyek haza.

- Engem nem annyira indítana be, ha a tesitanár látná, hogy Liam ölében ülök.

- Pedig lehet, színesebbé tenné a saját szexuális életét is, ami jó hatással lenne a sulis tevékenységeire. Estére gondoltam egyébként. Amikor már mindenki hazament. Vagy csinálhatnátok a moziban. Olyan filmet válasszatok, amit a kutya sem néz. Megkérdezitek a pénztárost, hogy melyikre nem vettek még jegyet és tiétek a terep.

- Megjegyzem ezeket - bólogattam, majd megint az autó felé pillantottam, de Addisonnak még mindig nyoma sem volt.

Mi a franc tart ennyi ideig?

- A próbafülke is eléggé emlékezetes tud lenni, de ügyelj arra, hogy ne legyen kamera. Én sajnos totál elfelejtettem és ránk nyitottak. - Egészen úgy tűnt, mint aki egyáltalán nem bánta a dolgot.

- Kínos - húztam el a szám.

- A városi könyvtárat is meglátogathatnátok. Mandy annyira belefeledkezik a sorozataiba, hogy szerintem nem tűnne fel neki, ha valahol hátul eltűnnének a sorok között.

- Liamnek tuti tetszeni fog az ötlet - bólogattam.

- Férfiak. Túl kiszámíthatóak.

A szemem sarkából megpillantottam Addisont, aki már a koci felé gyalogolt. Megkönnyebbülten fellélegeztem és Cathy felé fordultam.

- Koszi a tippeket, most viszont mennem kell.

- Nincs mit, aztán ha erre jársz, számolj be, hogy hasznos volt-e.

- Mindenképpen - válaszoltam egy barátságos mosoly kíséretében.

- Ha ez sem segít, engedd el! Annyi hal van a tengerben. Nem kell leragadni az elsónél. Sőt, a személyes tanácsom, hogy érdemes többet is kipróbálni.

Igen, Cathy szereti a saját tanácsát újra és újra megfogadni.

Levettem egy mentolos rágót, majd kifizettem. Hülye berögződés, ami kiskorom óta kísért. Ha bemegyek egy boltba, akkor mindig úgy érzem, hogy illik valamit vennem. Akkor is, ha elköltöm az utolsó centem.

Kiséáltam és sietve az autónk felé iramodtam.

Bepattantam Addison mellé, aki vigyorogva dőlt hátra az ülésen.

- Az égvilágon senki nem fogja megtudni, hogy itt jártunk.

- Akkor ennyi, igaz? Kitöröljük, mintha mi sem történt volna?

Persze tisztában voltam vele, hogy ez nem így működik, és sajnos nem lehet egy gombnyomással kitörölni az emlékeinket.

Ő, bárcsak lehetne!

- Igen. A sírba is magunkkal visszük ezt a titkot.

Kisujját felém tartotta.

- Vétkesen is?

Összekulcsoltuk az ujjainkat.

- A sírba is velünk jön - erősítettem meg.

Ha egyvalamiben biztos voltam az életben, akkor az Addison.

Ha ugrunk, akkor együtt ugrunk.

Ha elbukunk, akkor együtt bukunk.

Ha egyikünk szenved, akkor a másikunk igyekszik róla levenni a fájdalom egy részét. Addison volt az egyetlen jó dolog az életemben. Mindig ráült a libikóka másik végére, hogy egyensúlyban tartsa a sok rosszat, amit apám okozott. Biztos vagyok benne, hogy ismertem őt előző életemben is, még talán azelőtt is.

Addison gázt adott, majd elhagytuk a benzinkutat.

Megnyitottam a Spotifyt, és keresgéltem a listáink közül, ugyanis minden válsághelyzetünkre volt egy lejátászási listánk.

Idegösszeomlás kezdőszett. - Esővel és piával párosítva tökéletes.

Antiszociális üzem mód. - Ez erős lista és tökéletes ahhoz, hogy rontson a mentális állapotodon. Lejjebb görgettem, mert van, amit nem lehet tovább rontani.

Rehab Lana Del Rey-el. - Ez volt a teszt listánk. Ha csak egy számot is megkönnyeztél, vagy a szokásosnál több érzelemmel énekeltél, megbuktál.

Anyám úgysem kedvelt. - Ezt még Addison állította össze a legutóbbi szerelmi csalódásánál.

Lehúzott ablakkal belehajtani az éjszakába. - Ez a rock gyűjteményünk volt. Az egyik személyes kedvencem, így rányomtam az első dalra a lejátszási listában, és pillanatokon belül a Nirvana szólt max hangerőn.

- Mivel foglaltad le Cathyt? - kérdezte kíváncsian Addison.

Felé fordítottam a fejem, miközben lejjebb tekertem a hangerőt.

- Biztos készen állsz a válaszra?

Lelkesen bólintott és előre tudtam, hogy imádni fogja.

- Azzal, hogy a golyókat is érdemes kényeztetni, valamint nem ártana szexelnem Liammel a sulis lelátóján, vagy a könyvtárban.

Egyszerre törtünk ki hangos nevetésben. Most először, egy rövid pillanat erejéig elfelejtettem azt, amit tettünk.

Hogy megöltünk valakit.

- És a legfontosabbat kifelejtettem. - Megint Addisonra pillantottam, aki feszülten koncentrált az útra, miközben várta, hogy folytassam. - Montez Morrow is hallotta.

Addison a piros lámpához érve erőteljesen rátaposott a fékre.

- Tessék? - fordult felém megrökönyödve. - Montez Morrow hallotta, ahogy Cathy szextanácsot ad neked?

Kezembe tettem az arcom és bólintottam.

Addison teljesen lesokkolva ült mellettem.

- Lényegében akkor már a város egyik ügyeletes rosszfűja is tudja, hogy nem vagy rendesen kielégítve - rátaposott a gázra, amikor zöldre váltott a lámpa.

- Csak az időhúzás miatt kérdeztem - húztam el a szám.

- A tényen nem változtat. Te mondtad, hogy egyszer sem sikerült még elmenned Liammel, sem kézzel, sem szájjal, amiért nem hibáztatlak. Ha valaki Rambo-s lapátkezekkel érne hozzám, lehet, én sem tudnék nyögéseket produkálni.

- Mink van? - kérdeztem, amikor egy félreeső részen megálltunk.

Phoenix elővette a telefonját, majd ránagyított a képre.

- Egy balfasz seriffünk.

- És még? - gyújtottam rá egy cigire.

- Amire szükségünk volt. Garrett vallomása. A bizonyítékos tasakon pedig a lista a talált tárgyokról: . telefon, kulcs, személyi, és bőrdzseki.

- Telefon? - vontam össze a szemöldököm. - Erről sem szólt nekünk senki.

- Szólt a seriff bármiről is? Viszont, ami kurva érdekes, az az, hogy a telefon nem volt a tasakban.

Kezembe nyomta a telefonját, én meg olvasni kezdtem a lefotózott oldalakat.

- *Mi a neve és milyen kapcsolatban állt az eltűnt személlyel?*

- *Garrett Hale vagyok, a város legjobb ügyészének fia.*

- Kis pöcs - kommentáltam hangosan.

- *Legyen szíves, csak a feltett kérdésre válaszolni! Milyen kapcsolatban állt az eltűnt személlyel?*

- *Liza a barátnőm volt.*

- *Milyen régóta ismerte Liza Wade-et?*

- *Tíz éves korom óta.*

- *Milyen régóta állt vele közelebbi kapcsolatban?*

- *Egy éve volt a barátnőm.*

- *Mikor látta utoljára őt?*

- *Szombat este, amikor kitettem őt a kúton.*

- *Mi volt az oka annak, amiért kitette őt az éjszaka közepén a benzinkúton?*

- *Veszekedtünk. Tudja, ez a szerelmeseknél mindennapos dolog.*

- *Min veszekedtek?*

- *Ő akart kiszállni, nem én kértem rá.*

- *Kérem, csak a feltett kérdésre feleljen!*

- *Van ennek köze bármihez is?*

- *Ami azt illeti, ez elég fontos információ a nyomozás szempontjából.*

Remélem, nem kell felhívnom a figyelmét arra, hogy milyen következményekkel járhat az információ visszatartása.

- *Megtudtam, hogy megcsalt és összevesztünk. Utána arra kért, hogy tegyem ki a benzinkútnál, én meg érthető okokból nem ellenkeztem.*

Élből Phoenixre néztem.

- *Te tudtál arról, hogy Liza megcsalta Garrettet?*

- *Nem. Bár az élére vasalt garbója után nem vártam tőle falhoz vágós szexet.*

- *Ez akkor sem vall a hűgunkra.*

- *Engem inkább az érdekelne, hogy Mr. Szvetter miért felejtette el ezt megemlíteni nekünk.*

- *Mert a lista élére kerülne vele. Egy átvert srác baromi kiszámíthatatlan.*

- *De nem veszélyesebb a négy testvérnél, akik az igazságot akarják - felelte elsötétedett tekintettel.*

Továbbolvastam a kihallgatás részleteit.

- *Van tudomása arról, hogy kivel csalta meg önt Liza?*

- *Nem árulta el.*

- *Mennyire volt dühös, amikor megtudta, hogy Liza megcsalta önt?*

- *Mire megy ki a játék?*

- *Hogy megtaláljuk Lizát.*

- *Mondtam már, hogy nincsen semmi közöm ahhoz, hogy eltűnt.*

- *Egyelőre senki sem gyanúsítja magát. Kérdéseket teszünk fel, amik elősegítik, hogy Liza mihamarabb előkerüljön. Gondolom, maga is ezt szeretné, nem? Hogy megtaláljuk a barátnőjét.*

- *Annyira nem voltam dühös, hogy bántsam őt, de annyira igen, hogy otthagyjam a kúton, és kiszellőztessem a fejem. Soha nem tudnék neki ártani, és már hazafelé megbántam. Próbáltam hívni, de nem vette fel.*

- *Nem vette fel a telefont, de maga mégsem fordult vissza érte.*

- *Azt hittem, hogy reggel hívni fog, és megbeszéljük.*

- *Említette valaha önnek Liza, hogy el akar menni a városból?*

- *Néha.*

- *Mit mondott önnek?*

- *Hogy szeretne többet látni a világból. Utazgatni, meg ilyenek.*

- *Ön szerint van esély arra, hogy Liza megszökött?*

- *Liza mindig azt tette, amihez éppen kedve volt. De ne tőlem várjon választ arra, hogy aznap éjjel neki mihez volt kedve.*

- *Az eltűnését megelőző időszakban észrevett valami szokatlant a viselkedésén?*

- *Azt sem vettem észre, hogy megcsalt.*

- *Beszélt esetleg arról, hogy félt valakitől?*

- *Hogy Liza félni? Nem. Vagány csaj és köztudottan van négy balhés bátyja.*

- *Volt esetleg konfliktusa valakivel?*

- Volt pár apróbb nézeteltérése a suliban lányokkal, de ez inkább cicaharc féle.

- Meg tudná esetleg nevezni azokat a személyeket, akikről szó van?

- Gyanítom, hogy nem én kapom az év barátja díjat, de ilyenkor nem igazán figyeltem. Liza elég szokimondó típus, ami sok lánynak nem tetszett a pompom csapatban, de nem gondolnám, hogy azért, mert valakinek megjegyezte, hogy guggoljon többet, ártani akarna neki.

- Hát, tényleg nem te kapod az év barátja díjat, te gyökér - mordultam fel.

- Ismer olyan személyt, aki ártani akart volna neki?

- Nem.

Tudná nekem jellemezni Lizát?

- Liza eléggé mának élő típus. Talpraesett és ha valamit a fejébe vesz, akkor addig nem nyugszik, amíg el nem éri.

- Azt állítja, hogy mának élő típus. Miben nyilvánul ez meg pontosan?

- Hogy szereti az életét. Nem hezitál dolgokon. Mindig azt csinálja, amihez éppen kedve van.

Mennyire jellemző Lizára, hogy kicsapongó életet él?

A bulizásra gondol?

Igen.

- Sosem volt az az asztalon táncolás fajta, de gyakran eljárógattunk.

- Le tudná nekem írni, hogy milyen volt Liza kapcsolata a testvéreivel?

- Ijesztően szoros. Évekig rá sem mert senki nézni Lizára, nemhogy hozzászólni, mert féltek a testvéreitől.

Elégedett vigyor jelent meg a képemen.

- Lát bármi esélyt arra, hogy bármelyik testvérének köze lehet Liza eltűnéséhez?

- Kizárt. Űgy védték őt, akár Daenerys Targaryent a sárkányai.

Találó hasonlat.

- Ön jóban van velük?

- *Nem mondanám. Semleges a viszonyunk.*

- *Térjünk egy kicsit vissza oda, hogy Liza mának élő típus. Ennek ellenére el tudná képzelni, hogy esetleg Liza öngyilkosságot követett el?*

- *Dehogyan. Imádta az életét.*

- *Említette, hogy veszekedtek. Elképzelhető, hogy esetleg emiatt csinálhatott valami meggondolatlan dolgot? Hiszen abban a hitben volt, hogy elveszíti magát.*

- *Kizárt, hogy Liza kárt tett volna magában, viszont simán kinézem belőle, hogy a hasára ütött és világgá ment.*

- *Van esetleg hozzáférése Liza bármelyik közösségi média oldalához?*

- *Nincsen.*

- *Van-e bármi egyéb információja az eltűnt személlyel kapcsolatban?*

- *Nincsen.*

A vallomás végéhez érve egyenesen Phoenixre emeltem a tekintetem. Garrett profin lemosta magáról a felelősséget azzal, hogy olyannak állította be a húgunkat, mint aki szó nélkül lelépne az éjszaka közepén. De ez rohadatul nem igaz.

- Látogassuk meg Jimet, hátha van másolata a felvételtől - dobta be Phoenix.

- És ideje kideríteni, hogy a seriff hazaviszi-e a munkáját - egészítettem ki. - Találjuk meg Liza telefonját.

Rothadó városunkban a kopók bármit megtehetnek.

Mi pedig bármennyig elmennénk a húgunkért.

- Hogy akarod megszerezni? - fordultam Phoenix felé, aki teljesen biztosnak tűnt a dolgában.

- Mármint én? Tesó, te fogod kideríteni, hogy van-e másolat - bökött a mellkasomra elégedetten.

- És akkor te mit csinálsz?

- Az elterelésben mindig is jobb voltam - kacsintott.

A benzinkút irányába fordultam, amit még a térkép sem jelölt. Csak az épület tetején villódzó neoncső világította meg a kihalt környéket. Crowlynwood egyik turista vonzata, hogy elég volt betenni egy hátborzongató háttérzenét, a helyszínt azonnal kézhez kaptad. Az elvetemült ide látogatók imádták a város baljós hangulatát. Crowlynwood olyan volt, mint egy kicseszett szellemváros. Volt elhagyatott vidámparkunk, kiüresedett cirkuszunk, és egy leégett raktárunk. Ja, és rengeteg eltűnt személyünk. Ez a hely alkalmatlan volt arra, hogy jövőt építs itt, kivéve, ha olyan korom sötét volt a lelked, mint a miénk. Akkor bátran nevezheted az otthonodnak. Gyűlöltem ezt a benzinkutat. Az egyetlen dolog, ami a helyhez köthető rothadó emlékeimet elföldelte az az, hogy itt láttam meg először azt a sötétbarna szempárt, amiktől úgy éreztem, hogy nem veszett el minden remény belőlem.

A közelgő vihar fel-fel kapta az utcán csavargó chipses zacskót, majd lazán tovább repítette.

Jobb lesz, ha sietünk.

Jim nem szereti a viharban egyedül hagyni a lányát.

Egy varjú szállt le a mellettünk lévő oszlopra és a káromgatását egyértelmű helyeslésnek vettem. Nem először segített már a döntésemben.

- Na, akkor mondom, mi lesz. - Phoenix összecsapta a tenyerét. - Bemegyek, és megdugom Cathyt a raktárban. A nyögése lesz a jel. Amint hallod Cathy kéjes dallamát, indulhatsz.

- Ez a nagyszerű terved?

- El is kérhetnénk és a két szép szememért talán oda is adná, de féltő, hogy egyből elmondaná az apjának, akinek nem kell tudnia arról, hogy önálló nyomozásba kezdtünk. És hadd legyen már valami jó is ebben a napban.

Szemforgatásom egyben a beleegyezésem is volt. Phoenix igencsak sajátosan alkalmazta az Atya tanácsát, mely szerint lányokat visszautasítani nem szép dolog. Nyilván az Atya nem pont így értette, ennek ellenére Phoenix örömmel élt minden adódó lehetőséggel. Allergiás volt a komoly kapcsolatokra és a kedvenc szórakozása volt, újra és újra átlépni a határt. Pár évvel ezelőtt kavart az angol tanárral, és csináltatott magának egy pólót, amin a nő meztelen képei voltak összemontázsolva, majd abban sétált be vigyorogva a suliba.

Amíg előre ment szabaddá tenni a terepet, a kocsiban vártam.

Phoenix gyakran meglátogatja Cathyt, aki ilyenkor kikapcsolja a kamerákat, és kirakja a zárva táblát, hogy ne legyen nyoma annak, hogy a testvérem megdugja őt a raktárban.

Phoenix nagyjából két mondatban lezavarhatta az előjátékot, mert Cathy pillanatokon belül elfordította a táblát. Néhány másodpercet még vártam, majd megindultam a bolt felé. Belépve reflexszerűen elkaptam az ajtó felett lógó csengőt, bár kétlem, hogy meghallották volna, mert már harsány nevetgélés ütötte meg a fületem. Türelmesen vártam Phoenix jelére.

Szerencsére nem tökölt sokáig, és pillanatokon belül Cathy nyögései megadták a zöld utam. Beosontam az irodába, és örült sebességgel keresni kezdtem a felvételeket. Mivel Cathy apja betegesen rendmániás, ezért elég hamar megtaláltam, amit akartam. A jó öreg Jim még véletlenül sem akart élni a fejlődő technológia adta lehetőségekkel. Precízen voltak a kazetták egymás mellé rendezve dátum szerint egy plafonig érő polcon, az ajtó mögötti sarokban.

Kapkodva keresni kezdtem, de egyből feltűnt, hogy Jim nem tart másolatot.

A kurva életbe!

Idegesen feltűrtam az egész polcot, hiába.

Kifelé menet lekaptam két Snickerst, aztán kísétáltam és a kocsiban vártam.

Bekapcsoltam a rádiót, majd előkerestem a cigim.

- Létezik, hogy véletlen lett volna mind a két autóbaleset? - kérdezte az egyik műsorvezető a másikat.

- Egyikük a folyóba zuhant a hídról, a másik pedig egy fának csapódott.

Egyből megállítottam a mozdulatom és feltekertem a hangerőt. Imádtam teóriákat hallgatni arról, hogy mi történhetett, annak fényében, hogy pontosan tudtam, hogy mit tettünk azokkal a rohadékokkal.

- Ebben a városban nincsenek véletlen balesetek - válaszolta neki a másik. - Inkább tudod mi az, ami nagyon érdekes?

Lehúzott ablaknál rágyújtottam és epekedve vártam, hogy megtudjam.

- Hogy a rendőrség semmit nem talált?

Éles nevetés szakadt fel belőlem.

Az lett volna az érdekes, ha végre megoldottak volna egy ügyet.

- Dehogy. Az megszokott - nevetett fel, majd folytatta komor hangon.

- A két áldozat neve felmerült annál a négy tüzesetnél annak idején, amit végül balesetnek nyilvánítottak. Pedig szemtanúk látták őket, de a rendőrség nem talált ellenük bizonyítékot és lezárták az ügyet.

- O, a mi kis városi legendánk. Arra gondolsz, George, amire én?

- Hogy a fiúknak köze lehet a két balesethez? Nem hinném, bár ha jobban belegondolok... - Elhallgatott egy pillanatra, majd sejtelmesen hozzátette: - Szörnyen villámlott aznap éjszaka, amikor az első áldozat belehajtott a hídról a folyóba.

Elnevettem magam, közben elnyomtam a cigit és elpöcköltem. Tudtam, hogy semmilyen használható bizonyítékuk nincsen ellenünk. Sehogyz sem tudták volna ránk varrni azt a két halálesetet.

- Találtál valamit? - pattant be mellém Phoenix teljesen kisimultan.
- Gumit azért remélem, húztál.
- A biztonság az első - bólintott komolyságot erőszakolva a képére. -

Na?

- Nincsenek másolatai - szúrtam el a jókedvét egy pillanat alatt.
- A bűdös picsába! De ugye nem jöttél el üres kézzel?

Áthajítottam az ölébe az egyik Snickerst, utána beindítottam az autót.

- A kedvencem. Olyan figyelmes vagy, de tényleg.

- Biztos, hogy nem volt másolat? - Phoenix dühösen beleütött a táblába, amiről az eddig összeszedett információk fele azonnal a földre hullott.

- Még a kotonjait is szín szerint párosítja, ha lett volna, már nálunk lenne.

A dartstáblánkra néztem, ahonnan Garrett ostoba feje nézett vissza ránk. Továbbra sem voltam

kibékülve a válaszaival. Na meg ott van az is, amit a seriff mondott. Nyomozás közben megsérült a felvétel? Talán ahhoz is Garrettnek lehet köze.

- Ideje újra elbeszélgetnünk vele!

Thiago és Nate lépett be végszóra.

- Kivel? - Nate rázuhant a puffra, Thiago meg egyenesen a hűtő felé indult, és kivette belőle a protein shake-jét.

- A Garrett nevű kis fasszal - válaszolt Phoenix helyettem.

- Mit találtatok? - Nate a kezébe kapta a rögbilabdáját, és elkezdte felfelé dobálni magának.

- Garrett elmondása szerint Liza megcsalta őt.

Thiago majdnem visszaköpte a shake-et, Nate meg figyelmen kívül hagyta a leeső labdát, ami egyenesen fejen találta.

- Ha nincs házi kolbász, jó lesz a... - kezdte Nate, de Phoenix idegbetegen rávert az asztalra.

- A hógunkról beszélsz, bassza meg!

Nate megadóan feltartotta a kezét, Phoenix pedig megindult a dartstábla felé.

- Ti ott voltatok azon a bulin - fordultam Nate és Thiago irányába. - Nektek feltűnt bármi furaság aznap este Garrett viselkedésében?

- A konyhában összefutottam velük, mielőtt leléptek - emlékezett vissza Nate. - Egy ízléstelen, szürke garbó volt rajta. Meg is jegyeztem neki, hogy mi a szart akar ebben egy buliban?

Erre azt felelte, hogy Lizával jár, neki nincs több lyukvadászat.

- Lyukvadászat - horkant fel Thiago. - Ki a tököm hívja így?

- Az, aki a gumit is háromszor csekkolja, mielőtt berakja - reflektált Phoenix.

- De nem volt semmi furaság a viselkedésében, egész jókedvűnek tűnt önmagához képest - folytatta Nate.

- Teljesen mindegy, hazudott nekünk - simított végig a rövid haján Phoenix.

- Mert nekünk hazudni - tettem hozzá. - Így most kizárólagosan övé az első hely.

Felálltam, odasétáltam a táblánkhoz, és az egyik kést egyenesen Garrett irritáló képébe döftem.

- Holnap meglátogatjuk - mondta Nate, mire feléjük fordultam.

- Minek várnánk addig?

Ha volt valami, amit mind a négyen utáltunk, akkor az az, amikor valaki a képünkbe hazudott. Garrett őzike szemével az arcunkba tolta azt a verziót, hogy kitette a hógunkat a benzinkútnál. És ez lehet, tényleg így volt, de mi történt utána? Garrett tisztában volt vele, hogy ölnénk Lizáért, úgyhogy ideje őt emlékeztetni erre.

- Helló, Garrett! - Háttal állt nekünk, de a hangom hallatán azonnal megtorpant. Nem mert megfordulni. A sötét zsákutcát nézte és elég hamar felmérte, hogy merő ostobaság lenne futásnak erednie.

Késő este van, az edzőtársai már mind leléptek.

Esélytelen, hogy ebből jól jöjjön ki.

Félve felénk fordult.

Phoenix hagyta a szarakodást, és egyből a lényegre tért:

- Mi az édes faszomért hazudtál nekünk?

Phoenixszel elálltuk az útját, Nate és Thiago meg oldalról fogták közre, nehogy eszébe jusson válasz nélkül hagyni minket. Garrett odapréselő- dött a rácsos kerítéshez, és minden igyekezete ellenére sem tudta kikerülni a tekintetünket.

- Nem hazudtam nektek - mondta remegő hangon.

Idegesen váltogatta a tekintetét rajtunk és valószínűleg tisztában volt vele, hogy ennek a történetnek csak akkor lehet jó vége, ha az igazat mondja. Talán akkor sem.

- Akkor mi ez a dolog, hogy a hógunk megcsalt téged? Nem rémlik, hogy ezt említetted volna nekünk.

- Mert egyből azzal jöttetek volna, hogy kitaláltam az egészet, hogy mentsem magam.

Nate halkán felnevetett.

- Meg sem fordult a fejünkben. Ne vedd sértésnek, de számunkra teljesen hihető volt, hogy másnál keresi a...

- Boldogságot - fejeztem be helyette, mielőtt megint felidegeli Phoenixet. - Most pedig halljuk az igazat! Mi történt azon az éjszakán? - Ujjaim a nyakára fonódtak, hogy segítsen egy kicsit az emlékezésben.

- Kitettem a kúton - nyöszörögte. - Ezt kérte. Hogy állítsam le az autót és én megtettem, ő meg kiszállt. Esküszöm az életemre.

Eleresztettem a nyakát és Phoenixszel élből egymásra néztünk. Tudtam, hogy egyre gondolunk. Garrett apja ügyvéd, a vérében van, hogy megvezessen másokat. Az is lehet, hogy csak időt akart nyerni.

- Ugye tudod, hogy nem a lehető legokosabb dolog hazudni nekünk? - kérdeztem. - A pénzed sem fog tudni elrejteni előlünk, ha kiderül, hogy most hazudsz nekünk. Ez remélem, világos.

Nehézkesen bólintott a béna, lenyalt Drakula hajával.

- Tehát kitetted őt a kúton, és otthagytad.

Megint bólintott.

Garrett igazi puhapöcs módjára remegett, mert nem tudta, hogy mi a helyes válasz, és ez megijesztette. De nem volt helyes válasz az igazságon kívül. Minket ismerve, ezt rohadtul tudnia kellett volna.

- Mit akartok tőlem?

- Csak érdeklődünk a hogléd felől - felelte Phoenix, enyhe cinizmussal a hangjában. - Végtére is, eltűnt a barátnőd pár hónappal ezelőtt.

- Könnyebben birkóznék meg ezzel, ha nem emlékeztetnétek folyton erre.

- Ezért rongáltad meg a felvételt? - kérdeztem. - Hogy minél előbb tovább tudj lépni azon, amit tettél?

- Tessék? Ti komolyan azt hiszitek, hogy közöm van a barátnőm eltűnéséhez?

- Nem fogunk hazudni, a kazettás húzásoddal a listánk élére kerültél - húzta el a száját Phoenix.

- Milyen kazetta? Ti miről beszéltek?

Phoenix megragadta Garrett garbóját és közelebb húzta magához.

- A benzinkút felvételéről, amit megrongáltál, te butus!

- Nem értem, hogy miről beszéltek.

- Ez nagy hiba, mert ha ennyire rossz a memóriád, akkor az azt jelenti, hogy mielőbbi orvosi ellátásra szorulsz. De nyugi, a biztonság kedvéért bejuttatunk az intenzív osztályra, hogy tuti jó kezekbe kerülj.

Garrett továbbra is értetlenül nézett ránk.

- Meg is ölhetek, akkor sincs közöm Liza eltűnéséhez. Soha nem tudnék neki ártani. Az

életemnél is jobban szeretem őt. Nem tudom, hogy ki rongálta meg a felvételt, de nem én voltam.

- Az apád esetleg? Hogy mentse a bőröd? - kérdeztem kimérten.

- Én csak szeretném újra visszakapni őt - mondta eseten.

Phoenix elengedte a garbóját.

- Akkor mi a faszért nem keresed? Mert ha az én barátnőm tűnt volna el, még a Földet is kiforgatnám a tengelyéből, csak hogy rátaláljak! És te? Te csak vársz. Mi a szarra vársz, Garrett?

Arca elkomorodott és lesütötte a szemét.

- Azért nem keresem, mert...

- Miért, Garrett? - vágott a szavába idegesen Phoenix. - Halljuk hát, hogy miért nem keresed a húgunkat?

- Nem akarok úgy rátalálni, ahogy akkor találnék, ha a folyóban vagy az erdőben bukkannék rá - hangja megremegett és a gyenge teste egy pillanat alatt összezsugorlott előttünk.

- Ennyire ne játszd a hős lovagot, mert a nagy szerelem ellenére kurvára kitetted őt a benzinkúton, és otthagytad - Phoenix szeméből csak a düh tükröződött vissza, semmi más.

- Mert ezt kérte.

- És? Eszedbe sem jutott, hogy baja eshet? - kérdeztem, nyugalmat erőszakolva a hangomba.

- Képtelen voltam tiszta fejjel gondolkozni. Akkor jöttem rá, hogy megcsalt.

- Annyira haragudtál rá, hogy nem érdekelt, hogy baja eshet, jól értem?

- Jézusom, rosszabbak vagytok, mint a rendőrség. Minden szavamat kiforgatjátok.

- Csak válaszokat keresünk, és ez egy tök egyszerű kérdés volt - mondta Nate, szinte már várva, hogy mikor verheti képen Garrettet.

- Nem. Eszembe sem jutott, hogy baja eshet.

- Mert a sértettséged előbbre való volt - húzta el a száját Phoenix.

Összekuporodva ült a földön, remegő kezével a telefonjáért nyúlt. Feloldotta a jelszót, aztán átnyújtotta Phoenixnek.

- Nézzétek meg a híváslistám! Ezerszer hívtam, de nem vette fel. Azt hittem, hogy kiduzzogja magát, és másnap ír.

Felkelt, majd pár drámai könnycsepp kíséretében belerúgott a kerítésbe.

- Rohadtul szeretem őt, bassza meg! Ő a mindenem! Nem szabadott volna hagynom, hogy kiszálljon az autóból, és akkor nem tűnt volna el. Igazatok van, kurvára az én hibám, amivel minden egyes nap szembe kell néznem.

- Helyes. Tedd is meg minden nap, mert ha te nem fogsz emlékezni rá, majd mi segítünk neked.

Phoenix tekintete ijesztően üres volt. A düh szilánkjain kívül semmi más nem tükröződött benne.

- Hagynod kellett volna, hogy kiszálljon, és megvárni, amíg lehiggad. De te elhajtottál a másik irányba, és ő azóta nem jött haza. Megszűnt

létezni. Felőlem belevetheted magad a folyóba, ezt már akkor sem tudod megváltoztatni.

Tudtam, hogy Phoenix örökké Garrettet fogja hibáztatni, mert vele volt utoljára és rohadtul vigyáznia kellett volna rá.

- Hogyan reagálnátok, ha titeket csalnának meg?

- Garrett - barátian a vállára tettem a kezem. - Nagy ívből szarunk az érzéseidre.

Én voltam a leghiggadtabb négyünk közül. A harag nem tudott irányítani, ellenben Phoenixszel és Nate-tel. Az ő esetükben a harag képes volt teljesen átvenni a kontrollt felettük és nem maradt helye semmi másnak. Sem magyarázatnak, sem megbocsátásnak. Thiago és én másképpen működünk. A harag irányt mutatott nekünk, de mi döntöttünk arról, hogy mi lesz a kimenetele a dolgoknak.

- De ha nem ő rongálta meg a kazettát, akkor ki a tököm? - tolta el magát Nate a rácsból.

- Nyilvánvalóan az, aki felelős a hógunk eltűnéséért - feleltem.

Minden nap magam előtt láttam az élettelen arcát. Olyan volt, mintha minden egyes nap újra és újra megtörténne.

Velem volt, amikor a telefon ébresztett, vagy amikor magamra húztam a sulis egyenruhám. Akkor is, amikor felhúztam a csipkés, fehér zoknim, vagy amikor belebújtam a fekete tornacipőmbé. Még akkor is, amikor kiléptem a lakásajtón, majd beültem Addison autójába. Kísértett az iskola folyosóján, kísértett a padban, a menzán és amikor Liam a karját a vállamra tette. Velem volt, amikor hazajöttem és ledobtam a táskám az ágyra. Akkor is, amikor lementem vacsorázni, vagy amikor fogat mostam. Minden egyes percben velem volt az, amit tettünk. Most is velem van, amikor apám arra készül, hogy felpofozzon.

- Azt mondtam, hogy iskola után nem fogsz csavarogni, megértettél? - ordította a képembe, majd az erős tenyere felszántotta az arcomat.

Elképzeltem, hogy véletlenül megbotlik, beveri a fejét, és nem kel fel többet. De ez sosem történt meg. Akárhányszor vert meg, senki nem mentett meg tőle. Mindig csak fejben harcoltam vele. A valóságban feladtam, mert tudtam, hogy senkit nem érdekelne a sikolyom. Ezt elég

ügyesen belém nevelte. Hogy úgy érezzem magam, mintha senkinek sem számítanék.

- Csak beugrottam a könyvtárba - védekeztem, közben előhúztam a táskámból egy már közel fél éve ott felejtett könyvet, és a konyhapultra tettem.

Tizenévesen a szívednek kéne lángolnia egy sráctól, nekem azonban csak az arcom égett apám pofonjától.

- Nem voltam elég világos? Sehova nem mehetsz az iskolán és a kiszabott büntetéseden kívül! Felfogod egyáltalán, hogy mivel jár a magánterület megsértése? Börtönbe is kerülhetnél volna.

Egy hét telt el azóta, hogy Ethan elkapott minket, de apám minden egyes nap újraéli.

- Most is abban vagyok, nem? - néztem rá teljesen közömbösen, mert az ordibálásával már nem tudott rám hatni. Ebben nőtem fel. Mindig én szívtam meg, ha rossz napja volt. A nővérem már lelépett, anyám pedig ötéves koromban magunkra hagyott. Megfogadtam, hogy amint lehetőségem adódik, itt hagyom őt, és soha többet nem nézek hátra.

- Ó, szerinted ilyen egy börtön? - Megragadta a csuklóm és odavonszolt a hűtő elé. - Oltári nagy tévedésben vagy, édes lányom, ha azt hiszed, hogy ilyen egy börtön.

Kivett a hűtőből egy tejesdobozt, majd nagy erővel a földhöz vágta. Éreztem, ahogy a szakadt tornacipőm nedves lett, amint elért hozzám apám dühe, de nem mozdultam. Nem léptem hátra és nem próbáltam elmenekülni előle. Az sokkal rosszabb.

Elkezdte kihajigálni a hűtő tartalmát a lábam mellé. Amint végzett vele, dühösen megindult a konyhaszekrény felé, kivett belőle egy fahéjas müzlit, és egyenesen nekem vágta a dobozt.

Bírd ki Delilah, mindjárt vége.

Nem próbáltam meg kivédeni, mert akkor rosszabbul jártam volna. A doboz a vállamat találta el és a müzli szanaszét hullott a földön.

Odalépett hozzám, és megragadta a hajam.

- Te kicseszett Hófehérke! Komolyan azt gondolod, hogy egy börtönben fahéjas müzlit kapsz reggelire? - Összeszorítottam a fogam.

Iszonyatosan fáj, ahogy tépte a hajam, de nem mutattam neki, ahogyan azt sem, hogy a szívem minden évszakkal egyre csak roncsolódott. Veszített az értékéből, pedig azt hittem, sokat ér, ha dobog.

Nem feleltem, csak vártam, hogy elvonuljon a vihar. Feleslegesnek tartottam felvilágosítani őt arról, hogy utálok a fahéjas müzlit, és azt egyébként még Kelsey vette tavaly.

- Mert szerintem márhára nem azt adnak ott reggelire és kötve hinném, hogy száz százalékos narancslét töltenének a poharadba. - Kinyitotta és a földre öntötte azt is. - De te bizonyára jobban tudod ezt, mivel azt állítod, hogy most is börtönben vagy. Tudod mit? Akkor mostantól ügy is fogok veled viselkedni.

Biztosra veszem, hogy apámnak kettős személyisége van. Az egyikkel együtt lehet élni, a másik pedig pokollá teszi az életed.

Sokszor kapkodtam miatta a levegőt pánikolva. Attól féltem a legjobban, hogy apám szavai igazzá válnak. Ha sokat mondogatják egy embernek, hogy csúnya, akkor egy idő után annak fogja látni magát. Apám folyton azt mondta nekem, hogy semmit nem érek. Kicseszett Hófehérkének hívott mindig és sosem felejtette el hozzátenni, hogy értem semmilyen herceg nem jön el, mert az én történetem véget ér a mérgezett almával.

Egyszer nagyon közel járt a magának meghúzott határához, majd abbahagyta az ütlegetlésem. Sosem felejttem el, amit akkor mondott nekem.

“Annyit sem érsz, hogy lehúzzak miattad pár évet a sitten.”

Mesterien üzte a pszichopata szerepét. Mintha lett volna egy kosara, amibe a világ összes létező bántó szavát betették, ő meg hasraütésszerűen

mindig kihúzott belőle egyet. De ahogy felnőttem, már üres lett ez a kosár. Én pedig belül.

Gyerekként apám szavai marták a lelkem. Mindig egyre mélyebbre süllyesztett a mocsárban,

de tizenkét éves korom után valami megváltozott. Már nem érdekelt, hogy milyennek lát és azt is leszartam, hogy mennyire fáj a szíve az anyám után. Tudtam, hogy egy szép napon elszabadulok innen és végleg kitörlöm őt az életemből. Addisonnal rengetegszer elterveztük, hogy megszökünk. Hogy itt hagyjuk ezt a várost, ami mindenkit maga alá temet, de végül velünk is pontosan ezt tette.

- Végeztél? - néztem szét az összemocskolt konyhán.

- Én igen, te viszont nem. Takarítsd össze, utána elmehetsz.

Apám kirohanásának mindig én ittam meg a levét és mindig én voltam az, aki a jelenet végén összesöpörte a törmelékeket.

Egyszer mérgében összetörte az összes porcelán tányérunkat, mert eszébe jutott, hogy anyámnak az volt a kedvence. Olyannyira a múltban ragadt, hogy ha valaki megkérdezné tőle, milyen dátumot írunk, lefogadom, hogy a tizenkét évvel ezelőttit mondaná. Amikor anyám lelépett.

- Pont olyan öntörvényű vagy, mint az anyád volt! - Indulatosan a pultra csapott, majd felkapott egy poharat róla és nagy erővel a falhoz vágta. Akaratlanul is összerendeztem a hangos csattanástól. Pedig már nagyon jól ismertem a dührohamainak a menetét. Bántó szavak, repülő tárgyak, aztán a pofon. Néha felcserélte a sorrendet.

Rám sem nézett, csak kicsörtetett a konyhából.

Vége, Delilah.

Fellélegezve kieresztettem a bent tartott levegőt.

Egyszer olvastam egy crowlynwoodi statisztikát, mely szerint a lakosság harminc százaléka érintett családon belüli erőszakban. De ebbe nem tartozik bele, hogy hányán félnek hazamenni, vagy hogy hány

gyereknek van valóban oka félni. És ennél a résznél rájöttem, hogy én sem vagyok benne ezekben az adatokban, mert Addisonon kívül senkivel nem beszéltem erről.

Belém mart a felismerés és egészen a mellkasomig hatolt. Vajon hányán lehetünk még, akik nem beszélünk erről? Hányán tagadjuk le a lila foltjainkat? Hányán magyarázzuk be magunknak azt, hogy megérdemeltük? Hányán érezzük úgy, hogy ha beszélnénk, csak rosszabb lenne?

De szinte majdnem minden gyereknek van egy olyan pont az életében, amikor elveszti a bizalmát a felnőttekben. Nekünk akkor jött el ez a pillanat, amikor Kelsey tíz évesen kihívta a zsarukat az apánkra. Kicsik voltunk és rettegtünk, apánk pedig dühös volt és részeg. Azon a napon volt anyánk születésnapja, amit mindig érzékenyebben élt meg.

A kiérkező járőr úgy ítélte meg, hogy csak két unatkozó gyerek vagyunk, akik bosszantani akarják az apjukat, mert nem nézhetek Disney mesét. Távozott, mi pedig ott maradtunk apánkkal és a végtelen dühével, amit a lelkében hordozott. Kelsey kapta az első pofont, én meg a következőt. Ezután elhomályosult minden. Az elmém törölte, hogy apánk mennyire megvert minket. Ezt követően soha többé nem hívtuk a zsarukat, csak csendben túrtuk az ütések és vártuk a napot, amikor leléphetünk innen.

Elkezdtem összetakarítani a földön heverő káoszt, amikor hirtelen vörös vércseppek lepték el a fehér követ és a tornacipőm fehér szegélyét. Az ujjamból folyt a vér. Egy szilánk fúródhatott a bőröm alá, ami február hetedike óta egyre gyakrabban fordult velem elő. Valahogy mindig sikerültvéletlenül elvágnom a kezem.

Néhány másodpercig víz alá tartottam, bekötöztem egy zsebkendővel, majd sietve besöpörtem egy kukászsákba a törmelékeket, és kiszaladtam vele a ház elé.

Viszonylag rendes környéken éltünk, ami magában foglalta azt, hogy a közvetlenül mellettünk lakó idős hölgy minden egyes zajra külön figyelmet szenteljen. Épp a kerti rózsáit gondozta, amikor kimentem, de lefogadom, hogy csak azután jutott eszébe, hogy foglalkozzon velük, miután az apám ordibálása betöltötte az egész utcát.

Rendes környék ide vagy oda, az vitathatatlan, hogy a miénk volt az egyik legelhanyagoltabb ház az utcában. Apám nem gondozta a kertet és a

fűnyírást is az utcában lakó, taknyos Briannel végeztette el, kárpótlásul, amiért egyszer véletlenül betörte az ablakunkat a focilabdával.

Dorothy kíváncsiszkodó tekintete azt figyelte, hogy folyt-e vér odabent, de szemmel láthatóan fellelegzett, amikor meglátott. Egyből a hátam mögé rejtettem a kezem, mert a zsebkendő már átázhatott.

- Minden rendben, Delilah?

- Persze - mosolyogtam rá kedvesen. - Csak apám túl hangosan nézi a tévét.

Ez volt az egyik kedvenc válaszom, mert idővel rájöttem, hogy az emberek beérik ennyivel. Sosem firtatták, nem mentek jobban bele és soha nem keresték apám esetleges ütéseinek a nyomait rajtam. Apám egy veterán volt. Az emberek nem akarták összerúgni vele a port, pláne nem meggyanúsítani, hogy bántja a lányait. Szóval, a válaszom nekik bőven elég volt.

- Ideje bemennem - tekintetét a sötét felhőkbe fulladt égre emelte. Szorosabbra húzta a köntösét és sietve eltipegett.

Bár világeletemben a napsütésre vágytam, a cikázó villámok voltak az egyetlenek, amik igazán meg tudtak nyugtatni. Míg más félt tőlük, én gyönyörködtem bennük. Mindig megmentettek attól, hogy ne érezzem magányosnak magam. A mennydörgés pedig terápiás jelleggel hatott rám.

A nővérem egy éve lépett le itthonról. A saját életét éli és már nem része az enyémenek. Tudja, hogy milyen az apánk, mégis képes volt magamra hagyni vele. Ugyanazt csinálta, amit az anyánk, aki egyik nap úgy döntött, hogy nem kér többet belőlünk. Kisétált az életünkből egy telepakolt bőrönddel, amiben számunkra nem volt hely, és soha többé nem jött vissza.

Visszamentem a házba, felmentem a szobámba, majd magamra zártam az ajtót.

A lakás többi részétől eltekintve a szobám az én gondosan berendezett váram volt. Őreim ugyan nem voltak, de egy lomtanítás alkalmával egész jó dolgokra bukkantunk Addisonnal. Még keresztel díszített fésülködő asztalom is lett. Bár napokig vártuk, hogy éjszaka kimásson a tükörből egy démon, de szerencsére ez sosem történt meg.

A ház többi részében kizárólag ezeréves bútorok voltak, mert apám nem akart lecserélni semmit. Még az időszámításunk előtt gyártott fakó, bordó fotelt sem a nappaliban.

Abban a hitben volt, hogy anyánk egyszer visszajön, és akkor minden úgy várja, mint régen. Mintha el sem ment volna.

Utálom ezt a várost - döntöttem a hátam az ajtónak.

Utálom az apám - újra az ajtónak csapódtam.

Utáltam azt is, hogy van egy barátom, aki semmit nem tudott rólam. Lövése sem volt arról, hogy a legtöbbet lejátszott dal a Spotify listámon a HIM-től a Wings of Butterfly. Vagy azt, hogy alapozóval rejtettem el a zúzódásokat, amiket az apám ejtett rajtam.

Utáltam, hogy a sebeim kilencvenkilenc százalékát nem tudtam elrejtteni alapozóval sem. A vérfoltos tornacipőmre pillantottam és azonnal libabőrös lett a karom.

De leginkább azt utáltam, amit Addisonnal tettünk. Lekuporodtam a földre és két kezemmel átkaroltam a térdem.

Muszáj volt felidézmem a miértet.

Megint Addisont tartom az ölemben. Zokogok, mint ahogy akkor tettem.

Utáltam tehetetlennek érezni magam. Gyűlöltem az érzést, hogy elveszíthetem őt. Hogy valaki képes volt ezt tenni vele. Valaki otthagya őt, hogy mentse saját magát és nem törődött azzal, mi lesz vele. Akármikor eszembe jut, hogy mit tettünk, muszáj felidéznem azt is, hogy miért tettük. Borzalmas volt visszaemlékezni rá, de csak így tudtam megbocsátani magamnak.

Felkeltem és megindultam a szekrényem felé. Lerúgtam magamról a tornacipőm, kibújtam a rakott szoknyámból és a fehér ingemből. Kikaptam a kedvenc farmerom, és belebújtam. Egy egyszerű felső után kutattam.

Aznap, amikor Ethan hazahozott, apám lesben állt és várt. Esélyem sem volt arra, hogy megússzam a dolgot. Ethan nem mert apámnak hazudni, és bár a tulajdonos nem tett feljelentést azért, mert bemásztunk a területére, apámat ez nem érdekelte. Dühében akkora erővel lökött meg a nappaliban, hogy nekiestem az egyik szekrénynek. Az oldalamat utána lila foltok díszítették. Ráadásként elintézte, hogy egy bárban kelljen besegítenem péntek esténként. Szerinte ez kiváló lecke, hogy tanuljak valamit a való élet nehézségeiről. De figyelembe véve, hogy addig sem kell itthon lennem, egyáltalán nem bántam a dolgot.

Egy zsepivel letöröltem a cipőmről a vért, majd visszavettem. A telefonomra pillantva kaptam észbe, hogy a buszom nemrég ment el, a következő pedig fél óra múlva jön.

Hát, ez remek!

Addison küldött egy “együtt érzek veled, tarts ki” üzenetet, ami nem volt túl hihető, hiszen ő egy házibuliba ment.

Lerogytam az ágyra és csak bámultam kifelé a fejemből.

Az Addisonnal való közös képeinket néztem. Régebben olyan boldognak tűntünk. Annak ellenére is, hogy apám olyan, amilyen. És

annak ellenére is, hogy Addison voltaképpen szülők nélkül nőtt fel. De mégis, a törött darabjainkkal mindig ott voltunk egymásnak, egy egészet alkotva.

Most már arra sem emlékszem, hogy miért vártuk annyira a nyarat. Voltak terveink, most meg már titkaink, amiket őriznünk kell életünk végéig.

Felültem az ágyon, és kivettem a fiókból a töri füzetem, amibe sulis jegyzetek helyett dalszövegek sorai kerültek, amik túl sokat jelentettek nekem. Fájdalmasan sokat.

Előkerestem egy tollat és beleírtam az új kedvencemet, ami egész nap a fejemben szólt.

“If not for long, just for a while

I'll bury myself with a great big smiled.

Betettem a fülesem, és elindítottam a Chalk Outlines!.

A csuklómon tökéletesen mutatna tetoválásként.

Vártam húsz percet, aztán elindultam lefelé.

Apám dolgozószobájának ajtajánál pislákoló fény szűrődött ki, rendszerint szeretett bezárkózni oda. Azt sajnáltam, hogy kívülről nem volt zárható. Tuti odaadtam volna a kulcsot Rose-nak, hogy inkább ezt hajítsa az óceán mélyére a drága nyakék helyett.

Köszönés nélkül becsuktam az ajtót, és elindultam a buszmegállóhoz.

Már jó ideje nem voltak jellemzőek ránk a “legyen szép napod”, vagy a “milyen napod volt” féle gesztusok. Bár, ha nagyon őszinte akarok lenni, sosem voltak. Amikor Kelsey még itthon élt, akkor néha erőt vett magán, hogy rendes apaszerepben tetszelegjen, de akkor sem érdekelte a válaszuk.

Az ég dörgött egyet, jelezve, hogy hamarosan mindent tisztára mos a vihar.

Csak a rohadt emlékeimet nem tudja eltiüntetni.

Gyűlöltem rá gondolni, gyűlöltem felidézni, gyűlöltem újraélni.

Biztosra vettem, hogy ez a büntetésem. Hogy egész hátralévő életemben így kell élnem. Hogy bármikor megtalálhat és belelökhet a bűntudat gödrébe.

A központba tartó busz már bent állt a helyén. A sofőr unottan bámult kifelé az ablakon, szerintem észre sem vette, amikor felszálltam és beültem hátra. Láthatatlannak lenni néha jó volt. Kár, hogy ez otthon nem mindig működött.

Elindultunk, fejemet az ablaküvegnek döntöttem és kifelé bámultam. A fák sietve szaladtak mellettünk, én pedig éreztem, hogy lemaradok.

Hogy nem érem utol őket.

Hogy nem érem utol magam.

Hogy egyedül maradok.

Addison máshogy felejt. Neki megvan az a képessége, hogy úgy tesz, mintha semmi sem történt volna. Ő ki tud zárni dolgokat, én már kevésbé. Ő előre néz, én hátra. Ő lefordul az újrakezdés elágazásán, én megállók. Ő feláll, én a földön maradok.

De rájöttem, hogy a zene segít. Hogy vannak olyan dalok, amik igenis képesek arra, hogy megmentsenek és elűzzék a démonjainkat.

Eszembe jutott, amikor Addisonnal poszttereket ragasztottunk a falra. Az ágyon ugrálva énekeltünk és max hangerőn hallgattuk a Fali Out Boyt. Órákat időztünk a könyvtárban csak azért, mert Mandy fia túlságosan is hasonlított Deanre az Odaátból. A híd tetejéről felhúzott pólóval sokkoltuk az autósokat. Vagy amikor Addison szerelmes levelet írt a helyi rockbanda egyik tagjának, amit kinyomtattunk. Kiderült, hogy rossz betűtípust választottunk, mert a banda úgy írt az esetről az insta posztjában, hogy a frontemberük fenyegető levelet kapott. Pedig Addison a *“bárhová méész, követni foglalak”*-ot nem úgy értette, ahogy ők értelmezték. De a kedvenc emlékem az volt, amikor a többi lány a suliban mind Disney hercegnőnek öltözött farsangkor, mi pedig Addisonnal Beetlejuicenak.

Miután kismilliószor meghallgattam a Wings of Butterflyt és megettettem a lelkem jóleső emlékekkel, a sofőr lassított, majd unott hangon hátraszólt:

- Végállomás.

A karcos ablakon kitekintve néhány fiatalt láttam átrohanni a zebrán, kezükben borosüveggel. *igen.*

Ez lenne a normális péntek esti program egy tinédzser számára. Vagy horrorfilm maratón a legjobb barátnőddel, de nem Hector Moore lányának.

Ó, *dehogy!*

Még véletlenül sem.

Felpattantam, és megindultam előre, de amikor leszálltam, a sofőr utánam szólt.

- A telefon vészhelyzet esetén mindig legyen nálad!

- Milyen vészhelyzet? - fordultam hátra.

- Jobb, ha soha nem tudjuk meg - csukta be mögöttem az ajtót.

Biztató.

Megindultam az alagút irányába, ahol kicsit gyorsítottam a lépteimen. Erős csatornaszag ütötte meg az orrom és ahelyett, hogy előre néztem volna, inkább hátrafelé tekintgettem, nem követ-e valaki. A koszos földön a cipőm talpa minden lépésnél úgy tapadt, mintha itt akart volna tartani. Az alagút halvány fényében a falra vetülő árnyékomtól még inkább elfogott a félelem, hogy valaki követ. De az elhagyatott átjáróban csak a cipőm ragadás hangja kísért. Senki sem volt a közelben, a szívem mégis eszement módon dobogott. Amint kiértem, kifújtam a bent tartott levegőt, majd az első pocsolyában lemostam a talpamról a rászáradt narancslét. Keresztülvágtam az elhagyatott parkon, aminek a végéből már megpillantottam a bár nevét.

Monte Cristo.

Közeledve a bár felé rájöttem, hogy apámnak sikerült kiválasztania az egyetlen helyet Crowlynwoodban, ahová szerintem még a rendőrség sem szívesen jönne ki. A hely vegyítve volt egyetemistákkal, apám korabeli, züllött alkoholistákkal és...

Egy pillanatra megtorpantam. A lábam nem mozdult, pedig az agyam utasította, hogy haladjunk, de észrevettem, hogy ott ülnek ők is.

Fekete bakancs, sötét nadrág és fekete bőrkabát, aminek az oldalán lángok futottak fel. Ez olyan tipikusan a Pokol fiaira jellemző dolognak számított, mint az, hogy a Roosevelt High lány diákjai fekete masnit tűztek a hajukba és kereszt lógott a nyakukban.

Én is tökéletesen megfeleltem az összes klisének, ami a jókis lányokra volt jellemző. Időben hazaértem, a szembeszomszédommal jártam, a jegyeim több, mint kiválóak voltak. Vagyis ez volt a látszat, de hogy mi volt a valóság?

Időben hazaértem, majd később kimásztam az ablakon és füves cigit szívtunk Addisonnal az ablakpárkányunkon. A suliban volt egy titkos szellőzőjárat, ahol rendszerint elbújtunk, és kihallgattuk, hogy az iskolapszichológus kivel miről beszélget. Ez néha jól jött, hogy jobb jegyekhez jussunk.

A francia tanár nemigen szerette volna, ha kiderül, hogy az egyik diákkal kavar, ez pedig igencsak feltornázta a jegyeinket. Matekból viszont bukásra álltam, ja és elhagytam a keresztes nyakláncom.

Apámnak pedig elég gyakran eljár a keze. Nem ezek miatt, hanem ezek ellenére. Időszakosan kattant be. Hetekig nem zavarta, ha Addisonnál alszom, máskor meg ki sem engedett a házból. A kedvétől függtem.

A telefonom kijelzőjére pillantottam.

Negyed órát késtem.

Az annyira nem vészes.

Kivéve, ha a matektanár lesz a főnököm.

Mozgásra bírtam a lábaimat, és elsiettem a fiuk mellett. Folyamatosan magamon éreztem a tekintetüket, de nem néztem rájuk, hanem egyből bementem a bárba, és a pult felé siettem.

- Delilah Moore vagyok - mutatkoztam be, de a tetovált pultoslány megvető tekintete erősen hasonlított a matektanáréhoz.

- Delilah nem tudom kicsoda, nem ismered az órát? - Feltűnően végigmért, majd a faliórára bökött a szemével. - Mert a miénk szerint késtél.

- Legközelebb időben itt leszek - válaszoltam egy bocsánatkérésnek szánpva.

- Ki mondta, hogy kelleni fogsz nekünk legközelebb is? - Abbahagyta a sörcsapolást, majd sóhajtott egyet. - Velel aztán ki leszünk segítve. - Benyúlt a pult alá, és felém hajított egy törlőrongyot. - Tedd rendbe kint az üres asztalokat!

Tehát ő lesz az, akit utálni fogok.

Hátat fordítottam neki, és elindultam kifelé, amikor valaki bátorítóan átkarolta a vállam.

- Ne is törődj Sashával, ő mindig ilyen az elején, de majd megennyhül.
- A középkorú hölgy barátságosan felém nyújtotta a kezét. - Én Leslie vagyok.

Kicsit megkönnyebbültem, hogy nem mindenki seggfej itt.

- Ha bármiben kell segítség, itt leszek. Őt pedig nyugodtan hagyd figyelmen kívül - bökött a pult felé a tekintetével. - Csak éld túl az első napot, jó?

- Azon leszek - mosolyodtam el.

Egyáltalán nem érdekelt, hogy Sasha bunkó velem. A szavak leperegtek rólam, nem tudtak célba találni nálam.

Apám elég keményen belém nevelte ezt. Olyannyira, hogy már ő sem tudott megsebezni velük.

Kimentem, összeszedtem az üres poharakat az asztalról, majd gyorsan letöröltem. Igyekeztem fejlehardtva figyelmen kívül hagyni a hátamba fúródó tekinteteket. Amint visszafelé vettem az irányt, egy fekete bakancs keresztezte az utam, amiben kis híján hasra estem, de a tulajdonosa egyből utánam nyúlt.

- Vigyázz magadra, Vanellope!

Az ég a szokottnál is hangosabban dörgött egyet.

- Ha kigáncsolsz, úgy nehéz lesz. Nem melleleg Delilah-nak hívnak - feleltem egy kis tartást erőszakolva a hangomba.

Kirántottam magam a fogásából és addig a pillanatig megvetően akartam belenézni a szemébe, amíg rá nem jöttem, hogy ki áll velem szemben.

- Hogyan derítsd ki egy lány nevét két másodperc alatt - harsogta valaki vihogva a háttérben. - Szólítsd máshogy!

- Montez, így nem ér csajozni! - szólt oda neki más is, mire szelíden elmosolyodott.

- Azért ennél kreatívabb vagyok - jegyezte meg a tekintetét továbbra is rajtam tartva.

Sosem láttam még ennyire sötét, mégis megnyugtató szempárt. Túlságosan romlott volt és vonzó. És nekem persze, hogy beledobbant a szívem. Az, amit eddig teljesen halottnak hittem.

Egyikünk sem kapta el a tekintetét és úgy éreztem magam, mint egy Mortal Kombat játékban, amikor az ellenség eltalálja az egyik gyenge pontod, és te folyamatosan csak veszítesz az életerődből. Montez Morrow teljesen megbénított.

Kihúzta magát, és toronymagasan fölém emelkedett, de én továbbra is álltam a tekintetét, annak ellenére, hogy zavarba hozott a lénye. Éreztem, hogy gyengévé tesz. Olyan esetlen Júliává, akit megbénít Rómeó közelsége.

És igen, végül ő nyert.

Elvéreztem.

A cseresznyepiros ajkára tévedt a tekintetem, majd a nyakán lévő legendás hegre, és az azt körülvevő tetoválásra.

- Ha már a csajozásnál tartunk... Bevált a dolog a barátodnál? - kérdezte pimaszul. Éreztem, hogy helyben meggyulladok. - Tudod, a...

- Igen, bevált - vágtam gyorsan a szavába, mielőtt a többiek is beavatná.

Közelebb hajolt hozzám, és halkán a fülembé súgott:

- Hagyd a francba azt a kisfiút, és helyette gyere el velem randizni.

Hova? - sikított fel a szívem.

Azonnal forróság söpört végig rajtam, de nem akartam, hogy észrevegye. Nyilván csak viccelt. Mi a fenét akarna ő tőlem?

- Nem vagy az esetem - hazudtam szemrebbenés nélkül.

- Majd az leszek - vonta meg a vállát lazán.

Montez Morrow mindenkinek az esete volt. Elérhetetlen, kellően rossz és garantált, hogy miután összetöri a szíved, ráadásként elhajítja a fenébe, hogy még véletlenül se rakhassa össze más a darabokat. Csapást mér rád, majd kíméletlen pusztítást okoz, és biztosra veszem, hogy élvezi. A szívem pedig bekajálná minden egyes szavát.

A sulimosdó egyik ajtaján egy egész elemző útbaigazítás található róla és a testvéreiről. A lányok kilencvenkilenc százalékának a bakancslistáján ott szerepel az egyikük neve.

Veszélyesek, romlottak és rohadtul vonzóak.

Istenem, de még mennyire, hogy azok.

Ádáz mosolyt villantott, és arrébb állt az útból, hogy el tudjak menni, de előtte a tekintetem végigsiklott a kitetovált tesóin.

Thiago Torelli a precízen hátrafésült, szőke hajával, markáns arcvonásaival és jeges kék tekintetével úgy nézett ki, mint egy modernkori gengszter. Nate Batesnek volt a legszemtelenebb vigyora négyük közül. A kócos, barna haja és a kölyök képe már önmagában is

intő jel. Tipikusan Addison esete. Phoenix Wade volt a legijesztőbb négyük közül. Neki teljesen üres a tekintete. Semmit nem láttál benne. Se fájdalmat, se boldogságot, se egy halvány reménysugarat. Vagy nem hagyta, hogy az emberek belelássanak, vagy tényleg kongott a lelke az ürességtől.

Bevittem az üres poharakat, és letettem a pultra Sasha elé, aki továbbra is igyekezett szemmel kivégezni. Lehet, hogy jelen esetben még szívességet is tett volna velem.

- Pofára estél előtte és azt remélted, hogy beléd szeret? - Sasha Montez irányába bökött és erőltetetten felnevetett. - Ő nem a herceg a mesékből, hanem a gonosz.

- Billy Loomis volt a gyerekkori szerelmem - szúrtam oda neki vállat vonva.

Láthatóan eltökélt szándéka volt, hogy seggfej legyen velem, de ebben én is profi vagyok.

- Gyere velem, körbevezetlek! - Kicsit engedett a flegma stílusából, majd intett Leslie-nek, hogy addig álljon be a pultba.

Sasha ment előre, én meg követve őt, gyorsan ránéztem a telefonomra.

Addison: Várom a helyzetjelentést.

Én: Montez Morrow majdnem kigáncsolt!!! - pötyögtem be gyorsan, mire egyből érkezett a válasz.

Addison: Tényleg? De romantikus!

Vigyorogva visszacsúsztattam a zsebembe a telefont, és Sashára figyeltem, aki éppen a raktári részhez vezetett.

- Mindent itt találsz, amire szükséged lehet.

Szétnéztem a doboz - és rekeszrengetegen. Felettünk két neoncső pislákol, a többi fényt az italhűtő üvegén kitóduló világosság adta. Egy átlagos raktár: üdítők és Addison kedvenc töményei sorakoztak a polcokon, alattuk pedig söröshordók. Sasha közben beljebb lépett, és leemelt egy doboz cigit az egyik rekesz tetejéről.

- És azt is, amire nincsen.

Gyorsan eltette, és visszasétáltunk az előtérbe.

- Dolgoztál már ilyen helyen? - A hangsúlyából ítélve a kérdését szerintem úgy értette, hogy dolgoztam-e egyáltalán bárhol is.

- Július negyedikén mindig én osztogatom a limonádét a városi ünnepségen, ha ez számít.

- Önszántából? - szaladt fel a szemöldöke a homlokán.

- Büntetőfeladat.

- Valahogy sejtettem. Könnyű dolgod lesz és ha a fiúk - bökött az épp menni készülő srácok irányába - nem készítenek ki túlzottan, még azt is meg merem kockáztatni, hogy bírni fogod ezt a helyet.

Mivel addig sem kell elviselnem az apámat, ezért tuti, hogy bírni fogom. De persze ezt megtartottam magamnak.

Amikor már mindenki felállt az asztaluktól, Sasha vigyorogva a kezembe adott egy rongyot.

- A tiéd!

Elindultam kifelé, amikor egy hatalmas villám hirtelen kettészakította az eget, ami megadva magát, ránk szakadt.

- Tiéd a bal oldal! - hajolt oda Leslie, aki egyből ott termett mellettem. Az agyam felfogta, amit mondott, de a tekintetem a motor zúgását követte, ami eltompította a mennydörgést.

- Hidd el, drágám, azok a srácok nem érnek meg egy tüdőgyulladást - kiáltotta Leslie, de már késő volt. Bőrig áztam. Felkaptam az üres üvegeket, majd besiettem Leslie után.

- A raktárban az egyik sörös rekesz tetején találsz egy zacskót, váltónadrággal meg felsővel, nyugodtan vedd fel őket, amíg megszárad a tiéd - szólt oda lazán Sasha.

Nem tudtam hova tenni, hogy a gonosz mostohatestvér szerepét miért dobta el hirtelen, de nem is érdekelt. Bementem hátúira, és megkerestem a zacskót. Gyorsan kibújtam a nadrágomból és felsőmből, amik teljesen

eláztak. Facsarni lehetett belőlük a vizet. Feltettem az egyik rekesz tetejére száradni, amikor egy erős fuvallat kivágta a raktár hátsó ajtaját, és ott álltam egy szál fehérneműben.

Megfordultam, hogy becsukjam, amikor észrevettem az egyik motoros srácot, aki közvetlenül rám látott.

Rassza meg!

Nem mentek még el?

A rajta lévő sisak miatt nem voltam benne biztos, hogy engem néz, de hirtelen levette a fejéről, majd felhúzta az alatta lévő fekete maszkját, és önelégülten rám vigyorgott.

Uram, hogy hagyhattad ezt?

A kezemmel megpróbáltam a lehető leggyorsabban eltakarni a testem.

Az eső ömlött Montez arcába, de úgy tűnt, nem zavarja, sőt. Egészen úgy tűnt, mint aki élvezi.

Azonnal forróság söpört végig rajtam, amit nem értettem. A testemnek tiltakoznia kéne ellene. Megvédenie engem, nem pedig megadnia magát.

Bezártam az ajtót és a biztonság kedvéért odatoltam az egyik rekeszt.

Bár nyilván nem én vagyok az első lány, akit fehérneműben lát. Talán a milliomodik lehetek a sorban.

Mivel nem találtam semmit, amivel megtörölhettem volna magam, ezért a vizes felsőm használtam törölközőnek. Félig szárazon belebújtam a szűk farmerba és fehér pólóba, azután visszamentem a vendégtérbe.

- Elfelejtettem megemlíteni, hogy a raktár hátsó ajtaja nem zár rendesen - jegyezte meg Sasha, de a gúnyos hanglejtéséből egyből lejött, hogy szándékosan nem említette.

Tekintetem az öntelten vigyorgó Montez irányába tévedt.

Még mindig nem ment el?

- Azt hittem, a hely beújít egy kis vetkőzéssel. - Montez egyenesen nekem címezte a szavait.

- Felejtsd el - nevetett fel Sasha.

- Kár, pedig fizettem is volna érte.

- Nincs annyi pénzed - vágta rá.

- Neki ne lenne? - horkant fel Sasha. - Csillagom, a szüleik halálakor örökölték egy rahedli lóvét, szerintem még a várost is megvehetnék, ha akarnák - tájékoztatott Sasha.

Érdektelenül néztem rá, és vártam, hogy adjon nekem valami feladatot.

- Nyugi, Montez egyébként már menni készült, igaz?

Bólintott, de úgy tűnt, mint aki még vár valamire.

Sasha a fejéhez kapott, majd elvett egy szalvétát a pultról és írni kezdett rá, utána átcsúsztatta neki.

- Azért legyetek kedvesek vele, oké?

A Montez arcára kiülő sejtelmes vigyor egyértelműen arról árulkodott, hogy ennek az ellenkezőjére készülnek.

- Az a védjegyünk.

Felállt a bárszékről, majd felém fordult.

- Kösz az élményt, Vanellope!

Ki a fene az a Vanellope?

Elfintorodtam és látványosan elnéztem a másik irányba.

Amint kísétált, Sasha végigtakarította velem az összes asztalt. Azokat is, ahol senki nem ült. Láthatóan újra élvezte a mostohatestvér szerepét.

Amint lett egy szabad percem, rákerestem Vanellopére.

Áhá.

Szóval Montez Morrow szerint egy tenyérben is elférő csípőre tett kezű grimaszkirálynő vagyok.

Végülis...

.....

1 Ha nem is sokáig, csak egy ideig, nagy mosollyal temetem el magam.

- Jönnek érted? - Leslie kocogtatta meg a vállam, amikor végeztem a mosogatással.

Bólintottam, de egyből átnyújtott egy szalvétát, rajta a telefonszámával.

- Ne habozz felhívni, ha esetleg nem jönnek!

Nem mozdult egy tapodtat sem, amíg be nem írtam a telefonomba és rá nem mentem a mentés gombra.

Rajtunk kívül már senki nem volt a bárban. Sasha egy órája lelépett és a vendégek is megitták az utolsó utáni körüket. Bementem hátúira a ruháimért, és visszabújtam a félig megszáradt farmeromba. Visszatettem a váltóruhákat a helyére és bár erősen hezitáltam, hogy mellékelek Sashának egy kedves cetlit, amiért elfelejtett szólni az ajtó miatt, inkább ráhagytam.

Leslie már összepakolta a cuccait mire kiértem és mosolyogva várt az ajtóban.

- Nem is volt annyira vészes az első napod, igaz?

- Leszámítva azt a fickót, aki Megan Foxnak nézett, és onnantól kezdve úgy szólított.

- Nyugodj meg, drágám, jövő héten Katy Perry leszel és az énekléssel fog nyúzni.

- Biztató - nevettem el magam.

Kimentem elől, Leslie meg követett.

- Ígérd meg, hogy ha nem jön érted senki, akkor hívsz, rendben? - kérte újra, miközben bezárta az ajtót.

- Megígérem - nyugtattam meg, bár eszem ágában sem volt hívni, ha Liam mégsem jön értem. Haza tudok buszozni.

Néhány percre hezitált, hogy menjen, vagy maradjon, de meggyőztem róla, hogy Liam mindjárt itt van értem, ezért beült a kocsijába, és elhajtott.

Az eső már elállt, de a levegő még mindig párás volt. Az ereszcsonnából csöpögő víz és a szemben pislákoló utcai lámpa volt az egyetlen társaságom. A parkoló üres volt, a környék kihalt, a város pedig már aludt.

Leterítettem a pulóverem a legszimpatikusabb padra, majd leültem.

Elővettem a telefonom, hogy megnézzem mennyit késik Liam, de egy kép elterelte a figyelmemet, amit emlékként feldobott.

Össze volt fonva a hajunk Addisonnal. Tavalý ilyenkor készült, pontosan ezen a napon. Jóval azelőtt, hogy minden elszaródott. Megnyitottam a galériám, és a képeim nézegetésével ütöttem el az időt. Rengeteg emlék hullott a nyakamba néhány pillanat alatt, amíg egy fotó meg nem állított az emlékeim hullámvasútján. Addison egy fekete pántos ruhában, piros pohárral a kezében vigyorgott a kamerába. A gyomrom azonnal összeugrott. Mintha valaki elkezdte volna két kézzel összegyúrni.

Azon az éjszakán készült, amit egyikünk sem felejt el többé. Minden, amit tettünk, ehhez az estéhez volt köthető. A szívem fájoan

összeszorult. Addison persze ezt is kitörölte és úgy tett, mintha egy másik életben történt volna velünk, de én képtelen voltam rá.

Beírtam a keresőbe, ami már egy ideje nem hagyott nyugodni.

Crowlynwood - Eltűnt személyek 2023

Liza Wade nevét dobta ki elsőnek és a Google rengeteg találatot társított hozzá.

A rendőrség keresi a tizenhét éves lányt, akinek az eltűnése pánikot keltett a crowlynwoodi lakosok körében.

A hűvös szellő a csontomig hatolt.

Rákattintottam, majd olvasni kezdtem:

A rendőrség nagy erővel keresi Liza Wade-et. A tizenhét éves lány 2023. február 7.-én tűnt el az éjszakai órákban. Utoljára a Mildred sugárút menti benzinkútnál látták. Személyes tárgyait megtalálták az út mentén.

Leírás:

Testmagasság: 160-165 cm

Haj: Szőke, völgig érő

Szem: Barna

Ruházat: Piros, térdig érő ruha, fekete bőrkabát, fekete, Martens márkájú bakancs.

Különös ismertetőjegyek:

Jobb karján egy korábbi égési sérülésből származó heg

Pillangót ábrázoló tetoválás a bal fül mögött.

A crowlynwoodi rendőrség kéri a lakosságot, ha bármilyen információval rendelkezik a keresett személlyel vagy annak hollétével kapcsolatban, hívja a (484) 650- 1000-es telefonszámot.

Bezártam és tovább olvastam a címetek.

A városiak rengeteg szóbeszédet indítottak útjára, de a fiatal lány eltűnését továbbra is rejtély övezi.

***A barátja többszöri megkeresésünkre sem volt hajlandó reagálni.
Teljesen elzárkózott a médiától.***

Ki állhat Liza eltűnésének a hátterében?

Egyre nehezebben lélegeztem, de mielőtt a valóság két kézzel fojtogatni kezdett volna, Liam neve villogott a kijelzőn.

- Nemsokára ott vagyok érted - szólt bele köszönés nélkül, amikor felvettem, de meg sem várta, hogy reagáljak, azonnal letette.

Nem volt túlságosan elragadtatva apám büntetésétől, mert beláthatatlan ideig tönkrevágtam a péntek estéit azzal, hogy neki kell hazafurikáznia.

Tovább görgettem a találatokat.

Szörnyek élnék köztünk?

Remegő kézzel megnyitottam.

Hogyan lehetséges az, hogy egy tizenhét éves lány elmegy egy buliba és többé nem tér haza? Egy egyszerű szökésről lenne szó vagy szörnyek élnek közöttünk? A városlakók találgatnak. Senki nem látott semmit. Mégis ott motoszkál a levegőben, hogy Liza eltűnése talán nem a véletlen műve.

A rendőrség feladta az eltűnt lány keresését.

Megnyitottam, és belemélyedtem az olvasásba, amikor motor hangját hallottam közeledni. Felkapva a fejem az erős fényszóró felé néztem, ami közvetlenül a szemembe világított. Leállította a motort, és bár a bukósisak még rajta volt, tudtam, hogy Ő az.

Montez fájoán és törvénytelenül tökéletes Morrow. Mit keres itt?

Kibújt a sisakból és maszkból, majd rágyújtott.

A füst felszállt a sötét éjszakába, ő pedig engem figyelt.

Itt felejtett valamit?

Zavartan elkaptam a tekintetem, de a szívverésem egyből szaporább lett, amikor léptek zaja jelezte, hogy megindult felém.

- Kicsit megbízhatatlan a barátod, nem?

- Nemsokára itt lesz - feleltem a park irányába pillantva, ahol Liam már bármelyik pillanatban felbukkanhat.

- Mi lehet fontosabb annál, hogy a barátnőd ne egyedül várakozzon éjszaka egy veszélyes környéken?

Egyenesen a szemébe néztem, amikor már csak egy méterre volt tőlem.

- Ne aggódj, meg tudom védeni magam.

Szelíden elmosolyodott, láthatóan ennek az ellenkezőjét feltételezte rólam.

- És statisztikailag nem annyira vészes ez a környék - tettem hozzá.

- Végül is, a havi egy rablás, gyilkosság még belefér - hangja szórakozott volt.

- A többiek már elmentek, ha itt felejtettél valamit - mondtam a bár bejárata felé fordulva.

- Miattad vagyok itt - közölte egyszerűen, majd elpöccintette a csikket.

- Miattam? - Zavartan néztem rá és hirtelen a torkomban éreztem a szívem.

- Biztonsági őrködöm.

- Leslie kért meg rá?

Megrázta a fejét, majd leült mellém a padra.

- Sasha.

- Az a Sasha, aki ma a pultban volt? - kérdeztem vissza megrökönyödve. - Esküdni mertem volna rá, hogy ő inkább emberrablókra bízna... Vagy várj! Ezért vagy itt?

Szélesen elmosolyodott, amitől realizáltam, hogy ez a pillangós dolog tényleg létező leírása annak, amit az ember egy ilyen pillanatban érezhet, ugyanis pillangók ezrei vették birtokba a gyomrom. Bár nem volt időm megszámolni őket, de éreztem, hogy Montez mosolyától rohadt sokan lettek.

- Sasha nem olyan rossz arc, mint amilyennek elsőre tűnik.

Összevontam a szemöldököm, mire gyorsan hozzátette:

- Meg amilyennek másodjára vagy harmadjára.

Szúrós tekintetem továbbra is tiltakozott, úgyhogy inkább elengedte a dolgot.

- Gyanítom, hogy nem önszántadból akartál itt dolgozni, szóval ki vele! Mit követtél el?

Meglepő módon egyből kibukott belőlem az igazság.

- Bemásztunk egy magánterületre, és lebuktunk.

- Tehát lassan futsz - gúnyolódott.

- Esélyünk sem volt. A járőr lent várt ránk a víztorony alatt.

Kérdő tekintetét egyenesen rám emelte.

- Víztorony? Minek akartatok oda belógni?

- Rendszeres péntek esti program... - elnyeltem a mondat végét. Már így is tuti, hogy hülyének néz.

- Végül is... Egy házibuliban már semmi extra nincsen - bólogatott vigyorogva.

Elővett egy doboz cigit a zsebéből és felém nyújtotta, de nemlegesen megráztam a fejem. Néha elszívtam egy füves cigit, de ritkán gyújtottam rá.

- Rengeteg tervem van még az életben, amihez élve kellek.

Felnevetett, közben rágyújtott mellettem, majd elfújta a füstöt a másik irányba.

- Mégpedig?

- Miért avatnálak be?

A bőrkabátja alól kilógó tetovált kézfejét néztem, amit most jobban fel tudtam térképezni. Egy koponya volt rajta, az ujjain meg gyertyák égtek.

- Mert nem ismerlek és nem fogok ítélni. Kivéve, ha az a terved, hogy a világ összes víztornyába belógj.

- Nem, nem ez a tervem - nevettem el magam. - Le akarok lépni innen.

- Hová mennél?

Meglepetten felé fordultam.

- Azt hittem azt fogod kérdezni, hogy miért.

- Mondtam, hogy nem ítélek. Gondolom, jó okod van rá.

Megvontam a vállam, és elnéztem a távolba.

Apám ütései kiskoromtól fogva közelebb taszítottak ahhoz a szakadékhöz, amibe azok az emberek zuhannak bele, akik sehol nem érzik otthon magukat. Ahogy felnőttem, már ennek a szakadéknak a peremén egyensúlyoztam, és február hetedike volt az a nap, amikor belezuhantam.

- Valami meleg helyre mennék - tűnődtem el. - Oda, ahol mindig süt a nap.

Elmosolyodott a válaszon, közben a tornacipőm nézte.

- Te gondoltál már arra, hogy lelépsz innen? - kérdeztem.

- Ha végre megkapom a válaszaimat, akkor talán - szó nélkül az ölébe kapta az egyik lábamat, és felolvasta a tornacipőm oldalán lévő feliratot, amit pár hete firkáltam rá. - *This endless mercy mile, were crawling side by side.*²

- Az egyik kedvenc dalomból van - jegyeztem meg, bár kötve hiszem, hogy ismerné.

Elővett a kabátja zsebéből egy filcet, majd felém fordult.

- Szabad?

Bólintottam, mire elkezdett ráírni valamit a cipőmre. Tudni akartam, hogy mit, de amikor kíváncsiskodva odahajoltam, nevetve eltolt a vállával.

Hiába vette körbe ez a fura, sötét aura, ahogy hozzám ért, olyan érzés volt, mintha tűz gyúlt volna a testemben.

- Otthon nézd meg - mondta sandán vigyorogva, közben visszacsúsztatta a zsebébe az alkoholos filcet.

Levettem a lábam az öléből, amikor a park irányából egy éles sikoly hasított az éjszakába. Összerezcentem Montez mellett, aki persze teljesen nyugodt maradt.

- Mi is a helyzet azzal a statisztikával? - fordult felém önelégülten.

- Nem is akarod megnézni, hogy mi volt az? - csúsztam közelebb hozzá.

- És akkor ki vigyáz rád?

- Tudok magamra vigyázni - jelentettem ki, másodjára már sokkal magabiztosabban.

- Elhiszem, de nem kockáztatnék.

Félve a park irányába néztem, majd vissza Montezre.

- Nyugi, csak pár gimis szórakozik.

Libabőrös karom arról árulkodott, hogy egyáltalán nem nyugtatott meg a válasza. Ahogy próbáltam rájönni, hogy mi történik a távolban, éreztem, hogy Montez bőrdzsekije a vállamra került. Jóleső melegség száguldott végig az ereimben és meglepetten néztem rá.

- Bár a fehérneműs jelenet után elég ellentmondásos, hogy felöltöztetlek - kommentálta, sejtelmesen végignézve rajtam.

- Azt nem törölhetnék ki?

- Viccelsz?

Nevetve megráztam a fejem.

- Túl sokat kérsz így elsőre Delilah, de legyen. Cserébe árudd el a vezetéskéved.

Az alsó ajkamra haraptam, elnyelve a reflexszerű válaszom.

- Egy pillanat alatt kideríthetnéd Sashától - feleltem diplomatikusan.

- Ki. De akkor belekerülnék a nyomi, kémkedős kategóriába.

Hangosan felnevettem a válaszán.

- Delilah Moore vagyok - néztem egyenesen a szemébe.

- Én pedig Montez Morrow, de van egy olyan sejtésem, hogy ezt már tudod - mondta apró, alig észrevehető mosollyal, amitől a szívem pizok hevesen kezdett el dobogni.

- Mire vagy kíváncsi még? - kérdeztem zavartan. - Esetleg a kedvenc színemre?

- Abból, hogy még mindig itt ülsz, nem nehéz kitalálni. A piros?

- Tehát red flag srácnak tartod magad? - nevettem fel.

- Egyértelműen. De nem a “soha többet nem hívlak fel” típus.

Egy fülsüketítő női nevetés hallatszott a park felől, megtörve a beszélgetésünket és kiszúrtam Liam sárga Corvettjét is közeledni.

- Fél órát késett - jegyezte meg Montez, közben visszaadtam a kabátját.

- Az még nem is olyan vészes.

Liamhez képest tényleg nem. A rekordja eddig a másfél óra volt.

- Ennyi idő alatt elrabolnak és eltemetnek - vonta össze a szemöldökét.

Felkeltem a pádról, és belebújtam a vizes pulóverbe. Montez Liam autójára nézett, utána rám.

- Egy hatalmas vihar sokkal emlékezetesebb tud lenni, mint az örökös napsütés.

- A vihar károkat okoz - feleltem neki, de tudtam, hogy igazándiból nem az időjárásról beszélgetünk.

- Feleltem - válaszolta kaján vigyorral.

- Aztán a földre taszít - védtem meg az álláspontom.

- Vagy megment. Tudod, nem biztos, hogy a hellyel van a probléma. Jó éjt, Delilah Moore!

- Fél óra nem elég - közöltem, mire kérdőn nézett rám. - Nem elég arra, hogy elraboljanak és el is ássanak! Jó éjt, Montez Morrow!

Elindultam, de utánam szólt.

- De arra igen, hogy megtudjak rólad annyit, amennyit az első randin szokás.

Elmosolyodtam, majd beszálltam az autóba.

- Megzavartam valamit? - kért számon Liam. Meg sem várta, hogy bekapcsoljam az övem, egyből gázt adott, és elhajtott.

- Sasha kérte meg őt, hogy nézzen rám, amíg nem jössz.

- Minek? Ugyan, mi bajod lenne?

Liam sosem volt az az aggódós fajta. Meg volt győződve arról, hogy minden szörnyűség, amivel a híradó van tele, ami a világban történik, az őt messziről elkerüli.

Fejemet az ablak felé fordítottam és feleslegesnek tartottam, hogy válaszoljak neki.

- Most haragszol? Azért, mert késtem egy kicsit?

- Nem - vágtam rá őszintén.

Tényleg nem haragudtam rá. Liam mindig ilyen volt. Szeretett késni, rengetegszer lemondott a videojáték miatt és rendszerint elfelejtette a szülinapomat. De apám miatt inkább sodródtam a Liam nevű árral. Belementem, hogy járjunk, mert a szerétéiről nem sokat tudtam. Nem tudtam, hogy működik és azt sem, hogy mindenkinek jár-e.

- Akkor jó, mert józannak kellett maradnom egy házibuliban, hogy fel tudjalak venni - szórta oda sértetten.

- Ha nem töröd össze a kocsim, akkor haza tudtam volna jönni - húztam el a szám, ugyanis Liamnek köszönhető, hogy a fehér Volvom már több, mint egy hónapja a garázsban áll. Apám nem hitte el, hogy nem én törtem össze és ezért megtiltotta, hogy egy jó darabig vezethessem. Pedig nem is tőle kaptam, hanem Kelseytől örököltem meg.

- Miről beszélgettél vele?

- Az időjárásról - vágtam rá és ezzel végül is nem hazudtam.

- Mit lehet arról beszélgetni?

- Koszi, hogy eljöttél értem - fordultam felé.

- Ugyan, ez alap - a kezem után nyúlt és a férfiasságához tette, hogy nyomatékosítsa, mit szeretne. - Gondolom, úgyis meghálálod.

Liam annyira egyszerűen működött, hogy szerintem mellé még használati utasítást sem adnának. Garanciát pedig pláne nem.

- Milyen napod volt a csehóban?

- Egész jó - feleltem, magunk mögött hagyva az alagút sötéttségét.

- És meddig is kell itt dolgoznod? - kérdezte, de közben feltekerte a hangerőt, így nem láttam értelmét, hogy a válasszal untassam.

Pár hónapig. Válaszoltam magamban, amíg ő üvöltötte Drake dalát, amitől átértékeltem a busz ötletét. Lehet, jobban jártam volna azzal a verzióval.

- Picsába! - Liam dühében a kormányra csapott, amikor a hídhöz értünk. - Mi a tökömért van lezárva az út?

Megállt az útlezárást jelző bójáknál, majd a sötét hídon fényszóró villant, és motor hangja közeledett felénk.

A motoros megállt közvetlenül mellettünk, és kibújt a sisakjából, a maszkját magán hagyva. De még így is felismertem Montez egyik tesóját a maszk alatt.

Liam lehúzta az ablakot, és idegesen kiszólt:

- Miért van lezárva a híd?

- Hogy senki ne zavarjon minket - válaszolta Nate Liamnek.

- Mit érdekel engem, hogy mit csináltok itt. A másik út egy baromi nagy kerülő.

- Akkor jobb lesz, ha sietsz, hogy még időben hazaérj - felelte gúnyosan.

Próbáltam elrejtetni a szám sarkában bujkáló mosolyt.

- Remek. Most fordulhatunk vissza, ezek miatt a gyökerek miatt.

Oldalra pillantottam.

Észrevettem a hatalmas tűzkarikát, ami abban a pillanatban lobbant lángra a híd alatti partvonalon. Motorosok kezdtek sorba rendeződni, majd átugratni rajta. A piros felnis, grafitiszürke járgány Montezé volt.

Hogy ért ide hamarabb, mint mi? Biztos ismert egy rövidebb utat.

Néztem, ahogy gázt ad és azonnal a torkomban éreztem a szíverésem. Semmitől sem féltek, dacoltak a sorssal. Úgy ugrattak át a lángokon, mintha több életük lenne.

Hogy lehet, hogy nem félnek semmitől?

Hogy a félelem nem is létezik számukra?

- Elmebetegek - kommentálta Liam, amikor észrevette, hogy mit nézek annyira.

Irigyeltem őket. Engem egész életemben a félelmeim határoztak meg. Mintha azok éltetnének. Félttem, hogy örökre itt maradok. Félttem, hogy az élet nekem nem szánt nagy dolgokat. Hogy átlagos életem lesz, olyan, amire ha a legvégén visszanézek, nem leszek büszke. Félttem attól, hogy nem lesz kedvenc részem.

Liam visszatolatott, hogy megforduljon, aztán rátaposott a gázra. A visszapillantóból néztem, ahogy távolodunk tőlük, a lángok pedig egyre csak elmosódtak.

Amikor Liam megállt az autóval a házunk előtt, apám azonnal kilesett az ablakon. A tőle való rosszullét már egészen a gyomromba költözött és állandó lakója lett. A filmekben úgy működik, hogy a pofont bocsánatkérés követi, vagy bonbon virággal. Nálunk nem. Nálunk a pofont pofon követte. Az ütést meg esés.

Apánk soha nem kért bocsánatot azért, amit velünk tett és ezzel teljesen normalizálta a dolgot. Mintha természetes lenne, hogy ölelés

helyett bántanak.

Nem akartam hazamenni, de muszáj volt. Vettem egy nagy levegőt és próbáltam elképzelni, hogy egy normális tinédzser vagyok. És apám nem az, aki.

Liam kiszállt mellőlem, és kinyitotta nekem az ajtót. Ettől mindig nevezhetnékem támadt, mert csak az apám szeme láttára öltötte magára a lovag szerepet.

Elkísért a bejáratig, mintha ő lenne a kicseszett herceg, de nem volt az. A herceg megmenti a lányt, nem pedig elengedi, amikor a legnagyobb szüksége lenne rá.

Amikor már az ajtónál voltunk és apám nem látott ránk, erőszakosan szájon csókol.

- A többit majd bepótoljuk! - markolt a fenekembe.

Akárhogy éreztem Liam iránt, most örültem volna, ha bejön velem a házba. Ha legalább megpróbált volna egyszer a herceg szerepébe bújni.

Csak ma estére.

Nem tudtam, hogy apám milyen kedvében lesz. A jófej, tökéletes apa kedvében, vagy az egész életem szar és te vagy a hibás kedvében. Mindig ötven-ötven százalék volt bármelyik eshetőségre. Nehéz volt rajta kiigazodni. Nem kellett pia ahhoz, hogy átkapcsoljon és előjöjjön az az énje, aki megvet engem. Aki arra az emberre emlékezteti, aki kitepte a szívét.

Liam elsétált, én meg néhány pillanatig még a kilincset markoltam. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy tovább ácsorogjak, ezért inkább erőt vettem magamon és bementem a házba. Igyekeztem gyorsan felsietni az emeletre, de nyikorogva kinyílt mögöttem az ajtó, aminek már a pusztas hangjától lüktetni kezdett a gyomrom. Megfordultam.

Apám megállt a lépcső alján, és megköszöri a torkát.

- Ez a Liam gyerek nagyon odavan érted - közölte higgadtan, amitől fellélegeztem.

Most a jófej apa szerepet öltötte magára. Ilyenkor egyáltalán nem veszélyes. Csak nevetséges.

- Kicsit önmagámra emlékeztet, amikor anyádnak udvaroltam.

Csak ezt ne!

- Le akar nyűgözni téged - feleltem röviden.

- Jól teszi, mert nem fogom hagyni, hogy egy semmirekellővel járjon a lányom.

- Engem kéne lenyűgöznie, nem? - Egy normális felfogású családban az apa akkor lenne boldog, ha a lánya az. De mi távolról sem voltunk normális család. Közelről pedig még inkább nem.

- Az egyetem után hozzámehetnél. Az apjának rengeteg vállalkozása van, vagyis gondtalan életed lenne mellette. Neked csak bólogatnod kell és minden a segged alá lesz téve. Biztosítva van a jövőd, mi kell még?

Levegő.

Rendes apa.

Szeretet.

A gyomrom felfordult attól az élettől, amit levezetett előttem. Egy fegyvert is élém tehetne és én örömmel húznám meg a ravaszt, mert képtelen lennék olyan életet élni, amelyet ő szánt nekem.

- Mehetek aludni?

- Ne siess annyira! - hangja megváltozott és ha nem ismerném a különböző személyiségéhez tartozó hangszíneit, még én is bedőltem volna neki. - Milyen volt az első munkanapod? - Reméltem, hogy nem fog a szerető, érdeklődő apa kártyával is előállni, de megkavarta a paklit.

- Egész rendesek voltak velem.

- Remélem, hogy te sem hoztál rám szégyent. Üzenem Liamnek, hogy ha be mer mászni az ablakodon, akkor feljelentem őt!

- Nem fog - nyugtattam meg.

Liam túl beszari volt ahhoz, hogy ellenkezzen apámmal. Akármikor átjött, lent várt a konyhában és csak akkor mert feljönni a szobámba, amikor Hector nem volt itthon.

Hátat fordítottam apámnak, majd felsiettem a szobámba és ruhástól beestem az ágyamba. Ha szar napja van, akkor az ajtónak feszülve szoktam kivárni azt a tíz percet, amíg eldől a sorsom. Ha nem hallom a nyikorgó lépcsőn felfelé vezető lépteit, akkor megúsztam.

Egyből a tornacipőm után nyúltam, kibújtam az egyik feléből, és hevesen dobogó szívvel olvasni kezdtem, amit Montez írt rá.

With hell freezing over in our eyes, Gods kneel before our crime.³

A szám olyan széles mosolyra húzódott, amit csak a szívem dübörgő üteme volt képes überelni.

Ismerte a dalt.

Ismeri a kedvenc dalomat!

Elindítottam a Spotifyon, miközben le sem tudtam tenni a cipőmet, egyfolytában csak a fiús írását néztem. A mosolyom aggasztóan sokáig ottmaradt az arcomon.

.....

2 Ezen a végcélén kegyelem-mérföldön, Egymás mellett kúszunk

3 És a Pokol a szemünk előtt fagy meg, Istenek térdelnek le a bűnünk előtt

Addison: Van egy kis gond.

Addison: Vagyis nagy gond.

Fél szemmel megnyitottam az üzenetét, de mielőtt reagálhattam volna, már ott villogott a neve a kijelzőn.

- Tíz percen belül ott vagyok nálad - szólt bele idegesen, és rögtön kinyomott.

Kimásztam az ágyból, kapkodva felhúztam a neccharisnyám, majd belebújtam a rakott szoknyámba és a fehér ingembe hétfő lévén.

Az eső hangosan verte az ablakot, ezért a bakancs mellett döntöttem.

Remélem Addison csak eltűlozza.

Bőven van elég gondunk egy újabb nélkül.

A tükör előtt állva megkötöttem lazára a fekete sulis nyakkendőt, és a hajamba tűztem a fekete masnim, de a tekintetem a tornacipőmre tévedt. Idióta mosoly jelent meg az arcomon, de egyből el is tűnt, amikor Addison dudált egyet. Felkaptam a táskám, és kisiettem a házból.

Rengeteg minden végigfutott a fejemben.

Lehet lebuktunk.

Vagy nyomot hagytunk?

Jézusom! Mi van, ha valaki megtalálta?

Beültem Addison mellé, aki meg sem várta, hogy kérdezzek.

- Ne akadj ki, de...

- Megtalálták? - fakadtam ki kétségbeesetten.

- Mi? Dehogya!

- Akkor mi a baj?

A kesztyűtartóhoz nyúlt fél kézzel, kinyitotta, és az ölembe dobott egy dobozt.

- Ugye te most csak szórakozol? - néztem a kezemben tartott terhességi tesztre.

Aggódva megrázta a fejét.

- Ő bassza meg. Ethan?

Bólintott.

Nagyon mérges voltam. Nem rá, inkább magamra. Addison nem magunkat akarta megmenteni azon az éjszakán, hanem engem. Tudta, hogy apám milyen, és azért csinálta az egészet, hogy megmentse tőle.

- Akármilyen is lesz az eredmény, én melletted leszek - nyugtattam meg. - És ne csüggedj, mert ilyen génekkel legalább tutira szép gyerekek lesz.

Elmosolyodott és a pánik eltűnt az arcáról néhány másodperc erejéig. Megálltunk az első útbaeső benzinkútnál, majd a mosdó felé vettük az irányt. A kézmosónál vártam, amíg a tesztet csinálta. A napjaim könnyebbek, ha nem kell tükörbe nézmem.

Gyűlölném magam, ha terhes lenne, hiszen miattam volt az egész. Ethan kiborulna, ha megtudná, bár sejtem, hogy Addison nem mondaná el neki.

Nem, Addison nem lehet terhes!

Pláne nem ilyen fiatalon és attól a seggfejtől.

- Minden oké? - kérdeztem félve, mert semmi életjelet nem adott. - Addison! - kopogtatni kezdtem az ajtón, mire feltépte és egyből a nyakamba karolt.

- Nem vagyok terhes!

A teszt után egyből a suliba mentünk. Addison beállt a szokásos helyére, amikor észrevettem Liamet a többiekkel a parkolóban. Felénk fordult, amikor kiszúrta Addison kocsiját és nem tűnt túli boldognak. Kifejezetten utálta, ha valamiről nem tud és a nagy sietségben totálisan elfelejtettem neki szólni, hogy Addison felvesz.

- Mit mondasz neki, hol voltunk? - Addison a visszapillantó tükrét használva vörös rúzt kent az ajkára.

- Reggel hétkor? Lövésem sincs. Majd rögtönzők.

- Nem unod még ezt, hogy folyton minden lépésedről be kell számolnod neki?

Sosem kedvelte Liamet. Elfogadta, hogy van, de minden egyes Liâmes üzenetemre öklendezős fejjel reagált.

- És látod, még így sem tud mindenről.

- De csak azért, mert egy önző gyászkoporsó.

Addisonra néztem és próbáltam visszatartani a nevetésem.

- Nem viccelek, Del. A pasidról beszélek, aki cseszik téged a tenyerén hordozni.

- Tudok járni a két lábamon.

- És? Akkor is fel kéne másznia az égig érő paszulyon és lehozni neked a csillagokat. Ez lenne a minimum.

- Tériszonyos - védtem meg.

- Azt a napot várom már, amikor elindítasz egy lejátszási listát, aminek az lesz a címe, hogy *Viszlát, te gyászkiporsó*. A kedvencek közé fogom tenni.

Kiszálltunk az autóból, de semmi kedvem nem volt magyarázkodni.

- Tehát életben vagy - jegyezte meg Liam gúnyosan, amikor odaértünk melléjük. - Apád említette reggel, hogy korán leléptél, de nem tiszta, hogy miért tőle kellett megtudnom.

- Mert vannak nálad fontosabb dolgok is az életben, Liam - szólt közbe Addison.

- Mi lehet nálam fontosabb?

- Soroljam? - kérdezett vissza Addison, de magamon éreztem Liam számonkérő pillantását, miközben elindultunk a sulifelé.

- Csajos dolgok - tereltem el a témát, mert általában ezek nem nagyon izgatják.

- Azért legközelebb dobhatnál egy üzit, hogy ne várjak rád, mint egy hülye.

- Lesz legközelebb? - fordult hátra Addison. - Nem dobod el a zárkája kulcsát?

- Ilyen vicces csajként nem is értem, hogy lehetsz még szingli - szólt vissza neki Liam.

- Mondta egy magabiztos oszlop a pisai ferde toronyban.

- Ha nem tesztkitöltéssel mulatnátok az időt a hátsó padban töri órán, akkor tudhatnád, hogy a mocsaras talaj nem bírta el a súlyt és megsüppedt, ezért lett ferde - vágott közbe Chris fontoskodva.

- Mindig azt mondják, hogy ne rágódjunk a múlton, hát én nem is teszem és a tesztkitöltéssel legalább megismerem önmagam - vont a vállát Addison.

Liam lemaradt a többiekkel, mi meg előre mentünk Addisonnal.

A sulifolyosóján haladva megálltunk a szekrényeinknél.

Lizáé közvetlenül a miénkkel volt szemben, így naponta kellett elhaladnunk mellette. Valaki mindig odatett a szekrénye elé valamit. Mintha már csak megemlékeznének róla. Pedig hivatalosan nem került elő a holtteste, a sulis néhány diákja mégis úgy viselkedett.

- Anyám egyszer azt mondta, hogy halálunk után ott vagyunk, ahol az emberek gondolnak ránk. - Addison nekidöntötte a hátát a szekrénynek. - Ez morbid kérdés lesz, de semmit ne hozz nekem ide, és ne is gondold rám itt, oké? A franc akar még a halála után is a suliban szenvedni.

- Megnyugtatlak, hogy te azonnal a pokolra fogsz kerülni, szóval emiatt feleslegesen aggódsz.

- Majd foglalom neked a helyet magam mellett - mondta eltolva magát a szekrénytől.

Kivettem a sajátomból a tankönyvem, és betettem azokat, amik a táskámban voltak. Közben Addison kikapott egy iskolaújságot Mia kezéből.

- Nem csinálunk valamit később? - kérdezte, közben becsúsztatta az újságot a táskájába.

- Szobafogságban vagyok - emlékeztettem őt apám kegyetlen döntésére.

- Ez mikor volt akadály? - nevetett fel.

- Amióta öt percenként ellenőrizget - húztam el a szám.

- Lógjunk el az utolsó két óráról - vigyorgott lelkesen. - Ms. Hardwick azt sem tudja, hogy kik járnak az óráira, kétlem, hogy feltűnne neki, hogy hiányzunk a hátsó padsorból.

- Tetszik az ötlet - karolt át hátulról Liam. - Mi lenne, ha elmennénk valahova?

- Szabadulószoa? - dobta be Chris átkarolva Addison vállát, aki egyből lelökte a kezét magáról.

- Oda nem valódi férfiakkal kéne mennünk? - gúnyolódott Addison.

- Olyan férfi leszek, amilyet csak szeretnél.
- Higgadj le, a farsang még odébb van! Ty is jön?
- Rottyon van - felelte Chris szájhúzva. - De akkor ti benne vagytok?

Az összes tekintet rám szegeződött, úgyhogy rábólintottam. Bármilyen jobban hangzott a sulinál.

Chris válla felett észrevettem a matektanárt közeledni a folyosón. Azonnal a mosdó felé vettem az irányt, és nem törődve azzal, hogy valaki ki szeretne jönni, eszelősen berontottam.

Magamra zártam az első fülke ajtaját, és leültem a lehajtott fedelű vécére.

Bíztam abban, hogy Mr. Bradford nem vett észre. Vagy ha mégis, akkor csupán optikai csalódásnak élte meg a pillanatot. Reméltem, hogy nem fog utánam jönni. A folytonos emlékeztetője nélkül is tudtam, hogy bukásra állok matekból.

Letettem a táskám magam mellé, és felhúztam a lábam.

A telefirkált ajtót néztem, ami tökéletesen megfelelt egy tinilány naplójának a vázlatával. Ritkán jártam ebbe a mosdóba és akkor sem nagyon mélyedtem bele, pedig köztudottan ez volt a sulis leghíresebb ajtaja. Már ha egy ajtó lehet híres.

A csajok előszeretettel firkálták fel a srácok nevét és strigulát húztak azokhoz, akikkel lefeküdtek. Eredetileg egy "red flag" listának indult, de vannak olyan emberek, akiket vonz az, ha megégethetik magukat és Roosevelti High romlott lányai pontosan ilyenek voltak. Ártatlannak tűnő ördögök. A tekintetem egyből végigfutott a sulis focicsapatának nevein, majd lejjebb tévedt és végül megállapodott a tűzzel körberajzolt Pokol fiai feliraton.

A POKOL FIAI

HA LEHETNE BEVONULÓ ZENÉJÜK.
AZ ÉTKEZ A GANGSTA'S PARADISE LENNE.

SZETKENTEM A BITTER
SWEET SYMPHONY

MYNTEZ MARRON
CSILLAGSÉGY SKORPÓ

Igen, hogy egy belső (vörös) szívtel
vessze az a bizonyos éjszakám?

A TETHŐ

VONZERŐ
HEG A NYAKÁN

Kétségbe - én ferreséget
löktelek a lábai tövére.

motorozik - látom, ahogy egy tácharián
agratott át, a perverz gondolataimat

másnap meggyógyulok

A HANGJA - HA MEGSZÓLAL,
AZ FELÉR EGY ELOSZÁTKAL.

strigulák: ||||

BEVONULÓ ZENE:

SUPKNOT - WAIT AND BLEED

Természetes lelőhelye: a graffiti's kőd körébe, ahol motorozni szoktak

PHOENIX WADE
CSILLAGSÉGY OROSZLÁN

VONZERŐ TETKŐ

A HÁTÁN LÉVŐ SAS A KEDVENCEM

AZ ADÁZ MOSOLVA, AMI KÉT
MÁSODPÉTEZ ALATT FÉLTZ HOGY
KITÖRÖD A SZÓTÁRADÓL
A "NEM" SZÓT.

Olyan, mint a Hancsok Kégyből
szépet vinné meg

A LIMITED EDITION PÓLÓJA MINDENT
ELMOND, BELŐLE TÉNYLEG CSAK EGY VAN

Váragyóhétig van
színnel vöröset

és csak a nem lesz a tied!
Oroszok!

TELEFONSZÁM: 610 456 7892 - NEM TÖLEM TUDJÁTOK!

Természetes lelőhelye: szívdén a graffiti's kőd és az edzőterem, ahol
éjfélől pontig minden nap megtalálhatjátok

TO VILÁGI STALKER VAGY?

strigulák: |||||

Ha többször lefeküdtem
vele, az is számít?

Szinte kérés nem szorult belébe?

REBÉK

BEVONULÓ ZENE:

IMP BIZKIT - BREAK STUFF

Anyád büszke lehet rád
Ő SEM MÓNDANA, NEM NEHÉZ

THIAGO TORELLI
CSILLAGJEGY NYILAS

VONZERŐ

MINDIG A PEAKY BLINDERS
JUT EMLÉKBE AZ ESZEMBE

ÖCEÁNKÉK SZEM
CSÉNDÉS GYIKOS
TUTTA NEM
KONTAKTLENCSÉ?

(Ha valaki akkor
húrtalan becsülete)

Imádom
a tetkóit!!

SZERET OLVASNI

Mit olvasol?

MITTUDOMÉN, AZON AGYALTAM, HOGY
MILYEN SZÖGBŐL KÉNE POFÁRA ESNEM,
HOGY PONTOSAN AZ ŐLÉBEN LANDOLJAK.

Természetes lelőhely: Elég creepy, de
párszor láttam a temetőben

BEVONULÓ ZENE: RAMMSTEIN - ENGEL

Strigulák: sajnos az idősebb nőkre bukik csajok, szóval,
ha itt strigula van, akkor az az egyik tancinéni volt

SZÍVESEN FELÜLNÉK
A MOTORJÁRA
CSAK ARRÁ?

NATE BATES
CSILLAGJEGY: VIZONTÓ

VONZERŐ

A TESTE ÉS A HUMORA
ELÉG HALÁLÓS KOMBÓ

A MOSOLVA - EZ AZ EGYETLEN MENTÉSÉSEM, AMIÉRT
BELEMENTEM VELE AZ EGYÉJSZAKÁS KALANDRA

Elég kemény Megállás, ha
bágyosra kerültem

Ne kamuzz! Ha csak felhúzza volna
a pólóját, akkor is benne lettél volna.
Vagyis ő benned.

STRIGULÁK

BEVONULÓ ZENE: PAPA ROACH - LAST RESORT

Csajok! Ugye tudjátok, hogy mit jelent, ha dörög az ég?

A srácok dühöse

Nem csak azt...

Hát mit?

Elnyeli a nyögéseket

- Már kijöhetsz - rontott be Addison az ajtón.

Felvettem magam mellől a táskám, és kimentem hozzá.

- Nem bújkálhatsz örökké.

- Tudom - néztem farkasszemet a tükörképemmel.

A fekete masnim hanyagul kioldódott, és mintha minden rá lett volna írva a homlokomra. Hogy egy az egyben anyám mása vagyok. Hogy az apám szeret erre emlékeztetni és pofonnal jutalmaz érte. És az, hogy egy gyilkos vagyok.

- Mondtam, hogy segítetek. Átmegyek holnap és tanulunk, oké?

Addison felé fordultam, akinek a tekintete szilárd volt és határozott. Az enyémmel ellentétben az övé nem tükrözi vissza lépten-nyomon, amit tettünk.

- Nem tudok úgy tenni, mintha semmi sem történt volna - bukott ki belőlem.

- Pedig jó lenne, ha összeszednéd magad, mert pont ezzel fogod felhívni magunkra a figyelmet.

- Addison, megöltünk valakit. Tudom, hogy nem ezt akartuk, hogy nem volt szándékos, de megtörtént.

Belenézett a tükörbe, majd feltűzte a haját. Teljesen nyugodtnak tűnt, én meg egyre nehezebben lélegeztem. Mintha az összes levegő elfogyott volna körülöttem.

- És arra is emlékszel, hogy miért történt? - fordult felém újra.

Szemem könnyel telt meg. Mindenre emlékeztem. Arra is, amire ő már nem. Emlékeztem, hogy milyen érzés volt a kezemben tartani őt, és attól rettegni, hogy a mentő nem ér ki időben. Hogy elkésnek és elveszítem a legjobb barátnőmet. Még az imáimra is emlékszem. Addison nem mozdult, én pedig minden másodperc elteltével egyre kevesebb lettem.

Letörölte a könnyeim az ujjával, és átölelt.

- Menjünk, mert nem akarom, hogy a töritanár is jelentsen minket. - Karon ragadott, és kimentünk a mosdóból.

Milyen érdekes, hogy amikor a bőrt sérülés éri, képes önmagát regenerálni, de a lélek a saját sebeivel már nem birkózik meg ilyen könnyen.

Elindultunk az üres folyosón, amikor hirtelen becsapódott a mosdó ajtaja mögöttünk. Egyszerre fordultunk meg, de senkit sem láttunk.

- Egyedül voltál a mosdóban, ugye? - kérdezte Addison elgondolkozva.

- Nem néztem végig a fülkéket, csak bementem az elsőbe.

- Akkor talán csak a büntudat szele csapta be. Végére is, hány ezer éves ez a kripta? Kétszáz?

- Háromszázat mondtam volna - néztem végig a sötét márványköveken.

Beosontunk Addisonnal a terembe, majd beültünk a leghátsó padba. Előhalászta a táskájából a suliójságot, és odalapozott a kedvenc időtöltésünkhöz, ami a töri óráinkhoz tartozott.

- Tíz kérdés, és kiderül, hogy mennyire választasz rosszul.

Addison szeme lelkesen felcsillant, de gyorsan hozzátette:

- Szerintem ez már akkor eldőlt, amikor az oviban Ursulának szurkoltam a kis nebáncsvirág Ariel helyett. Na, kezdjük! Első kérdés.

Közelebb húzta a széket hozzám, és halkán olvasni kezdte.

- Ha az utolsó perceidet egy hullámvasúton töltenéd, kit választanál, ki legyen melletted?

a, Justin Bieber

b, Billy Loomis

c, Pamela Anderson

Nem várta meg a válaszom egyből bekarikázta a b-t.

- Ez elvi kérdés - fűzte hozzá. - Ha Justin elkezdene nekem énekelni a magasban, magamtól ugranék le, Pamelával pedig nem mennék sokra.

Billy tuti örömmel taszítana a halálba. Milyen szép halál lenne az ő keze által.

- Beteg vagy - nevettem el magam, mire a tanár tekintete egyből felénk irányult.

Addison sietve rátette a könyvet a tesztre és próbált érdeklődő arckifejezést ölteni. De csak addig tartott, míg a tanár hátat nem fordított nekünk újra.

- Mit tennél, ha valaki az ikonikus Sikoly maszkban betörne a házádba?

a, azonnal futásnak erednék

b, alig várnám, hogy lekerüljön a maszk, és kiderüljön, helyes-e az illető

c, esetlenül állnék a nappali közepén azt kiabálva, hogy: mit akarsz tőlem?

- D - súgta halkan, miközben próbálta visszatartani a nevetését. - Gyorsan szőrtelenítenek és az ágyamban várnám.

Kivettem a kezéből a tollat és bekarikáztam az "a" választ, mire felvonta a szemöldökét.

- Nem is akarnál szexelni Billyvel?

- Az állt a szövegben, hogy *ha valaki*. Az lehet egy hatvan éves, sörhasú fickó is. Bocs, de sajnos valószínűbb, mint az, hogy egy helyes srác legyen.

- Fúj, igazad van, bár... - Visszavette a tollat és az orrára koppintott vele. - Akár Massimo Torricelli is lehet a maszk alatt. Nem kell mindig a legrosszabbra gondolni.

Nem kommentáltam a válaszát.

- Ha valaki megállna egy fehér furgonnal melletted, és azt kérné, hogy menj közelebb hozzá, mit tennél?

a, futnék

b, közelebb mennék és a kezébe nyomnám a kedvenc *dark romance* könyvem, külön jelezve neki a rózsaszín post it-tel jelölt részeket.

c, sietve felírnám a rendszámot, hogy kipoisztolhassam mindenhova
Addison meg sem várta a reakcióm, élből bekarikázta a “b” választ.

- “a”, Addison, egyértelműen az “a” - nevettem mellette.

- Nem írták, hogy ronda a sofőr - jegyezte meg vállat vonva.

Megráztam a fejem és beletörődtem abba, hogy menthetetlen.

- Ha egy videó terjengene az interneten, aminek a megnézése után azonnal elindulna egy visszaszámláló, ami az életed utolsó óráit mutatná, megnéznéd a felvételt?

a, kizárt

b, érdekel, hogy mi van rajta, szóval megnézném

c, odaadnám a kedvenc tanáromnak és megkérném, hogy mondja el, mi volt rajta

- Gondold el, annak milyen szívás, akinek automatikusan bedobja a YouTube - feleltem, míg Addison bekarikázta a “c” választ. - Melyik tanárnak? - kuncogtam.

- Egyértelműen Mr. Bradfordnak. Ne szórakozzon a barátnőmmel! - kacsintott rám.

A következő kérdéshez érve egy árnyék tornyosult fölé.

- Azt most elkobzom önöktől!

Azzal a történet felkapta a suliujságot az asztalról, majd célzottan behajította a kukába.

- Atyám, valami nem hagy nyugodni. - Összekulcsoltam a kezem és a két mutatóujjammal megtámasztottam az állam.

- Miféle gondolat, fiam?

- Mi van akkor, ha mi vagyunk a felelősek Liza eltűnéséért?

- Hogy érted ezt? - hangja nyugtalan lett.

- Tudja jól, hogyan ércein. Mi van, ha ez egy válasz az életünkre, a tetteinkre?

- Arra gondolsz, hogy valaki bosszúból bántotta Lizát?

- Akár.

- Mindannyian felelősek vagyunk a cselekedeteinkért és néha elég komoly árat kell fizetnünk értük.

- Ezzel akarna megnyugtatni? Mert akkor baromi rosszul csinálja.

Kezem ökölbe szorult; hátamat a falnak döntöttem. Ordítani tudtam volna a gondolattól, hogy valaki akár egy ujjal is hozzáér.

- Ha kérdezel, akkor a válasza is fel kell készülnöd, legyen az jó vagy akár rossz.

- Csak, hogy tisztázzuk. Ha Lizának baja esik, akkor garantálom magának, hogy felgyújtom az összes templomot a városban.

- Ne Istent hibáztasd a rossz emberek tetteiért!

- Meglep, hogy ilyen könnyedséggel beszél erről, elvégre Liza is a fogadott gyereke. Az egyetlen, akire büszke lehet.

- Én hiszem, hogy az Úr vigyáz rá, akárhol is legyen.

- Hogy tud ilyen higgadt maradni? Nem aggódik érte? Magának nem is hiányzik? Értem én, hogy nem a vér szerinti gyereke, de Lizában megtalálta a jóságot, amit belőlünk kiöltek.

- Hogy nem hiányzik-e? - keserűen felnevetett. - Miatta maradok kint a verandán éjszakába nyúlóan. Minden nap várom, hogy feltűnjön a magas fűben, hazafelé tartva. Boldogságot hozott oda, ahonnan hiányzott, ahol a legnagyobb szükség volt rá. Valamiben azonban tévedtél.

- Mégpedig?

- Nélküled is üres lenne a ház. Segítek az én szememen keresztül látni titeket. Emlékszem a napra, amikor hozzám kerültetek. Öt riadt kölyök állt a verandámon reszketve. Egyikük egy kislányt ölelt, magához szorosan. Te mindenkit magad mögé toltál és eléjük álltái védelmezően. Nem bíztál bennem, ami teljesen érthető volt azok után, amin keresztül« mentetek. Hiába mondtam, hogy jó helyen vagytok, te makacs voltál, és nem engedté. Bevezettelek titeket a hatalmas házba, majd a szobátokba, és te napokig örködtél a folyosón, mert féltél, hogy újra megtörténik. Időben ki akartál menekíteni mindenkit. Tudom, mert egyszer a kimerültségtől mégis elaludtál, de amikor rátok néztem, felriadtál, és rohanni kezdte, hogy megnézd, ők jól vannak-e. Alig pár napja ismertétek egymást, mégis azonnal testvérekké váltatok.

Szavaitól éreztem, hogy gyengébb lettem. Hogy a falaim összeomlottak és az Atya ott állt a másik oldalon, velem együtt. Azzal az

énemmel, aki pokolian rettegett attól, hogy a történelem megismétli önmagát.

- Tudod, Montez, mind az öten mások vagytok. De mind az ötötökről rengeteg olyan emlékem van, amire végtelenül büszke vagyok. Mindnyájatokat ugyanúgy várnám a verandán, ahogy Lizát. Mindenki abba a házba tartozik. Nem csak az Úr akarata szerint, hanem szerintem is.

- A hozzám hasonló emberek is megtalálhatják a helyes utat egyszer?

- Ne aggódj, idővel rá fogsz találni.

- De hol keressem?

- Ne keresd. Ameddig tombolsz, úgysem vennéd észre.

Talán igaza van. Talán csak szeretném ezt hinni.

Elkészöntem tőle, kísétáltam a templomból, majd a motorom felé indultam, hogy a többiek

után menjek, és megkeressük azt a gyökeret, aki előszeretettel tesz drogot lányok italába.

- Ott van az a kis gyökér, akit Sasha mondott - kiáltottam át a motorról Nate-nek, ő pedig bólintott.

A lámpa pillanatokon belül zöldre váltott. Bevettem egy totálisan szabálytalan kanyart, és lefordultam a benzinkútnál. A többiek is felsorakoztak mellettem, és vártunk a tökéletes pillanatra. Az a kis patkány a BMW kulcsát pörgetve a kezében, vigyorogva sétált be a benzinkútra a rohadt irritáló fejével. Kezem ökölbe rándult és a többiekre néztem.

Phoenix leszállt a motorról, aztán megindult a kölyök baseballcsapat irányába, akik épp egy csoportképet lőttek magukról a kisbusz előtt. A

gyerekek vidáman álltak egymás mellett, némelyikük hiányos fogsorral vigyorgott az edzőjükre, aki próbálta összetessékelni a kis szarosokat, hogy mindenki rajta legyen.

Phoenix belevigyorgott a képbe, majd odahajolt az egyik kissráchoz.

- Ezt kölcsönadnád nekem egy pillanatra?

A gyerek lelkesen bólintott, és átnyújtotta Phoenixnek az ütőjét, aki megindult Lucas autója felé, de sietve elé álltam.

- Ne csináld! - szóltam rá némi komolysággal. - Ezt a törvény bünteti!

- Kivettem a kezéből, és nagy erővel rávágtam a visszapillantóra, ami egyből letört és darabokban a földre hullott.

Phoenix a tapsoló gyerekek irányába fordult.

- Na, ezt nektek nem szabad! Akkor sem, ha az illető egy rohadt nagy szarházi.

Thiago egyből a szavába vágott és fordított a gyerekek nyelvén:

- Akkor sem, ha az illető maga Jafar, vagy Hook kapitány.

- Szóval, akkor sem, ha megérdemli, világos? S-o-h-a. - Tagolta Phoenix a soha szót lassan, de a gyerekek teljesen izgalomba jöttek.

- Mi is kipróbálhatjuk? - lelkenedezve tapsoltak, az edzőjük pedig megrökönyödve nézett ránk, de egy szót sem mert szólani. És milyen jól tette.

Nate odaállt melléjük, és halkán megjegyezte.

- Erre a lendületre koncentráljatok majd a pályán és akkor fixen eltaláljátok a labdát.

- Nem lehetnétek ti az edzőink? - kérdezték éljenezve.

- Mi a szart műveltek a vadiúj verdámmal?

Lucas futott felénk a kávéjával a kezében, de hamar felmérte, hogy nem egyenlőek az erőviszonyok, ezért bizonytalanul megtorpant tőlünk pár méterre. Tipikus beszari kis faszfej. Mindig is az volt. A farka még mindig nem nőtt elég nagyra ahhoz, hogy élénk álljon és lesz, ami lesz alapon vállalja az ütést.

- Kicsit elragadtattam magam - válaszoltam enyhe iróniával.

Lucas az autóját nézte és láttam rajta, hogy a mécses oldala már megrepedt. Nem kellett sok hozzá, hogy bömböljön, mint egy csecsemő.

- Ki fogod fizetni, haver! - Szavai határozottsága egy omladozó sziklafalra emlékeztetett. Tisztában volt vele, hogy eszem ágában sem áll kifizetni, és hogy a lehető legokosabb döntés az lenne a részéről, ha elfutna.

- Haver? - kaptam fel a fejem. - Ilyen rossz lenne a memóriám? - Phoenixre néztem, aki közvetlenül mellettem állt.

- Ő az a kis köcsög, tudod, aki csak úgy tud megdugni egy lányt, ha partidrogot kever a piájába - veregette meg a vállam.

- Tényleg! - fordultam vissza Lucas irányába. - Ezért volt ennyire ismerős a féreg képed!

- Most jön az a rész, amikor ti befogjátok a fületeket - mondta szórakozottan a háttérben Nate a gyerekeknek.

Phoenix kivette az ütőt a kezemből, majd nagy erővel betörte az autó szélvédőjét.

- A kurva életbe, az autóm! - kiáltott fel, elejtve a kávéját. Két kezével a fejéhez kapott és baromi közel állt egy férfiatlan síráshoz, ami tökéletesen jellemezte őt. Lányokat bántalmazott, de képes lett volna elsírni magát, ha az autójában kárt tesznek.

- Normálisak vagytok, bassza meg? - Es a mécses el is tört. Hangja remegett és láthatóan semmi nem érdekelte az autóján kívül.

- Hogy jobban lásd az előtted lévő utat, amit feltörlünk a képeddel! - mondtam ridegen, egyenesen a szemébe nézve.

A gyerekek ismét tapsviharral jelezték, hogy tetszik nekik a műsor, Lucas pedig az edzőjükre nézett.

- Hívná a rendőröket? Vagy csak áll ott, és megvárja, amíg másban is kárt tesznek?

Az edző zavartan ránk nézett, aztán Lucasra.

- A partidrogok miatt hívjam őket?

Úgy tűnt, hogy az emberünk teljesen magára maradt.

Tanácsstalanul állt és a fejemet tenném rá, hogy azon agyait, hívja-e az apját, aki majd elsimít mindent, ahogy eddig is tette. Ezért úsztak meg a haverjával eddig mindent. Mert az apja tökéletesen értett ahhoz, hogy az emberi lény milyen egyszerűen működik. Fizetsz, és kussolnak. Teljesen mindegy, hogy milyen titkot kell őrizned, a pénz mindent felülír.

- Mit akartok? - Lucas rémült hangszínéből már kivehető volt, hogy kezd érteni a lényegét.

- Világbékét - szólt közbe Nate szórakozottan, majd közelebb lépett hozzá.

- Kevesebb nemi erőszakot - tette hozzá Thiago, aki a másik oldalára állt.

- És mi közöm van nekem ehhez? - kérdezte Lucas bemajrészva, miközben egyre fogyott a hely, amerre menekülni tudott volna.

- Plusz... - néztem rá megfeszült állkapoccsal -, megtalálni azt az embert, aki felelős a hűgunk eltűnéséért.

- És kiegyenlíteni neki a számlát - zárta a sort Phoenix.

- Hogy jövök én a képbe?

- Mindenkit ismersz. A kokaintól poros kezéd mindenhová elér. Szóval jófejek leszünk veled, választhatsz. Felszívsz annyit, hogy megeredjen a nyelved, vagy annyit, hogy a temetésedre menjünk pár fekete rózsával.

- De Miley "Flowers" dalát semmiképpen sem adom neked kölcsön - gúnyolódott Phoenix.

- Nem tudom, hogyan segíthetnék - mondta akadozó nyelvvvel.

- Tényleg? - Nate véges türelme eddig a pillanatig tartott. Meglendítette az öklét, és nagy erővel orrba verte Lucast. - Vagy csak egy kis löket kell, hogy eszedbe jusson. Mert biztosra veszem, hogy egy ilyen vagány srác, mint te, fixen tud nekünk segíteni.

- Vagy, ha nem - kezdte Thiago a száját húzva , akkor kénytelenek leszünk megszabadulni tőle.

Lucas rémülten nézett ránk, de továbbra sem akart beszélni. Nate beletérdelt a gyomrába, mire összerogyott.

- Összevérézted az öklöm, haver - gúnyolódott Nate, majd megtörölte Lucas hófehér ingében a kezét. - Kérlek, mondd, hogy ez segített egy kicsit helyretenni a memóriazavart a fejedben.

- Ismertem a húgotokat, de lövésem sincsen arról, hogy mi történt vele. - Az erősen vérző orrához kapott, és bepánikolva törölgetni kezdte.

- És nem tudod teljesen véletlenül, hogy volt-e valaki, aki legyeskedett körülötte?

Zavartan nézett ránk, és megpróbált felegyenesedni.

- Nem Garrettel járt?

- Járt? - kapta fel Thiago a fejét ingerülten. - Tudtommal még nem szakítottak, hiszen az eltűnése nem teljesen egyenlő azzal, hogy vége. Vagy szerinted igen?

- Aj, bazdmeg, tudjátok, hogy értettem.

- Nem, bazdmeg. Nem tudjuk, hogy értetted - felelte Thiago ridegen. - Hogy miért múlt időben beszélsz róla.

Megragadtam a nyakánál fogva.

Két másodpercet adtam neki, hogy olyan választ adjon, amivel megmenti a saját életét.

- Nem tudok segíteni - préselte ki magából nehezen. Nem eresztettem, habár láthatóan fogyott ez ereje, nekem pedig a türelmem.

- Collin Millst keresitek - nyögte ki végül, mire eleresztettem a torkát.

- És miért keressük őt? - kérdezte Nate.

- Elvileg a húgotok vele kavart.

- Az *elvileg* nekünk kevés lesz - húzta el a száját Thiago.

Lucas elővette a telefonját, majd sebesen keresni kezdett valamit.

- Ezt lehet, nem kéne látnotok...

- Ó, add már ide, te faszfej! - Nate kikapta a kezéből a telefont és elindította a felvételt, amin Collin és az egyik haverja, Trent, ocsmány módon beszéltek a hűgunkról.

- Illik így beszélni a nőkről? - simított végig a hátrafésült haján Thiago.

- Nem - mondta Lucas, de Nate egyből orrbavágta.

- Te aztán kussolj, aki lányokat drogoz be.

Thiago kivette Nate kezéből a telefont.

- Engedelmeddel ezt átküldöm magamnak.

Lucas reménykedve nézett ráuk, hogy most már elengedjük, de egyelőre még semmi ilyen szándékuk nem volt.

Talán meg tud dobni minket még egy névvel, ami közelebb visz minket Lizához.

- Elmehetek?

- Hova sietsz ennyire? - nyúlt be Phoenix a zsebébe, és elővett egy doboz cigit. Lucas felé nyújtotta, de mielőtt vehetett volna belőle egy szálat, nevetve elhúzta előle.

- Bocsi, ez csak cigi, partidrogunk nincsen. Szóval, mesélj nekünk még egy kicsit.

- Nem tudok több infóval szolgálni.

- Te ne tudnál? Ugyan...

- Mondtam már, hogy semmi közöm a hűgotok eltűnéséhez.

- Mondtunk mi ilyet, hogy van?

- Valaki nagyon szeretne a főszereplő lenni, de hidd el, egyáltalán nem akarod te azt a szerepet - csóválta a fejét Thiago.

- Nem értem, hogy mit akartok tőlem!

- Még egy kis infót, mert tudod, az a helyzet, hogy mi is ismerjük a hűgodat.

- O, a kicsi Leane - szólt közbe Nate eltűnődve. - A vörös démon, a mindig pirulos Leane. Vagy, várj! Az anyád, aki a bankban dolgozik.

Hogy is hívják? - Nate Phoenixre nézett, aki egyből kíségette a válasszal.

- Samantha - felelte beteg vigyorral a képén.

- Ha egy ujjal is hozzájuk mertek érni...

- Drogot teszel majd az italunkba? - vágott a szavába Thiago gúnyosan.

- Amúgy anyád büszke erre? Vagy szent meggyőződése, hogy a tökéletes fia sosem tenne ilyen aljasságot? - kérdezte Nate.

- Vagy neki nem gond? Behunyja a szemét, hiszen mégiscsak a fia vagy - tettem hozzá.

- Beszélj, vagy hamarosan ők is megismernek minket - zárta le Phoenix türelmét veszítve.

- Annál az elhagyatott benzinkútnál tűnt el a húgotok, igaz?

- Fején találtad a szöveget.

- A rendszámokat megszereztétek már?

- Ó, bassza meg, hogy a kamerafelvétel nekünk miért nem jutott az eszünkbe? - kapott a fejéhez Nate drámaian. - Te egy zseni vagy!

- Ennyire ostobának nézel minket? - kérdezte Thiago hűvösen.

- Nem a benzinkút felvételére gondoltam.

- Hanem?

- Abigail Haggins. Őt keressétek!

- Ugye tudod, mivel jár az, ha kiderül, hogy hazudtál nekünk?

A bal karjára néztem, ami több hónapig volt gipszben, miután eltörtem. Liza piájába is bele akart tenni valamit, de észrevettem. Váltig állította, hogy tévedés volt, de ez engem nem hatott meg.

- Nem hazudok. Akit kerestek, a benzinkúttal szemben lévő lepukkant házban lakik. De csak naplemente után zavarjátok.

- És miben tud majd a bájos Abigail segíteni nekünk?

- Az a nő megbízhatóbb, mint egy biztonsági kamera. Szinte mindent feljegyez.

- Na, látod, nem is volt olyan nehéz, igaz? - veregettem vállon.

- Mi lesz a kocsimmal? - nézett dühösen a betört szélvédőjű járgány felé. - Így nem vezethetem!

- Kicsit veszélyes, de szerintem haza lehet vele jutni.

- Vagy húsz perc múlva jön a busz! - tette hozzá Phoenix.

- Ha már önjelölt nyomozót játszottok, nekem is lenne egy kérdésem.

- Nem ígérjük, hogy válaszolunk - röhögött Nate.

- Nem láttátok mostanában Brodie-t?

- Brodie? - vontam össze a szemöldököm, mintha nagyon gondolkoznék. - A másik Pablo Escobarra gondolsz?

- Lehet, ő szarabbul járt, mint te - vetette fel Thiago könnyelműen.

- Talán kórházban van, mert pár csontja eltört

- súgta oda Nate szórakozottan.

- Komolyan kérdeztem.

- Bármilyen lehet - tártam szét a karom.

Phoenix visszaadta az ütőt a kissrácnak, majd összeborzolta a haját.

- Ezt sose csináljátok utánunk!

-Tudjuk. Csak akkor, ha Jafarról vagy Hook kapitányról van szó.

- Nem, nem! Akkor sem!

- Azta, mennyi tetkód van! Ilyet szeretnék én is a születésnapomra!

- Én a helyedben még várnék vele pár évet, nehogy olyasmit varrass magadra, amit később megbánsz.

Feltúrta a nadrágja szarát, ahol Emma Stone neve díszelgett.

- Mentségemre szóljon, hogy részeg voltam.

Amíg Phoenix bölcselkedett, fejemet az ismerős Corvette irányába fordítottam, ami ebben a pillanatban hajtott el mellettünk. Egyből kiszúrtam Óta gyökér pasija mellett. Lefordultak az első kereszteződésben, és beálltak a szemközti parkolóba. Delilah faszija csak harmadszorra tudott rendesen beparkolni, amit persze Thiago nem bírt szó nélkül hagyni.

- Vajon a csajoknak is ilyen alapossággal teszi be?

- A megfelelő szög fontos - röhögött fel Nate.

Delilah egyből észrevett minket, amikor kiszálltak az autóból. Hollófekete haja a vállára hullott. A fehér inge és rakott szoknyája pont annyira feszült rajta, hogy szökébbnek érezzem a farmerom. A ráadás pedig a fekete bakancs és neccharisnya párosa volt.

Nate magyarázott nekem valamit a háttérben, de nem tudtam figyelni rá. Nem tetszett, ahogy a corvettes barom Delilah-hoz ért. Erőszakosan letapizta, majd próbálta magához húzni, amit a lány láthatóan nem élvezett, mert egyből eltolta magától. Nem hibáztattam érte, ettől a töketlen nyomorulttól szerintem mindenkit sivatagi szárazság öntene el.

Delilah olyan volt, mint egy szökésben lévő hercegnő, aki elhagyta a koronáját, de ettől még a pasijának tudnia kéne, hogy hogyan érjen hozzá. Semmi összhang nem volt közte és a sárga corvettes nyomi között. Kémia még annyi sem. Delilah olyan lánynak tűnt, aki tűzre vágyik. És mi mást adhatnék én, a pokol egyik fiaként, ha nem lángokat?

Még ketten kiszálltak a hátsó ülésről, majd elindultak négyen a szabadulószoza irányába.

- Hová megyünk? - kérdezte Thiago türelmetlenül, a motorja felé indulva.

- A terv módosult - szóltam utána, Phoenix meg követte a tekintetem.

- Naplementéig még bőven van időnk.

Thiago láthatóan nem lelkesedett az ötletért, pedig ha valaki, akkor ő igazán tudhatná, hogy még sosem okoztam csalódást, amikor egy jó kis balhéről volt szó. Phoenix és Nate megindult előre, én pedig vártam. Thiago is kellett hozzá. Minden balhéban együtt voltunk benne, eszem ágában sem volt pont ebből kihagyni.

Megfáradt tekintetét rám emelte.

- Legyen - egyezett bele ő is.

Montez

- Hé, haver! - szólítottam le a nyeszlett testalkatú srácot, aki két dobozzal a kezében próbált bemenni hátul az épületbe.

- A bejárat elől van - adott útbaigazítást nekünk a kölyök, mintha pancser kis hülyegyerek lennénk, akik eltévedtek.

- Van egy ajánlatunk - pillantottam a kezében tartott dobozokra.

Remélem, egyből elfogadja, mert rossz nézni, ahogy a satnya karjával alig bírja tartani őket.

Kérdőn nézett végig rajtunk. Gondolom, Nate véres ökle eléggé meggyőző volt, hogy ne merjen nemmel felelni.

- Milyen ajánlat? - elengedte a kilincset, és visszafordult felénk.

Okos srác. Vékony. De okos.

- Hány haverod melózik itt? - böktém az épület felé.

- Három, miért?

- Bent vannak?

- Késnek, úgy nagyjából negyed óra múlva érnek ide.

- Mondd le őket!

- Miért?

- Gondolom, hétvégi zsebpénzért vagytok itt. Mennyit kaptok erre a napra?

- Ötven dollárt.

Benyúltam a hátsó zsebembe, előrántottam a négyük napidíját, és felé nyújtottam.

- A jelmezeitekért cserébe.

- Szórakozol? - Kikapta a kezemből a pénzt, és egyből átadta a dobozokat. - Tiétek a terep és ígérem, hogy tartani fogjuk a szánkat.

- Akartam is kérni - szóltam utána, de olyan gyorsan felszívódott, hogy feleslegesnek éreztem hozzátenni, hogy különben kerüljön minket.

Kihúztam a doboz aljáról egy maszkot, de Nate elvetemült tekintettel egyből kikapta a kezemből.

- Bocs, de a Sikoly maszkból nem engedek.

Felhúzta a fejére, majd magára öltötte a fekete köpenyt is.

- *Hello, Sidney* - mondta elváltoztatott hangon, mire Thiago csak megrázta a fejét, én meg vállat vontam.

- Ez van, ha a gyerekek elszabadulnak.

Belebújtam Freddy Krueger ikonikus piros - zöld csíkos pulóverébe, a sebhelyes, ráncos maszkjába, és felhúztam a rézszínű kesztyűt ezüst karmokkal. Végezetül a fejemre tettem a barna kalapot.

Thiago Pennywise-t választotta. Magára kapta a vörös hajú bohóc maszkot és belebújt a hozzá tartozó jelmezbe. Phoenix a szürke kezeslábasba ugrott bele és hozzá Jason Voorhees ikonikus maszkját húzta fel a Péntek 13-ból.

- Kurva jó móka lesz - csapta össze a tenyerét Nate.

A hátsó ajtó hirtelen kivágódott és egy alacsony, fekete kalapos nő hajolt ki rajta ideges ábrázattal, mire Nate felkiáltott.

- Jó kis boszorkány jelmez! Ez melyik horrorfilmben volt?

- Ez nem jelmez, Aaron!

Néma csend állt be, egyedül Nate nevetését lehetett hallani a Sikoly maszk alól.

- Hol a fenében voltatok eddig?

A többiekre néztem, meghagyva a lehetőséget, hogy más válaszoljon, de mindenki lapított.

A nő idegesen kilépett, megigazította Nate fekete köpenyét, majd lehajolt a dobozhoz, és kivett belőle egy véres játék kést.

- Ezt el ne felejtsd, Aaron! Ez a legfontosabb!

Nate bólintott, de fogadni mertem volna rá, hogy már megfulladt a röhögéstől a maszkja alatt.

- Te is itt felejtetted a legfontosabb kellékedet? Fiúk! Tessék fókuszálni!

- Felkapta a macsétát, és idegesen Phoenix kezébe nyomta. - Tudjátok a járást, ugye? Megijeszteni őket, de nem halálra rémíteni.

- Hogyne - csapta össze a tenyerét Nate lelkesen.

A nő kinyitotta az ajtót, előre ment, mi pedig követtük őt a fekete folyosón. Amint elértünk a végéhez, megfordult, és a kezünkbe nyomott egy fülhallgatót.

- Ahogy azt már megszoktátok, ezen keresztül fogtok hallani minket, ha bármi probléma merülne fel. Bob ugyan elment ebédszünetre, de azt ígérte, hogy siet vissza, addig a magatok urai lehettek. Nem először csináltok ilyet, szóval nem lesz itt gond.

A fiúkkal egymásra néztünk, szerintem egyikünk sem értette a fene nagy szerencsénket, amivel hülyék lettünk volna nem élni.

- Az új csapat most érkezett meg. Két lány, két fiú. Tudjátok a járást, hagyjátok a srácoknak, hadd játsszák majd a hős lovagot.

- Az attól függ - vontam meg a vállam. - A csajok mindig is jobban gerjedtek a negatív hősökre.

A nő zavartan összevonta a szemöldökét, de nem kérdezett vissza.

- Na, induljatok, mert a következő csapat egy óra múlva érkezik!

Benyitottunk az első szobába, ahol egy romos ház bejárata volt, előtte egy sárga esőkabátos gyerek bábuval, aki egy piros lufit tartott a kezében.

- Ez az én szobám - lépett Thiago a gyerek mellé, és kikapta a kezéből a piros lufit.

- A fogadat gyakrabban moshatnád, haver - ugratta Nate, Pennywise maszkját nézve, de nem időztünk tovább, hanem elindultunk a következő szoba felé.

- Ez meg az enyém - fordult hátra Nate, amikor beléptünk Sidney szobájának díszletébe. Besétált az ablaknak álcázott dekoráció mögé, mi meg továbbhaladtunk Phoenixszel.

- Ez pedig az enyém - tárta szét a karját Phoenix a fákkal körbevett tópartnak berendezett helyiségben.

Magára hagytam, és besétáltam az utolsó szobába, ami egy elhagyatott, leégett raktárépület kis része volt.

Az épületbe belépve még mindig a sötét szempárra gondoltam. Arra, hogy ismerte a dalszöveget. A viharra, amit okozhat. Olyan, mintha a bőröm alá fészkelte volna magát a lény, de nem bántam.

- Ez de jó buli lesz - mondta Addison bezsongva, ignorálva a fancsali arckifejezésem.

A fiúk elmentek a mosdóba, ketten maradtunk az előtérben. Fél szemmel kinéztem az ablakon, de Montez már nem volt ott, sem a tesói.

- Pontosan erre van most szükségünk - nyomta a lelkesítő beszédet Addison.

- Halálra rémülni? - vontam össze a szemöldököm. - A valóság számodra nem volt épp elég?

- Jaj, tudod, hogy értem.

Bólintottam, majd megint *Őt* kerestem a szememmel.

- Miért bámulsz folyton kifelé az ablakon?

Addison hátrafordult, és kiszúrta a szemközti benzinkútnál a négy motort.

- Vagy úgy... - fordult felém. - Ugye tudod, hogy az a négy motor a város négy legnagyobb red flagjeihez tartozik?

- Nem azt néztem - hazudtam kritikán alulian.

- Melyikük az?

- Mi melyikük? - kérdeztem vissza zavartan.

- Melyikük jön be?

- Addison, barátom van. Ha utálod, ha nem, van.

Hirtelen szellő hangját imitálta, majd vigyorogva hozzátette:

- A változás szele azt súgja, hogy ideje megszabadulnod tőle.

- Bolond vagy.

Visszafordult a motorok irányába, és felnevetett.

- Ha te onnan választottál, akkor vitatkozhatnánk azon, hogy melyikünk a bolondabb.

- Nem választottam. Ez nem egy ruha.

- Ó, már itt tartunk? Hogy felpróbálnád?

- Jézusom - temettem az arcom a kezembe.

- Nem hibáztatlak. Vannak olyan red flagek, amit egy nőnek muszáj elkövetnie, hogy utána egész hátralévő életében legyen ki után sírnia. Most pedig vigyorogj, mert jönnek a srácok!

Liam átkarolt hátulról, de egyből menekülni akartam az öleléséből. Régóta nem akartam már folytatni, de végül mindig úsztam tovább az árral. Akkor is, ha hiányoztak azok az istenverte pillangók. És akkor is, ha fuldokoltam abban az érzésben, ami nem hozzám tartozott.

- Na, készen álltok, csajok? - Chris Addison mellé állt, és át akarta karolni, de Addison szokásosan ellökte magától.

- Csak a holttestemen keresztül érhetsz hozzám!

- Nekem az is megfelel - vigyorgott Chris, mire Addisonnal egyszerre fintorodtunk el.

- Beteg vagy!

- Az a gyengéd, nem?

Addison válaszolni akart, de a recepciós csaj, aki eddig a telefonján csüngött, hirtelen felállt, és intett, hogy kövessük őt.

- Most jártok nálunk először?

- Teljesen szüzek vagyunk még - válaszolt Chris a csaj mellé lépve, aki alig pár évvel lehetett idősebb nálunk. - De nyugodj meg, csak ezen a téren.

Chris soha nem fogta vissza magát, és soha nem tartott magában semmit, pedig néha hasznos lett volna.

- Remélem, nem vagytok ijedősek - fordult hátra a recepciós csaj, mire megráztuk a fejünket.

Addisonnal szerintem több horrorfilmet néztünk meg életünk során, mint romantikusát. Még egy Halloween fanfiction blogunk is volt, amit persze a kutya sem olvasott, de mi lelkesen írogattunk extra jeleneteket a sztorihoz.

Liam birtoklóan a vállamra helyezte a kezét.

- Majd én megvédem őt!

Szemöldököm összeszaladt a megvédem szó hallatán, ugyanis Liam sosem tett ilyet. Még egy bazi nagy póktól is magamat kellett megvédenem, mert ő kimenekült a szobából, és rám zárta az ajtót. Mérőföldre állt a hős lovag szerepétől, olyannyira, hogy még egy lóra sem merne felülni.

- Készen álltok egy kis borzongásra? - Kinyitotta nekünk a recepciós csaj az első szobába vezető ajtót, mi meg előre mentünk Addisonnal.

Sötét volt, csak a díszlet volt megvilágítva. Egy kísértetházat láttunk magunk előtt, ami így elsőre elég sok horrorfilmbe beleillene.

- Nem nagy szám - állapította meg Liam a hátam mögül, amikor ők is beléptek az ajtón.

Addison a szemét forgatta, de ideje sem volt reagálni Liam megjegyzésére, mert egy ijesztő baba gurult be triciklin, és a homlokára erősített időzítő elkezdett visszafelé számolni.

Tizenöt percünk van megoldani a feladatot.

- Ez igen! - lépett oda Chris a Pennywise szobor mellé, ami elég élethűre sikeredett.

Előkapta a telefonját, hogy szelfizzen vele, de hirtelen megmozdult a szobor, Chris pedig ijedtében nőies hangon felsikoltott, és arrébb ugrott.

- Tilos a szelfizés idebent - szólalt meg Pennywise mély hangon, mire Addisonnal ösztönösen hátrébb léptünk. Chrisnek úgy tűnt, hogy földbe gyökerezett a lába, Pennywise meg kihasználva az alkalmat, közelebb hajolt hozzá.

- Szeretnél egy emlékezetes pillanatot?

- Nem igazán - nyújtotta el a szavakat Chris, közben visszacsúsztatta a zsebébe a telefont, aztán óvatos léptekkel hátrálni kezdett.

- Jézusom, de beszarlak vagytok! - Addison odalépett Pennywise mellé, és kivette a kezéből a lufit, de az hirtelen megragadta a kezét.

- Te már túl nagy vagy ahhoz, hogy magammal vigyelek.

- Te most arra céloztál, hogy öreg vagyok? - Addison elengedte a lufit, majd dühösen megindult felé, de Pennywise a fiúkhoz fordult.

- De ti pont a kedvenc korosztályomba tartoztok.

Addison harsányan felnevetett, a srácok meg futni kezdtek az ajtó felé, de hiába próbálták feltépni, nem nyílt.

Szétnéztem a szobában, arra viszont még nem jöttem rá, hogy mi a feladat. A tekintetem a ház és a bohóc között ugrált, amikor hirtelen megszólalt.

- Csak nem a kulcsot keresitek? - kérdezte szórakozottan Pennywise, majd arrébb lépett a ház elől, amire egy felirat volt felfűjva.

Kulcs a lufiban.

Hát, ez remek... - A plafonon lévő lufira tévedt a tekintetem.

Persze, hogy abban van, és lehetetlenség lehozni. Az időzítő egyre hangosabban kattogott.

Liam és Chris az ajtónál álltak, meg sem próbáltak segíteni nekünk.

Körbenéztünk a szobában, hátha akad valami, ami a segítségünkre lehet, de a díszleten kívül semmi nem volt körülöttünk.

Addisonra néztem, és tudtam, hogy egyre gondolunk.

Odasiettem hozzá, és bakot tartottam neki. A kezem csúszott, de nem érdekelt. Kitartásban verhetetlen voltam. Elkezdett felmászni rajtam, amikor Pennywise odalépett mellénk.

Próbáltam kizárni. Úgy tenni, mintha nem állna ott mellettünk. Amúgy is, ez csak egy játék, még ha baromi hiteles is a rémisztő maszkja.

- Csak nem pompom lányok?

Addison rálépett a vállamra, míg a jelmezes alak közvetlenül mellém állt, és benézett Addison szoknyája alá.

- Csipkés fekete tanga, erre szívesen lecserélném azt a két kisfiút.

- Ne vedd sértésnek, de semmilyen szinten nem indít be, hogy egy kopasz bohóccal szexeljek - mondta Addison, közben elérte a lufit, és egyből odahúzta magához. Kivette a hajcsatját, kilyukasztotta vele, a kulcs pedig a földre hullott.

Chris odaszaladt, hogy felvegye, de Pennywise elállta az útját. Ijedten a földre esett, majd elkezdett hátrafelé kúszni.

- A csajok megdolgoztak azért, hogy túléljék, ti meg csak úgy lelépnétek?

- Csapatmunka - válaszolta Chris, miközben próbálta elérni a kulcsot a lábával.

- Végül is állni az ajtónál tényleg fontos feladat.

Addison meglökte a bohócot a hasánál, hogy elterelje a figyelmét, de hirtelen lefagyott.

- Ez itt hasizom? - nézett Pennywise-ra teljesen transzba esve.

- És még csak be sem feszítettem - felelte a bohóc szemtelenül.

- Delilah, azt hiszem, gyakrabban kéne szabadulószobába járnunk.

Felkaptam a kulcsot, és megragadtam Addison karját.

- Én inkább maradnék, ha lehet - mondta, de ignorálva a kérését magammal húztam egészen az ajtóig.

A kulcs azonban nem passzolt a zárba, bárhogy forgattam. Rémülten fordultam hátra a ketyegő óra irányába, ami öt percet mutatott.

- Az volt a ház falára írva, hogy kulcs a lufiban - dühöngött mögöttem Liam és Chris. Újra a feliratot néztem, majd közelebb mentem, kikerülve a bohócot. A lufi szó egy papírlappal volt felragasztva, amit egy gyors mozdulattal letéptem.

Kulcs a csatornában.

Hát persze! Hol máshol lenne?!

Odarohantam a ház előtti csatornanyíláshoz, és gondolkodás nélkül bedugtam a kezem.

- Okos - jegyezte meg Pennywise, közben megindult felém, hogy megakadályozza a kulcs megszerzését, de Addison elállta az útját.

- Lehet, mégis élnék az alkalommal - mondta flörtölős hangon.

- Késő, már elúszott a lehetőség. - Arrébb toltá Addisont, de a kulcs már a kezemben volt, és szaladni kezdtem vele az ajtó felé.

Az adrenalin miatt remegő kézzel helyeztem bele ismét a kulcslyukba és most végre el tudtam fordítani. Liam és Chris pofátlanul bevágtak előttünk a nyitott ajtón, mire Pennywise behajolt közénk:

- Honnan szerváltátok ezt a két tökös lovagot?

- Abból a csatornából bújtak elő ők is - ingattam a fejem, majd mi is továbbmentünk.

A következő helyszín egy kilencvenes évekbeli szobának volt berendezve, középen egy hatalmas franciaágygal. Liam megindult felé, és rávetette magát.

- A kopasz bohócok mióta ilyen izmosak? - súgta Addison a fülembe, miközben a karomba kapaszkodott.

- Addison, így nem fogjuk túlélni, ha beleszeretsz az első gyilkosba.

- Kit érdekel, hogy micsoda, ha ilyen teste van.

Az ágy mellett lévő telefon megcsörrent, Liam utána nyúlt, hogy felvegye, de hirtelen az ablak mögül egy Sikoly maszkos alak bukkant fel.

- Helló, Sidney! Vagyis... Sidney Chewbacca verziója.

Az ágy hirtelen véráztatta lett és egy szöveg kezdett el kirajzolódni rajta.

Liam rémülten mászott le róla, mi pedig a feliratot néztük.

Szúrd a kést a...

Mind a hármunk tekintete Liam fehér ingére vándorolt, ahol a hiányzó szöveg volt.

- Szúrd a kést a maszkos gyilkosba - fejezte be hangosan Chris.

- Milyen kést? - nézett körbe Liam kétségbeesetten.

- Csak nem ezt keresitek? - A Sikoly maszkos alak a kezében lóbálta a kést, majd megindult egyenesen Chris irányába, aki maga elé tolta Addisont.

- A csajodat használni pajzsként nem túl férfias dolog!

- Isten őrizz, hogy ilyen beszari faszim legyen - szólalt meg Addison, majd ellépett Chris elől, aki rohanva körözni kezdett a szobában, miközben minden mozdítható bútort maga mögé borogatott.

- Gyere ide! - szólt utána a maszkos nevetve. - Hadd szabadítsalak meg a farkadtól, amit látom, úgysem gyakran használasz!

Addison kikapta a kezéből a kést.

- Ne haragudj! - mondta gúnyosan, aztán a gyilkosba döfte.

- Ugyan, ne is törődj vele! Bár könnyebben felejtenék, ha megadnád a számod.

Addison felnevetett.

- A maszkod alapján már tudnod kéne, nem?

- Látod, az előbb is véletlenül félretárcsáztam.

- Ha neked is olyan tested van, mint az előző szobában lévő srácnak, ígérem, felveszem a telefont, és nem futok el.

A maszkos megragadta Addison kezét, és a köpenye alá csúsztotta.

- Ez legális? - kérdezte Addison teljesen megadva magát.

Liam kézen fogott, és az ajtó felé húzott, de próbáltam a lábammal tartani magam, mert a maszkos kivette Addison kezéből a kést, és egy hirtelen mozdulattal megragadta őt, majd a pengét egyenesen a nyakához szorította.

- Nem annyi volt a feladat, hogy le kell szűrni a gyilkost? - kérdezte kétségbeesetten Chris, a maszkos pedig felnevetett.

- Honnan veszed, hogy én vagyok a gyilkos?

A szoba hirtelen remegni kezdett, majd sötétségbe borult.

- Addison? - préseltem ki magamból halkán, de nem érkezett válasz.

Ahogy haladtunk beljebb, Liam megbotlott valamiben, és azonnal a kezem után nyúlt, hogy megtartsam. Megálltunk és vártuk, hogy mi fog történni. Síri csend volt a szobában. Csak a saját gondolataimat és Liam idegesítő szuszogását hallottam. A Sikoly mintájára berendezett Sidney szobájának díszletére köd borult. A lassan oszló köd mögül egy tópart rajzolódott ki a szemünk előtt. Megpillantottam Addisont a túlparton, majd hideg szellő csapott az arcomba.

Bárki is találta ki, baromi hiteles volt.

- Hol van? És egyáltalán kit keresünk? - Liam forgolódott mellettem körbe-körbe.

- Jason Voorheest - feleltem halkán.

Addisonnal vagy kismilliószor láttuk a Péntek 13-at, így egyből felismertem a helyszínt.

A fák mögül mozgolódást hallottunk, azonnal Addison felé fordultam, aki csapdába esett a móló és a part között.

- A filmben nem tűnt ennyire félelmetesnek - mondta Chris egy bokor mellett lapulva, mire Jason megjelent mögötte, és odahajolt hozzá.

- Tényleg? Talán nem kellett volna elfordítanod a fejed a csúnya részeknél.

- Mi a feladat? - kérdeztem hangosan, bár inkább magamnak szántam, mivel Liam használhatatlan volt. Úgy remegett, hogy még díszletnek is jobban beillett volna, mint a pasimnak, aki megvéd.

Körbenéztem újra a helyiségben.

Bokor.

Sátor.

Tó.

Móló.

Jason Voorhees.

Elismételtem magamban újra és újra miközben a tekintetemmel követtem őket, és akkor összeállt. A tó felszínén visszatükröződött egy írás.

Miére mennek vissza azok a bura gyerekek a Crystal Lake táborba?

- A sátorban lesz - böktém meg Liamet, de meg sem vártam, hogy cselekedjen, egyből rohanni kezdtem a sátor felé. A kulcs a cipzárra volt akasztva. Sietve letéptem, majd Addisont kerestem, amikor Liam hirtelen karon ragadott, és olyan erőszakosan húzott maga után, hogy az sem érdekelte, hogy beütöttem a lábam, és a neccharisnyám elszakadt.

- Nem fogom itthagyni őket - néztem rá dühösen, de nem érdekelte, mert kinyitotta a következő ajtót, és belökött rajta.

- Te normális vagy? - Eltoltam magamtól, mire erőteljesen megragadta a karom. A szorítása fájt, de nem érdekelte, nem lazított a fogásán.

- Nézd, ez egy szabadulószooba! A lényeg, hogy ki kell jutnunk.

- Jézusom, de nem ilyen áron! Ez csak egy játék - válaszoltam bosszúsan, amikor hirtelen fura, égett szag ütötte meg az orrom. A szívem a torkomban kezdett el dobogni, Liam pedig eltűnt mellőlem.

Lehet valódi a tűz? Kiégett volna valami?

Kizárt! Biztos, hogy van tűzjelző...

A füst elkezdte belepni a szobát.

Egyre kevésbé tetszett ez a játék. Nem akartam tovább menni, csak ki akartam szabadulni innen. Szétnéztem az elhagyatott gyártelepnek berendezett szobán, és hirtelen elkezdett fogyni a levegő körülöttem. Szétterjedt a füst, amitől teljesen bepánikoltam.

Mi van, ha tényleg tűz van?

Ha Addison nem jut ki?

Sosem élném túl.

Zihálva kezdtem levegő után kapkodni. A szívem ki akart szakadni a mellkasomból. Addison volt az én sebtapaszom az életre.

Mi van, ha...

Elég! Össze kell szednem magam!

Határozott lépések törték meg a csendet. Éreztem, hogy ez nem Liamtól származik. Óvatos, megfontolt, Liamé kapkodósabb lett volna.

- Ez valódi tűz vagy a játék része? - kiáltottam magabiztosan a füstbe, de a hangom remegése elárulta, hogy félek.

A lépéseket egyre közelebbről hallottam. Körbe-körbe forgolódtam, mert semmit nem láttam a füstfelhőtől. Próbáltam a kezemmel elhessegetni, de hiába.

Hirtelen elindult egy ismerős dal, egyből felismertem a mondókát, ami a Rémálom az Elm utcában filmből származott.

Egy, kettő, Freddy érted jó,

Három, négy, az ajtót zárd be, észnél légy,

Öt, hat, a kereszt nem óvhat,

Hét, nyolc, ébren forgolódsz, Kilenc, tíz, többé ne aludj el.

Óvatosan hátrálni kezdtem, remélve, hogy eljutok az ajtóig, de nekiütköztem valakinek. Nem Liam volt. A légzése nyugodt volt, ellentétben az enyémmel. A szívem a torkomban dobogott, amit biztosra vettem, hogy meghallott.

- Csak nem rémálmod volt?

El akartam futni, de a testem nem engedelmeskedett a parancsnak. Erőt vettem magamon, és megfordultam a Freddy jelmezes ember felé. A füst teljesen beborította már az egész helyet. Nem láttam semmit magunk körül.

Sem Liamet, sem a kijáratot, sem a díszletet.

Lekuporodtam a földre, és becsuktam a szemem.

Apám kegyetlen szavai csengtek a fülemben.

“A hozzád hasonlókat senki nem mentené meg.”

“Egy telefonhívást sem érnél meg.”

“Ha valami történne veled, a mentősöknek vétek lenne rád pazarolni a benzint.”

“Anyád is azért hagyott el, mert képtelen volt szeretni téged.”

Beszorult a levegő a mellkasomba.

Ki akartam jutni innen...

Azonnal!

A diszpécser a mikrofonon keresztül magyarázott, de teljesen véletlennek álcázva kiejtettem a fülemből, majd a nagy keresés közepette ráléptem a fülhallgatóra. Amúgy is úgy tűnt, hogy magával vitte az ebédszünetére, mert a “viszek bort és megnézzünk valami mocskos filmet”, kétlem, hogy nekem szólt volna.

A füst már oszladozni kezdett, amikor újra megpillantottam őt. Éjsötét haja tökéletesen beleillett az én sötét világomba, ahová nem szűrődött be fény. Bőre olyan ártatlanul hófehér, hogy akárhányszor meg akarnám érinteni, másnap gyónással kéne kezdenem a napot.

Ez a lány lenne a poklom értelme?

Rémülten, összekuporodva ült a földön, egyből lehajoltam hozzá, de nem tudtam eldönteni, hogy mitől félt ennyire.

A helytől?

Tőlem?

A faszijára néztem, aki rohadtul nem csinált semmit, csak egy helyben állt. Hol a barátnője felé fordult, hol pedig a kijárat felé.

Milyen kibaszott idióta nézi végig tétlenül azt, hogy a barátnője halálra rémül?

Delilah félénken felpillantott a sötét haja alól, és amikor látta, hogy nem mozdulok, felpattant. Felegyenesedtem és a töketlen pasiját vettem célba, hogy a férfiatlan húzását egy állással díjazzam, de ő berezelve szabályosan a karjaimba lökte a barátnőjét, mielőtt kimenekült a szobából.

Delilah reszketett a kezeim között, amit utáltam. Utáltam érezni rajta, hogy fél. A karom ösztönösen köré fonódott. Apró lénye egyből a védelmem alá került. A mellkasa ritmikusan emelkedett, majd süppedt, levegő után kapkodva. Csukva tartotta a szemét, de próbáltam érzékeltetni vele, hogy nem akarom bántani őt. Freddy karmaival félresöpörtem a sötét haját az arcából.

Kinyitotta a szemét és engem nézett.

Istenem, de kibaszott gyönyörű ez a lány!

Fogadni mernék rá, hogy gőze sincsen róla.

Úgy tűnt, hogy végre megnyugodott, amikor a tűzjelző bekapcsolt, ő meg újra pánikba esett. Füst lepte el a szobát, mire hátrálni kezdett, de beleütközött a mögötte lévő asztalba. Felmászott rá, szorosan a falhoz húzódott, és remegve átkulcsolta a lábát.

- Kivigyelek innen? - kérdeztem felé nyújtva a kezem. Hevesen bólogatott, és belehelyezte a tenyerét az enyémbe.

A nyakam köré fontam az apró ujjait, majd átkarolva a derekát leemeltem onnan. Szorosan belém kapaszkodott és nem eresztett. Az, hogy elűzzem az ő démonjait, nem hagyta előjönni a sajátjaimat. Pedig a poklom közepén álltam.

- Ez igazi füst, vagy hozzád tartozik? - kérdezte, miközben felkaptam őt, és elindultam vele kifelé. Elkezdett szaglászni a levegőben, ami akaratlanul is megmosolygatott.

- Szerintem csak a játék része - válaszoltam, amivel nem sikerült túlzottan megnyugtatnom.

- Szerinted? Miért, te nem itt dolgozol?

- Ez volt az első napom - hüztam az agyát.

Kimentünk a hátsó kijáraton, de továbbra sem engedte el a nyakam, hanem kétségbeesetten nézett rám.

- Visszamegyek a barátnőmért! - mondta pánikolva, majd hirtelen eleresztett és megindult az ajtó felé, de visszahúztam a csuklójánál fogva.

- Majd én megnézem, rendben? Várj meg itt kint!

Hálásan bólintott, én meg visszasiettem az épületbe.

Füst. Lángok. Sikoly.

Nem az én emlékeim.

Nem az én szüleim.

Gyerekként ez kurva jól ment. Elhitetni magammal azt, hogy ezek nem az én démonjaim. Hogy a füst nem életem legrosszabb napjára emlékeztet. Hogy az az éjszaka meg sem történt, csak egy rémálom volt.

A folyosón nem volt füst, sem lángok.

Ez jó jel.

Kezemet a kilincsre tettem, de lefagytam. Az összes izmom megfeszült, ahogy lejátszódott előttem, amikor hat éves fejjel rohantam le a lépcsőn és már alig láttam a füsttől. A tűz elhatalmasodott. Anyám üvöltése késként forgott a mellkasomban. Most is hallom a sikolyát. Hallom, ahogy a nevemet ordítja. Az emléktől elszorult a torkom és éreztem, hogy vesztesre állok. Az én nevemet kiáltotta utoljára. Egyre erőtlenebbül mondta ki, végül elhalt a kiáltása. Sosem lett könnyebb ez az emlék. Ezt utáltam a legjobban. Nem dózisokban, halvány képkockákban talált meg, hanem egyszerre, vágtatlanul, a teljes, valós verzióban.

A nappali már lángokban állt, ezért hátul akartam kijutni. A füst teljesen ellepte a tüdőmet, amitől köhögni kezdtem. Próbáltam észnél

maradni és kijutni. Nagy erővel berobbant egy ablak és a szilánkok szanaszét repültek, eltalálva engem is. Éreztem, hogy vér csordul a nyakamnál, de nem akartam feladni. Alig bírtam eljutni az ajtóig. Utolsó erőmmel kilöktem a lábammal, de hiába próbáltam segítségért kiabálni, egy hang sem jött ki a torkomon. Elkapott a fullasztó köhögés.

Az agyam nem bírta feldolgozni a történeteket. A hátsó kertből akartam a bejárathoz jutni, hogy segítséget kérjek, amikor észrevettem egy fekete autót parkolni a házunk előtt. A kocsni mellől ketten nézték végig, ahogy a lángok felemészteneek mindent, de nem tettek semmit. Nem értettem. Szédültem, a lábaim minduntalan össze akartak csuklani alattam. A vér egyre hevesebben folyt a nyakamból, rászorítottam a kezem, hogy elállítsam, de teljesen elborzasztott a valóság, amikor felfogtam, hogy vége.

A szüleim meghaltak.

Bennégtek a házunkban.

Az autó felé pillantottam, amibe éppen dolguk végeztével beszálltak, de nem vettek észre. Mielőtt gyorsan elhajtottak, az agyamba véstem az arcukat. A gyorsuló pulzusom jelezte számomra, hogy vesztettem. Minden elsötétült. Megint a poklomban ragadtam, ahol sosem ér másmilyen véget az az éjszaka.

Néha az emlékek végzik a legnagyobb pusztítást. Minden jó érzést megölnek maguk körül, és kiragadva téged a jelenből visszalöknek téged a múltba, hogy fulladj bele a fájdalomba. És én minden egyes alkalommal pontosan ezt tettem.

Erősen szorítottam a kilincset, végül benyitottam az utolsó szobába. A füst már elvonult, és újra a díszlet volt megvilágítva.

A tűz csak a játék része volt.

Megkönnyebbültem.

A szörnyek visszamásztak az ágy alá, én pedig újra rendesen lélegeztem. A félelem már nem ült a mellkasomon. Egy kis időre megint

elengedett.

Kintről jövő nevetgélés ütötte meg a fülem, amikor a kijárat felé tartottam. Kilépve egyből megpillantottam Delilah-t, akinek az arcáról már eltűnt az aggodás. A nekem háttal álló barátnője lelkesen magyarázott neki, de engem jelen esetben csak az érdekelt, hogy ő jól van-e.

- Olyan teste volt, te jóságos ég! Pont az a kategória, akinek elnézed, ha többet nem hív fel.

Csak nem megtaláltam Nate csaj verzióját?

Végignéztam Delilah barátnőjén, aki lelkesen folytatta:

- És az illata... Magamtól kibújok mindenből, csak csináljuk.

Jézusom! Ez tényleg Nate nimfomán csaj verziója.

Delilah észrevett, és sietve megbökte, de elkésett. Mindent hallottam, amit nem akartam.

A barátnője cseppet sem zavartatta magát. Felém fordult, majd az ajtó irányába pillantott.

- A többiek is itt jönnek ki?

- Kit szeretnél pontosan, hogy itt jöjjön ki? - kérdeztem gúnyosan.

- A Sikoly maszkos, Baywatch testű srácnak nagyon örülnék.

Nate.

Ez a maszk baromi előnyös, mert eltakarja az arcomra kiülő gondolataimat. Lehet, megtartom.

- Várj, ugye betöltöttetek már a tizennyolcat? - kérdezte a haját csavarva.

Nate annyi lesz, amennyit szeretnél.

- Te betöltötted már? - szólalt meg mögöttem Nate szórakozottan kirepítve az ajtót.

- Be - felelte a szószí láthatóan megörülve Na- te-nek, aki még mindig a jelmezében volt.

- A személyid szerint is? - Nate közvetlenül a lány elé állt.

- A következő hónapban fogom - tette csípőre a kezét.

- Addig talán tudok várni - súgta Nate halkabban.

Delilah látványos fintorral reagált a nyílt flörtölésükre.

- De csak komolytalan dolgokban vagyok benne - tette hozzá Nate figyelmeztetésképpen.

- Abban vagyok a legjobb - felelte a lány, mire Delilah megrázta a fejét, és ellépett tőlük.

- Köszönöm, hogy visszamentéi megnézni. - Haját a füle mögé tűrte zavartan. Akkor esett le, hogy még én is a maszkban vagyok.

- A poroltóért mondjuk még visszamehetek - néztem a barátnője és Nate felé, mire édesen felnevetett.

- Az ide kevés lenne - súgta halkan, majd a maszkomat nézte és hirtelen végighúzta az apró ujjait rajta.

- Levehetem? - kérdezte, mire-rátettem a kezem az övére, hogy vele együtt húzzuk le magamról.

- Delilah! - Naná, hogy az irritáló pasija szakította meg a jelenetet és egyből birtoklóan a derekára tette a vézna karját. - Minden oké?

- Miután otthagytad? - kérdeztem, mire megvetően nézett felém.

- Hogy mondd?

- Mondhatom másképpen is, hogy megértsd. Egy szálnalmas kis gyökér vagy.

- Bocsi, de te ki a faszom vagy? - Megindult felém, de Delilah egyből közénk lépett, nagy bánatomra.

- Elég legyen - felelte felváltva ránk pillantva.

- Ez jó móka volt - tört ki az ajtón Phoenix és Thiago jelmezben, akik lövésem sincs, hogy eddig hol voltak. - Úgy látszik, nem mindenkinek - nézett Phoenix Delilah esett vállú faszijára, aki úgy tűnt, most kezdte összerakni a szituációt.

- Mehetünk? - kérdezte Delilah-t, közben végig rajtam tartotta a szemét. Elálltam az útból, annak ellenére, hogy a szart is kivertem volna

belőle azért, mert otthagya a reszkető barátnőjét egy füsttel teli sötét szobában. Meg azért is, mert baromi idegesítő a pofája.

- Biztos, hogy jó helyen vagyunk? - Nate megfordult harmadjára is, de még mindig ugyanott álltunk.

A benzinkúttal szemben lévő kísértetház előtt,, amiről mindeddig azt hittük, hogy lakatlan. A hűvös szellő szellemként járt ki-be a házba, festett üvegablakok egyike be volt törve, mögötte a szél lengette a függönyt. A gerendák pedig úgy nyikorogtak, mintha vendégek érkeztek volna. A tető leharcolt volt, a cserepek néhol kuszán lógtak, a városon végigvonuló viharok nem kíméltek semmit. Belül csend, semmi sem mozdult.

- Crowlynwood egy újabb turista látványossága? - viccelődött Thiago.

- Mi van, ha Lucas csak ki akart velünk baszni? Phoenix átugrott a korhadó, egykor még fehér kerítésen, mi meg követtük őt.

Thiago egyből az ablakhoz sétált és belesett rajta.

- Akkor jobban teszi, ha még a mai nap eltakarodik a városból - jegyezte meg felénk fordulva.

- Itt tutira nem lakik senki, szóval hadd legyek én, aki elsőnek üti ki Lucas egyik fogát - mondta Nate feltüzelve.

Odamentem Thiago mellé, és én is benéztem a szakadt függönyön keresztül a házba. A földszinten minden szanaszét volt hajítva. A rés azonban túl kicsi volt ahhoz, hogy bemásszunk rajta.

Felvettem a verandán lévő újságot, ami dátum szerint mai volt.

- Ez friss - hajítottam Phoenix felé, aki egy határozott kézmozdulattal elkapta, majd megnézte.

- És?

- Nincs több - néztem körbe a verandán. - Tehát valakinek laknia kell itt - állapítottam meg.

- Te kicseszed Sherlock! - mondta Nate, aztán vigyorogva az arcunkba tolta a telefonját.

- Szóval egy hetven éves, keresztretjvényt fejtő nő fog nekünk segíteni? - Phoenix hangja úszott az iróniában, de nem hibáztattam érte. Én sem fűztem hozzá sok reményt.

- A sapka kötögetést kifelejtetted - tette hozzá Thiago.

- Sose becsüld alá a vénasszonyokat! - rakta el a telefonját Nate, Thiago pedig már a zárral kezdett el babrálni, amikor zörgést hallottunk fentről. Lementünk a veranda előtti földre, majd mindannyian a hang irányába emeltük a tekintetünket.

- Ki is fizetik az újat, ha azt feltörik? - Egy koros, mogorva nő hajolt ki a ház felső ablakán.

- Meg tudom javítani - védekezett Thiago.

- Ezt örömmel hallom, mert ha betörnek, addig innen el nem mennek, amíg ki nem cserélik a zárat.

- Az ablak félig be van törve és maga a zár miatt aggódik - jegyezte meg Nate a jobbjomon.

- Most már elárulják végre, hogy miért akarnak betörni hozzám?

- Abigail Hagginst keressük - válaszoltam.

- Mit akarnak tőle?

- Miért beszél úgy, mintha nem maga lenne? - kérdezett vissza pofátlanul Phoenix.

- Csak pár kérdést szeretnénk feltenni neki - feleltem.

- Miről?

- Van egy megoldatlan rejtvényünk - poénkodott Nate, de egyből oldalba böktém.

- Utoljára kérdezem, kik maguk és mit akarnak itt?

Előkapott egy sörétes puskát, amit egyenesen ránk szegezett.

- Tegye el, mielőtt még megsérül - feleltem higgadtan. Thiago kényelmesen rágyújtott mellettem.

- Liza Wade eltűnésében nyomozunk - néztem a szemébe, ami továbbra is kétkedve figyelt minket.

- És miért kéne nekem egy csavargó gyerekről bármit is tudnom?

- Vigyázzon a szájára, vénasszony! A hógunk nem egy csavargó gyerek! - felelte Phoenix indulatosan.

- Továbbra sem értem, hogy miért rajtam keresik - tekintete folyamatosan vándorolt hol az egyikünkre, hol a másikunkra.

- Azt mondták, hogy magát keressük.

- Nem a rendőrségtől jöttek, igaz?

- Most komolyan, maga szerint úgy nézünk ki? - Nate tekintete végigvándorolt a szerelésünkön.

- A legkevésbé sem. Úgy néznek ki, mint a huligánok, akik éppen betörni készülnek valahova.

- Ezt bóknak vesszük - feleltem, megeresztve egy félmosolyt.

- Mikor látták utoljára őt? - kérdezte, de sietve leeresztette a fegyverét, amikor egy autó állt meg a kúton. Elővett egy tollat és egy füzetet a zöld kardigánjának zsebéből, majd fürgén jegyzetelni kezdett.

- Három hónappal ezelőtt - válaszoltam, amikor abbahagyta az írást.

Letette a tollat, és ismét ránk nézett.

- Ugye fel vannak készülve a legrosszabbra?

- Az legyen felkészülve, aki felelős a hűgunk eltűnéséért - felelte Phoenix ridegen.

- Mire jutott a rendőrség?

- Lényegében semmire.

- Sejtettem - köszörülte meg a torkát. - A kulcs az ajtó feletti gerendán van. Jöjjenek fel!

Phoenix levette, közben Thiago elpöccintette a csikkét.

- Most behatolok - mondta Phoenix, majd röhögve hozzátette. - Ez a mondat se hagyta még el a számát hangosan.

Követve őt, bementünk a házba és felmentünk a rozoga falépcsőn.

A nő az utcafronti szoba ablakában állt, de nem fordult meg, csak kifelé bámult. A nyikorgó lépcsőfokból valószínűleg sejtette, hogy már a háta mögött állunk, mert a lépcső a szoba előtt ért véget.

- Megkínálnám önöket valamivel, de nem vártam vendégeket - mondta a poros, molyrágta függőny mellől, ami a vállára lógott.

- Ne fáradjon, úgylis féltünk volna, hogy belekever valamit - felelte Nate, aki megbotráncozott arccal nézett ránk, és a falon lévő képekre mutogatott. - Ugye, maga nem egy sorozatgyilkos, vagy ilyesmi?

A nő megfordult, és követve Nate tekintetét elérzékenyülve nézett a fotókra.

- Ők a fiaim voltak.

- Voltak - kommentálta Nate. - Csak így simán, múlt időben. Remélem nem a pincében rejtegeti őket.

- A háború ragadta el őket. - A hangjából áradó szomorúság hullámként söpört végig a szobán.

- Részvétünk - feleltem a többiek helyett is. - A világért sem akarjuk zavarni magát, mi csak a hűgunkat szeretnénk megtalálni.

Nate továbbra is a három fiatal srácról készült képet bámulta, majd a szemével az ajtó felé bökött.

- Ugye tudják, hogy már nagyon kevés az esély arra, hogy életben találják? - Vagány nő volt és egyenesen a szemembe nézve tette fel a kérdést, miközben összébb húzta a kardigánját.

- Rossz pénz nem vész el - válaszolt helyettem Phoenix.

Végignéztem a szobán, ami a bútorokból ítélve régen egy olvasószoba lehetett. Szakadt bőrfotel kuporgott a sarokban és egy kopott íróasztal az ajtó melletti falnál, pókhálós asztali lámpával. A szoba közepén pedig egy ódivatú szőnyeg futott keresztül, aminek a színe már nem is volt kivehető. A rajta lévő piros foltokból kiindulva nem zárom ki azt sem, hogy pár hullát belesavarhatott az öreglány.

- A könyvespolc melletti szekrény felső fiókjában lesz az, amit keresnek.

Megindultam a polc felé, és kinyitottam a felső fiókot, amiben egy halom füzet volt. Kivettem a legfelsőt, és belelapoztam.

Január 5
17:20. kék mazda
Rendszám: GHJ 7456
Magas srác. rövidre nyírt haj.
fekete sportdzséki
Megjegyzés: Bemegy a kútra. furcsa járás

Phoenixre néztem, aki felolvasta a következőt:

18:15
Középmagas nő. szőke göndör haj.
szürke atléta. fekete streccsnadrág
Megjegyzés: A park irányába futott tovább

Phoenix megrökönyödve nézett rám, aztán a nő felé fordult.

- Maga aztán baromira ráér.

Nem felelt neki Abigail. Töretlenül jegyzetelt tovább.

Megnéztük a lap tetején szereplő dátumot, és kikerestük február hetedikét.

Phoenix kitépte a kezemből, és remegő kézzel lejjebb haladt ahhoz az időponthoz, ami nekünk kellett, majd olvasni kezdte.

11:35. szürke Range Rover
Rendszám: HTR 4798
Megjegyzés: Alacsony, szőke hajú fiatal lány kiszáll.
Piros ruha, fekete bőrkabát, telefonál, a sofőr elhajt
A lány a Mildred sugárút mentén halad tovább

A mellkasom elnehezült. Éreztem, ahogy lüktet a vér az ereimben. Hamarosan megkapjuk a válaszungat, amit három hónapja keresünk.

Kinek van köze a hűgunk eltűnéséhez?

- Ne vegye sértésnek, de ugye tudja, hogy már kapható biztonsági kamera, ami pontosan ezeket rögzítené? - jegyezte meg Nate.

Abigail megfordult, tekintetét Nate-re szegezve, aki végre abbahagyta a fel-alá járkálást a szobában.

- Azzal eddig is nagyon sokra jutottak, nem?

Nate képéről egyből eltűnt az eszelős vigyora. - Arról nem is beszélve, hogy a biztonsági kamera felvételeit bármikor elkérheti a rendőrség és én nem bízom a kopókban... - tette hozzá bosszúsan.

- Üdv a klubban - fonta keresztbe a karját Thiago, nekidőlve a falnak.

Phoenix tovább olvasta a jegyzeteket.

11:42. fekete Honda
Rendszám: JXL 2542
Idős sofőr
Megjegyzés: tankol, fizet, továbbmegy.
valaki ült vele az autóban

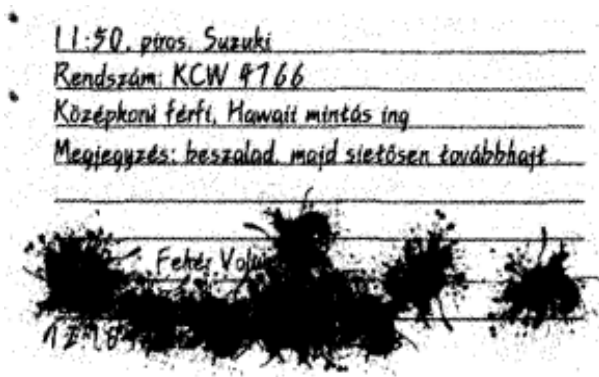
Phoenix rám emelte a vérben forgó tekintetét.

- Vajon őt keressük?

- Hamarosan kiderül.

Elővettem a telefonom, és lefotóztam a rendszámot.

Phoenix tovább haladt.

- Bármelyik lehet - mondtam, közben ezt is lefotóztam.

A lap alján viszont el volt mosódva, de összeraktam, hogy talán két rendszám hiányzik.

Az egyiknél csak az autó márkáját sikerült kiolvasni, a másikonál meg az időpontot.

- Ez itt véletlen, vagy...

A nő ellépett az ablaktól, kivette a füzetet Phoenix kezéből, és alaposan vizsgálni kezdte.

- Véletlenek nincsenek, fiam - elgondolkozott, de nem osztotta meg velünk a kávéfolt eredetét.

- Én is mindig ezt mondom, amikor az öklöm belefúródik valakinek az arcába, aki azzal mentegetőzik, hogy véletlenül mondta ezt vagy azt - Nate felröhögött. - Véletlenek nincsenek.

- Járt önnél valaki? - kérdeztem elgondolkodva.

- Bill Martinez.

- Mármint a seriff?

Bólintott.

- A hűgotok eltűnésével kapcsolatban kérdezősködött, hogy nem láttam-e bármi furát előző este. Csak a szokásos rendőri kérdések.

Visszaadta a füzetet, én pedig próbáltam kihámozni az összemosódott részt.

- Fehér Volvo, pár sorral lejjebb meg az, hogy 12:10 - ennyit sikerült kivenni.

- És ha ezek között van, akit keresünk? - Phoenix elkezdett feszűlten járkálni fel-alá a szobában, de nem tudtam a kérdésére választ adni. Csak remélni tudtam, hogy nem, mert akkor megszívtuk.

- Egyelőre nézzük meg azokat, amik vannak - próbáltam lecsillapítani, bár tudtam, csak idő kérdése, hogy mikor robban.

- Meglesz a Volvo is - szólt közbe Thiago, aki már a telefonján nyomozta a meglévő két rendszámot.

- Addig is - csuktam be a füzetet, mert a következő dátum hajnali kettő volt, ami már kiesett a lehetséges opciók közül -, van két rendszámunk.

Megköszöntük a segítséget, majd elindultunk kifelé, de egy kérdés erejéig még hátrafordultam.

- Hogy történt a kávéfolt baleset?

- Nem tudom. Én a konyhában voltam, Bili pedig a nappaliban.

- Azok a rohadt véletlenek - hűztam el a szám, aztán elhagytuk a házat.

Ahogy kiértünk, Thiago már meg is találta az egyik rendszám tulajdonosát.

- Kit látogatunk meg legközelebb? - kérdeztem rágyűjtva.

- Philip Hawke. Úgy látszik, az a vén fasz hamarabb fog találkozni az elhunyt nevével, mint azt eredetileg megírták neki.

- A régiségkereskedő? - lepődtem meg, mire bólintott.

- Ő nem egy órányira lakik innen? - Phoenix feltehetőleg ugyanarra gondolt, amire én.

- De... Alig várom, hogy megtudjuk mi a francot keresett itt aznap éjszaka.

- Akármit is, rohadt szerencsétlen volt az időzítése - fűzte hozzá Nate.

- Jó sokáig váratott téged a barátod múlt héten - köhintett egyet Leslie, érzékeltetve nemtetszését.

- De legalább nem váraкоztam egyedül.

- Azt is láttam a kamerán - szúrta oda a fejét rázva, közben a tekintete egyből az összefirkált tornacipőmre tévedt. - Messziről kerüld el őt, ha jót akarsz magadnak.

Sasha elénk tolt egy italokkal megpakolt tálcát, majd egyenesen rám nézett.

- Ragaszkodtak hozzá, hogy te vidd ki - szemével Montezék kinti asztala felé bökött, mire azonnal összeugrott a gyomrom.

- Tudok vigyázni magamra - fordultam Leslie felé, mielőtt bármilyen messzemenő következtetést vonna le abból, hogy pár szót mertem váltani Montezzel.

Sashával egyszerre nevettek fel a válaszom hallatán, de nem foglalkoztam velük. Felkaptam a tálcát, és megindultam kifelé. Feléjük közeledve megtorpantam, amikor észrevettem Montezt az ismerős, piroszöld csíkos pulóverben.

Jézusom.

- Jó sokáig váratott téged a barátod múlt héten - köhintett egyet Leslie, érzékeltetve nemtetszését.

- De legalább nem várahoztam egyedül.

- Azt is láttam a kamerán - szúrta oda a fejét rázva, közben a tekintete egyből az összefirkált tornacipőmre tévedt. - Messziről kerüld el őt, ha jót akarsz magadnak.

Sasha elénk tolt egy italokkal megpakolt tálcát, majd egyenesen rám nézett.

- Ragaszkodtak hozzá, hogy te vidd ki - szemével Montezék kinti asztala felé bökött, mire azonnal összeugrott a gyomrom.

- Tudok vigyázni magamra - fordultam Leslie felé, mielőtt bármilyen messzemenő következtetést vonna le abból, hogy pár szót mertem váltani Montezzel.

Sashával egyszerre nevettek fel a válaszom hallatán, de nem foglalkoztam velük. Felkaptam a tálcát, és megindultam kifelé. Feléjük közeledve megtorpantam, amikor észrevettem Montezt az ismerős, piroszöld csíkos pulóverben.

Jézusom.

Ez ugyanaz a felső!

- Felkészültél a viharra? - karcos hangja is engem igazolt.

Persze, hogy ó voir!

Ő vitt ki a karjaiban?

Éreztem, hogy a lábam kicsúszik alólam, de erőt vettem magamon.

- Van barátom - vágtam rá gyorsan, védőpajzsként magam elé tartva.

- És tud már róla, hogy az enyém vagy?

Letettem az italokat az asztalra és hiába próbáltam kitartani amellest, hogy nem nézek a szemébe, mégis megtettem.

Ajka széles mosolyt öltött és várt a válaszomra.

- Tesó, barátja van! Nem érted? - ismételte meg valaki szórakozottan mögüle.

- Ha továbbra is így néz rám, akkor már nem sokáig - szólt hátra, de közben csak engem figyelt.

A mosolya pofátlan volt, ugyanakkor vadító. Nem tudtam, hogy melyik felé libben jobban a mérleg. Egyszerre akartam behúzni neki és megcsókolni.

- Még mindig a napsütés felé húz a szívem - feleltem.

- Pedig éjszakára hatalmas vihart jósoltak - Bökött az ég felé egy sanda vigyor kíséretében.

- Talán ma nem felejtene el értem jönni.

- Én itt leszek.

És megint kezdődött.

Tűz gyúlt a testem minden egyes szegletében és olyan gyorsan terjedt, hogy nem volt időm megakadályozni, hogy ne üljön ki az arcomra egy mosoly formájában.

Leszedtem az üres poharakat, és visszavitettem őket. Akármit csináltam, folyamatosan magamon éreztem Montez tekintetét, ami Leslie-nek nagyon nem tetszett. Állandóan a fejét csóválta, amikor vissza mertem mosolyogni.

Záróra előtt Sasha megint lelépett, de nem felejtette el kiosztani a feladataimat, amibe az is beletartozott, hogy az ablakpárkányokat is le kellett törölnöm, de nem érdekelt. Azon kaptam magam, hogy azért imádkozom, hogy Liam késsen. Hogy ne jöjjön időben.

Végre nem arra gondoltam, amit Addisonnal tettünk. Hanem újra egy normális, tizenhét éves lány voltam, egyszerű problémákkal. Olyanokkal, mint amikor először dobban meg a szíved úgy igazán, és nem tudod, hogy mit kezdj vele. Hogy ez jó vagy rossz dolog. Mert az ilyen fajta szívdobbanás veszélyes. Millió darabra törhet szét. És én nem

akartam, hogy ez történjen. Annyi darabom hevert már szanaszét, hogy többet nem veszíthettem el magamból.

Felkaptam a szemetet, és kivitettem a bár mögötti kukába. Visszatérve láttam, hogy Leslie a parkolót kémleli, ami még mindig üresen állt.

- Mikor jön a barátod? - kérdezte némi haraggal a hangjában, ami egyértelműen Liamnek szólt.

- Nemsokára itt lesz! - Elővettem a telefonom és Liam két órával ezelőtt írt üzenetét bámultam:

Egyre ott leszek.

Az időt néztem:

Negyed kettő.

Leslie telefonja rezegni kezdett, amíg felvette, gyorsan elpakoltam a takarító felszerelést a raktárba.

- Rendben, akkor sietek! - mondta nyugtalanul a telefonba, amikor visszaértem.

- Minden rendben?

- A babysitter kitalálta, hogy a közelgő vihar miatt azonnal haza kell mennie, és nem bír várni egy árva percet sem. Lényegtelen, hogy a szemközti utcában lakik. Hol van a barátod? Nem hagyhatlak itt téged.

Kinézett az ablakon, ahol a süvítő szél már próbált előre felkészíteni minket a rohamosan közelgő viharra.

- Leslie, menj csak! Én rendben leszek. Liam tíz percen belül itt lesz, ha nem, akkor buszra szállók, oké?

- Nem hagylak itt. Jön a vihar és ki tudja, milyen idióta barom sétál erre.

- Viharban? Szerintem senki - nyugtattam meg. - Most pedig indulás! Miattam tényleg nem kell aggódni.

Beálltam mögé és elkezdtem az ajtó felé tolni.

- Delilah, ha a barátod nem lesz itt, esküszöm, hogy felnyársalom. Az ujjait vetem először a tűzre, amiért nem írt neked időben. Utána a

karjait, amivel nem a kormányt markolta, hogy időben ideérjen. Majd a lábait, amivel nem...

- Azt hiszem, megértettem - nevettem el magam.

Tutira veszem, hogy Addison imádná Leslie-t. Ahogyan én is.

Felkaptuk a táskáinkat a pultról, és a Nyitva tábla fényét lekapcsolva ráfordította a zárat a kócerájra, azután elkísértem az autójáig.

- Ígérd meg nekem, hogy ha nem lesz itt tíz percen belül, akkor elmész a következő busszal. Oké?

Belenyúlt a táskájába, és kivett belőle egy sprayt. - Ezt tedd csak el.

A kezemben tartott flakont néztem és hangos nevetésben törtem ki.

- Ez fíng spray.

- Tudom, sajnos csak ez volt nekik, de szerintem ez is hasznos tud lenni elterelés gyanánt.

Elmosolyodtam és a vihar közeledtét jelző hűs szellő dacára belül melegség áradt szét a testemben.

- Köszönöm, Leslie - mondtam kicsit megilletődve.

- Mit?

- Hogy figyelmes vagy velem.

- Ez természetes, drágám.

Nem az. Válaszoltam magamban.

Aki Hector Moore lánya, annak nem az.

Megölelt, majd sietve beszállt az autóba.

- Tíz perc, Delilah! - szólt ki a lehúzott ablakon át. - Ha nincs itt, akkor menj haza busszal, rendben?

Bólintottam, ő pedig egy hangos sóhaj kíséretében gázt adott, és elhajtott.

Az üres parkolót figyeltem.

Montez nem jött vissza.

Csalódottság fogott el, bár nem értettem, hogy miért. Liam sem tartotta be soha az ígéreteit, akkor pont ő miért tenné?

Ráültem a megszokott padomra, majd elővettem a telefonom. A szél egyre jobban felerősödött. A vihar már elég közel járt, Liammel ellentétben. Továbbra sem írt és hiába próbáltam hívni, nem vette fel. A táskámhoz nyúltam a pulóveremért, amikor beugrott, hogy bent felejtettem a pult alatt.

Remek...

Tíz percet kap, utána elindulok a buszhoz.

Elmélyülten kotorásztam a táskámban fülhallgató után, amikor motor hangját hallottam közeledni a távolból. Hirtelen a torkomban dobogott a szívem.

Igen.

Egészen odáig felküzdötte magát.

Felpillantottam, amikor megláttam a felém tartó Montezt.

Motorját leállítva leemelte a sisakot a fejéről, és kibújt a maszkból.

- Visszajöttél. - Hangom lágy-sága engem is meglepett, a gyomrom pedig megint tele lett hülye pillangókkal.

Basszus, de ért ehhez.

- Megígértem - felelte egy halvány mosolyt megeresztve.

Éreztem a veszély közeledtét. Azt, hogy én leszek a nyomi csaj a sztoriban, aki megbotlik az erdőben, ő meg a vadász, aki kitépi a szívem.

Átvágott a pocsolyán keresztül, majd leült mellém a padra.

Átöltözött.

Állapítottam meg magamban, ahogy óvatosan végignéztem rajta. A fekete farmerét kékre cserélte, a Freddys pulóverét pedig bordóra. A bakancsát meg tornacipőre, egyedül a bőrkabátja maradt. Annyira belemerültem a feltérképezésébe, hogy már a nyakán lévő tetoválást néztem.

Három áthúzott strigula.

Nem akartam feltűnően bámulni, de észrevette.

- Ennyiszer sikerült dacolnom a sorsommal - mondta komoran.

- Úgy érted, hogy ennyiszer... - Nem tudtam, hogy fejezzem be a mondatot, pedig tudtam, hogyan értette.

- Ennyiszer kellett volna meghalnom. Az egyikről szerintem tudsz, a másik kettő motorbaleset volt.

- Akkor nagyon úgy fest, hogy az égiek nem akarnak téged.

Egyenesen a szemébe néztem és olyat éreztem, amit eddig még soha.

Lángolt a szívem.

- Ott nincs is semmi keresnivalóm - húzódott széles mosolyra az ajka.

Már nagyon is értettem, hogy Montez hogyan működik.

Nagyjából egy időben veszted el tőle az eszed és a fehérneműdet.

- Ismerted a dalt - szaladt ki a számon az első dolog, ami a kínos zavaromban eszembe jutott. Oké, a második. Az első az volt, hogy milyen érzés lehet, amikor megcsókol. Olyan lehet, mint a vihar? Felemel, aztán elpusztít?

- *With, hell freezing over in our eyes, Gods kneel before our crime* - énekelt halkán azt a sort, amit a cipőmre írt. - Ma mennyit késik az év pasija?

- Meglepően sokat, annak ellenére, hogy szerintem megzavart a múltkor valamit.

Montez ádáz mosolyt öltött.

- Nincs olyan dolog, amit ő meg tudna zavarni.

Ránézett a cipőmre, és pont úgy, ahogy múlt héten, megint az ölébe kapta a lábamat.

Testemen édes borzongás futott végig az érintésétől. Éreztem, hogy valami bekapcsolt legbelül. Valami, ami eddig előlem is rejtve volt.

- Szabad? - kérdezte, és megint belenyúlt a zsebébe az alkoholos filcért. Elővette, majd miután bólintottam, elkezdte kidekorálni.

- Ugye tudod, hogy nem kell őrizni engem? Gondolom, lenne jobb dolgod péntek este.

- Szeretnéd, hogy elmenjek?

- Nem ezt mondtam - válaszoltam zavartan.

- Akkor ezt meg is beszéltük.

Közelebb hajoltam, hogy megnézzem, de eltakarta a kezével.

- Tudod, mi a szabály. Csak otthon nézheted meg.

- Nem tudtam, hogy már szabályaink is vannak - nevettem el magam.

- Lehet ez az első - emelte rám a tekintetét, mire a szívem aggasztóan nagyobbra dobbant a megszokottnál.

- Oké, de a szabályok arra valók, hogy megszegjük őket, nem? -

Közelebb hajoltam hozzá, de még mindig eltakarta a kezével az írást.

- Szeretnéd megszegni? - pimaszul vigyorgott, közben az ajkamra vándorolt a tekintete.

Zavartan a könyökömre ereszkedtem, arcomat a fekete felhőkkel beterített ég felé fordítottam.

- Van nálad körömlakklemosó? - kérdezte felszisszenve.

- Elírtad a szöveget? - kuncogtam.

- Eszembe jutott egy jobb.

Belenyúltam a táskámba és kutatni kezdtem. Kipakoltam a tartalmát az asztalra, mert teljesen mindegy volt, hogy mit kerestem benne, olyan volt, mint egy feneketlen kút.

- *A sorsdöntő öt dolog* - olvasta fel Montez a könyv címét, amit az asztalra pakoltam, majd a kezébe vette. - Esküdni mertem volna rá, hogy valami csajos, romantikus könyv lapul a táskádban.

Elnevettem magam és ki akartam venni a kezéből, de a magasba emelte, mire nyújtózkodni kezdtem, hogy elérjem. Felcsúszott a pólóm, ő pedig azonnal leeresztette a könyvet.

Tehtete egyetlen pillanat alatt teljesen megváltozott. Megfeszült az állkapcsa és ölni tudott volna a pusztá nézésével.

Közelebb hajolt, és felhúzta a felsőm a derekamnál.

- Azt hogyan szerezted?

Zavartan néztem a hatalmas, lila foltot, majd gyorsan rávágtam.

- Elestem.

Ha valamiben profi voltam, akkor az ez. Hazudni a sérüléseimet illetően. Nem ez volt az első és nem is az utolsó eset, hogy apámnak szar napja volt. Vagy eszébe jutott, hogy az anyánk elhagyta, amiért minket okolt. De ez a sérülés a pár héttel ezelőtti magánterületes dolog miatt volt, de a testem még nem akarta lemosni magáról a keserű emléket.

- Fáj? - Ujját finoman végigsimította a bőrömön, amire az egész testem reagált. Egy percig sem éreztem fájdalmat. Sokkal inkább egy jóleső borzongás futott keresztül rajtam.

- Nem vészes - vontam meg a vállam.

Visszahúzta a pólóm, és egyenesen a szemembe nézett.

- Szóval elestél. - Láthatóan nem hitt nekem.

- Talán egy kicsit több pohárral ittam a kelleténél - legyintettem, mintha egy kis semmiség lenne, de valamiért azt éreztem, hogy nála ez nem működött.

- És mi történt a bal oldaladon?

Apám bal lábbal kelt fel és anyámra emlékeztettem.

- Tornaórán szereztem - rögtönöztem, majd terelés gyanánt a könyv után nyúltam, de nem adta vissza, hanem felütötte valahol, és olvasni kezdte.

- Ha jellemezned kéne magad, akkor mi lenne az az öt dolog, ami szerinted a leginkább körülír téged?

- Ez csak egy sulis beadandóhoz kellett - próbáltam kikerülni a válaszadást, de kíváncsian felém fordult, és bosszantóan szexin az alsó ajkába harapott. Veszélyesen közel ültem a tűzhöz. Éreztem, hogy most még csak perzsel, de ha nem húzódok hátrébb, akkor lángra gyúlok tőle.

Amíg a szemét rajtam tartotta, gyorsan elvettem tőle a könyvet és helyette a kezébe nyomtam a körömlakkle mosó-zsebkendő párost. Addisontól kaptam ajándékba egy vészhelyzet csomagot, amiben

minden benne volt, amire egy lánynak szüksége lehet, miniatűr kiadásban.

- Figyelek - mondta, közben letörölte, amit ráírt a cipőmre.

- Szeretem a steaket és szeretek zenéket társítani pillanatokhoz. Ja, és bármennyire is meg fogsz lepődni, de az esőt is szeretem.

Az utolsó mondatomon elmosolyodott, én pedig folytattam.

- Nem bírom végignézni az olyan állatos videókat, ahol elhagyják vagy bántják őket. És tiszta szívemből utálok a Coldplayt.

Ezen hangosan felnevetett.

- Mit ártottak neked a fiúk?

- Erőszakosan belepofátlankodnak a lejátszási listámba, mert mindig bedobja a Spotify a béna dalaikat.

A telefonomra nézett, majd kitérte a kezét. Feloldottam a képernyőt és átadtam neki, de már nem is arra figyeltem, hogy mit csinál, csak azt a kegyetlenül vonzó arcot bámultam, amit megvilágított a mobilom fénye.

- Coldplayt kiiktatva - mondta büszkén, utána visszaadta a telefont.

- Volt ilyen opció, hogy le lehet őket tiltani?

- Persze, nálam az Over the Rainbow van letiltva.

- Miért? - néztem rá nevetve.

- Mert egy borzasztóan túlértékelt dal.

Elkezdtem dúdolni mellette, mire játékosan meglökött a vállával.

- Mindjárt visszakapod a srácokat, vagy várjunk! Tudok nagyobb büntetést. - Vigyorogva az ölében lévő cipőmre nézett.

- Csak azt ne, kérek!

Engedelmesen visszacsúsztattam a telefonom a zsebembe, és nem folytattam a dal dúdolását.

- És mi az az öt dolog, ami téged jellemez? - kérdeztem kíváncsian.

Ráírt valamit a cipőmre, utána felém fordult.

- Imádok motorozni. Szeretem a vihart. Az Over the Rainbow-val vallatni lehetne. Megnéznék egy olyan mesét, amiben Simba a főgonosz, vagy az üveg cipős csávó nem találja meg a tökéletes lábméretű lányt. És... - Ádázul vigyorgni kezdett. - Isteni a steakem.

Hát persze, hogy az.

Erősen kétlem, hogy lenne olyan dolog, amit rosszul csinálna.

Az ég is áldását adta erre és egy hatalmas dörgés kíséretében ránk szakadt. Gyorsan leszálltunk a pádról, és beszaladtunk az eresz alá, de már mind a ketten csuromvizesek voltunk.

- Ehhez a jelenethez milyen dalt társítanál? - túrt bele a sötét, vizes hajába.

- Talán Birdytől a Wingset, de néha a Spotifyra bízom a választást.

Elővette a telefonját, és rákeresett.

- Legyen az ötödik dal, amit a Wings után bedob.

Mosolyogva bólintottam, ő pedig tovább nyomta, és az ötödiknél megállította. Elnevette magát, de nem mondta meg, hogy melyik szám az, bár sejtettem.

- Ugye nem a Coldplay? - húztam össze a szemöldököm.

Nem felelt, csak vigyorgott.

Az arcom teljesen felforrósodott a mosolyától, a vizes hajától és attól, ahogy rám nézett.

- Látod? Már az esős pillanatomat is el akarják lopni tőlem... - húztam el a szám csalódottan.

- Instant karma, amiért megszabadultál tőlük, de egyébként én nem mondtam, hogy a Coldplay.

- Ha az, ne mondd el, csak menj tovább.

- De az csalás, nem?

- Ebben az esetben nem.

Rányomott a következőre, és meglepettség ült ki az arcára.

- Ilyen nincs - fűzte hozzá, majd hangot adott rá.

Lonely Day - System of A Down

Libabőrös lett a karom.

A villámló égbolt elhozta a felismerést, amit az agyam eddig elutasított, hiszen mégiscsak róla volt

szó. De most nem tudtam kizárni. Montez figyelt arra, amit mondok. Nem úgy, ahogy Liam szokott, hanem valami érthetetlen okból tényleg érdekelte, hogy mi a válaszom. Hogy mit felelek, hogy milyen vagyok. Persze nem szívesen sokkolnám őt már rögtön a legelején, hogy negyven százalékban fájdalomból állok, tíz százalékban reményből és ötven százalékban felejteni akarásból. Ez vagyok én. Azt a reményteljes tíz százalékot pedig Addisonnak köszönhettem.

Ahogy ott állt előttem, vizes hajjal, tökéletes, rosszfiús külsővel, a mellkasomban dübörgő szívnek nevezett valami egyből megdobbant és a tíz százalékom hirtelen húsz lett. De biztos voltam benne, hogy ha megtudná, mit tettem, már nem nézne így rám. Nem érdekelné semmi, ami velem kapcsolatos.

A libabőrös karomra tévedt a tekintete, és sietve kibújt a bőrdzsekijéből.

- Melyiket kéred? A kabátot vagy a pulóverem?

Tétován a pulóverére böktem, ő pedig kibújt belőle, és átnyújtotta nekem.

Jóságos ég!

Persze, hogy nincs a pulóvere alatt semmi. Kitetovált meztelen felsőtesttel állt előttem. Hogy lehet valaki ennyire bosszantóan tökéletes?

Miközben belebújtam a bordó felsőjébe, éreztem, hogy a felsőm megint felcsúszott egy kicsit, mire ismét düh villant a sötét tekintetében.

- Akkor nézett ki utoljára így az oldalam, amikor Benjamin Morissal nem egyezett a véleményünk.

Próbáltam úgy tenni, mint aki nem érti, hogy mire céloz.

- Biztosíthatlak róla, hogy én nem találkoztam vele.

- Ennek örülök, mert neki elég rossz híre van.

Ajkam görbévé alakult, mire elvigyorodott.

- Mi ez a sanda mosoly?

- Nem hántásból, de rólatok sem hallani túl pozitív dolgokat.

- Tényleg? - felvonta a szemöldökét, majd közelebb hajolt, átlépve az aurám tisztességes küszöbét. - Van egy rossz hírem. Minden szó igaz.

- Azt beszélik, hogy megöltetek valakit.

Szelíden elmosolyodott.

- Végre olyat hallok vissza, ami valóban megtörtént.

Kíváncsian figyelte a reakcióm, de a szemem sem rebbent. Továbbra is a sötét szempárba néztem, ami meg akarta fejteni a gondolataim.

- Meg sem próbálsz elfutni? - kérdezte gúnyosan.

- Vihar van - fordítottam a fejem a parkoló irányába. - Plusz, szerintem tuti, hogy gyorsabban futsz nálam.

- Ez elég rövid horrorfilm lenne - jegyezte meg. - Nem félsz tőlem?

- Magamtól jobban, mert ennek ellenére is maradni akarok.

Tudtam, hogy léteznek valódi szörnyek a világban. Olyanok, akik kegyetlenül gyilkolnak, indok nélkül. De ő nem ilyennek tűnt és én sem ilyen vagyok. A lelke megrepedt, akárcsak az enyém. És ez a repedés választotta el a jót a rossztól. De tudtam, hogy nem rossz ember, csak valaki, aki rosszat tett.

A vihar pillanatokon belül erőszakos pusztításba kezdett. Felkapott mindent, ami az útjába került. Még a környező fákat is megszabadította néhány águktól. Montez karon ragadott, és az épület hátulja felé siettünk.

- Nincs kulcsom - próbáltam túlkiabálni az ég dörgését, miközben esőcseppek folytak a számba.

- Minek az ide? - Elővett a zsebéből valamit, ami fémesen csillogott, de nem tudtam kivenni, mi lehetett az. Fél pillanat alatt feltörte vele a

zárát és már bent is voltunk.

- Addison rekordját is megdöntötted - mondtam elismerően.
- Ezt vehetem bóknak?
- Neki két perc volt eddig a legrövidebb idő, amíg bejutott valahova.

Szóval igen, veheted annak.

- Sosem hittem, hogy ezzel fogok lenyűgözni egy lányt. Bár...
- Bár? - kérdeztem vissza.
- Ha abból indulunk ki, hogy egy víztoronyhoz lógtok be...
- Tudod, hogy milyen szép fentről a kilátás?
- Gondolom, hasonló, mint bármilyen magaslatból.
- Igen, de itt még rájön az adrenalin.
- Várjunk csak - fordult felém, mintha rácsodálkozna valamire. -

Téged vonz a veszély.

- Inkább csak nem szeretem a hétköznapi dolgokat - vontam meg a vállam.

Apám egész életemben azt nevelte belém, hogy átlagos vagyok, ezért mindig megpróbáltam tenni ellene. Nem akartam olyan lenni, amilyennek ő látott.

A kintről beszűrődő fény mentén előre mentünk a bár részbe.

- Itt maradunk, amíg csillapodik - mondta kifelé nézve az ablakon, de olyan orkán erejű szél tombolt kint, hogy majdnem betörte az ablakokat.

- Az nem most lesz - állapítottam meg a pult felé indulva.

Benyúltam alá, mire Montez ádáz mosolyt öltött.

- Értem már, hogy mire megy ki a játék - könyökölt a pultra. - Le akarsz itatni. Sajnálom, bébi, de más terveim vannak mára.

Felnevettem, majd elnéztem a válla fölött a tomboló vihart fürkészsze.

- Mégpedig?

- Épségben hazavinni téged.

Azonnal forróság áramlott végig a testemen, amit szerencsére nem láthatott.

Előkaptam a pult alól a pulóverem, és feltartottam jelezve, hogy nem állt szándékomban leitatni.

- Liam jönni fog értem. Gondolom, a vihar miatt késik ennyit - mentegetőztem a "tökéletes" barátom helyett is.

Megint az az idegesítő, öntelt vigyor ült ki Montez arcára. Mintha a jövőbe látna és tudna valamit, amit én nem.

- Mióta vagytok együtt? - kérdezte.

- Egy éve - gondolkodtam el, mert nem emlékszem, hogy mikor jöttünk össze hivatalosan. Egyszer csak a barátnőjének hívott, és onnantól kezdve az lettem. De nekünk nem volt "barátokból szerelmesekké váltunk" nagy pillanatunk.

- Az első randitokon is ennyit késett?

- Nem volt első randink - túrtem a fülem mögé egy vizes hajtincset. - Ő a szembeszomszédom, szinte együtt nőttünk fel. Genetikailag belénk volt kódolva, hogy együtt legyünk.

- Mégsem vagy boldog.

- Miből gondolod?

- El akarsz innen menni.

- Az nem az ő hibája.

- Hanem kié?

- Ez elég hosszú és bonyolult. - Kijöttem a pult mögül, és felültem a mellette lévő bárszékre.

- Ahogy a pasid "siet", szerintem még bőven van időnk.

Tétován néztem rá.

- Nem érzem túl helyénvalónak, hogy a rossz családi életemről panaszkodjak, miközben... - hangom elcsuklott, mintha elvágták volna a szalagot. Kerestem a megfelelő szavakat, de tudtam, hogy sosem találnám meg azt, amitől a valóság kevésbé hangzana szarul.

- Miközben az én szüléimét megölték?

Lassan bólintottam és félve belenéztem a sötét szempárba. Hiába próbálta elrejtetni, mindig ott lapult valami szomorúság mögötte.

- Mindenkinek a saját vesztesége a legnagyobb. És engem érdekel, hogy miért akarsz elmenni innen. A csodás időjárást leszámítva persze.

Egy pillanatra lehunytam a szemem, aztán kiböktem.

- Nem a legjobb a viszonyom az apámmal.

Ez a legszebb és a legrövidebb verzió, amit választhattam.

- Azon bármikor lehet változtatni.

Bár így menne. Bár ilyen egyszerű lenne.

- Nálunk nem - feleltem leküzdve a torkomban lévő gombócot. - Anyám kiskoromban lelépett, mi pedig a nővéremmel itt maradtunk vele. Vagyis már csak én maradtam egyedül apámmal és az összes fájdalmával. Sosem nősült újra, és egész életében csak az anyámat szerette. Gyűlöl engem, mert rá emlékeztetem. Képtelen feldolgozni, képtelen továbblépni. Olyan, mintha egy időhurokban rekedt volna és... Ne haragudj! - állítottam le magam, amikor ömleni kezdtek belőlem a szavak.

Montez tekintete a derekamra tévedt.

- Ugye azt nem tőle szerezted?

Tanulmányozni kezdett, mintha a testbeszédemből akarna választ kapni a kérdésére.

- Nem - vágtam rá szárazon és hagytam, hogy a háttérben zuhogó eső elmossa a hazugságom.

Láttam rajta, hogy továbbra sem hisz nekem, de nem firtatta.

- A nővéred már nem él veletek?

- Nem. Tavaly odaköltözött a barátjához, szóval mindent összevetve nem Liam hibája, hogy el akarok innen menni.

- De az övé is - közölte egyszerűen.

- Liammel elég sok mindenben különbözünk egymástól.

- Nem olyannak tűnik, mint aki belehajtana a viharba egy lányért.

- Ki lenne olyan bolond, hogy ilyet tenne? - nevettem el magam.

- Én.

Kész, vége.

A szívem itt helyben felrobbant.

- Szereted őt? - szegezte nekem a kérdést.

- Igen - vágtam rá magától értetődően.

A barátom, evidens, hogy ez a helyes válasz. Akkor is, ha Liamtól sosem dobbant meg a szívem úgy, mint Monteztől.

- Nem igaz - mosolyodott el.

Ha úgy nősz fel, hogy ölelés helyett pofont kapsz, akkor a szeretéiről alkotott képed elég hiányos lesz, az elvárásod meg nulla, azt pedig bárki meg tudja neked adni.

- Miért ne lenne?

- Mert az ember tekintete sosem hazudik és a tiéd teljesen más választ adott. Lizánál is mindig tudtam, ha nem mond igazat. A szeme elárulta - mosolyodott el az emléken, én pedig kezdtem egyre nyomorultabbul érezni magam.

- A rendőrség azóta sem talált semmit? - kérdeztem félénken.

- Lezárták az ügyet, de nem is keresték igazán. Az egyetlen rendes használható nyomunk a kamerafelvétel lett volna, ami megsérült.

Nagyot nyeltem. Egészen nagyot.

- Ebben a városban nem tanácsos eltűnni, mert örökre egy döglött akta maradsz.

A telefonom pittyegett egyet.

Elővettem a hátsó zsebemből, majd az üzenet elolvasása után újra megerősítettem magamban azt a tényt, hogy Liam egy segg. Egy igazi segg.

- Hadd találjam ki - kezdte Montez. - Valami közbejött?

- Mikor megy az utolsó busz? - néztem zavartan Montezre.

Rápillantott a kijelzőmön az időre, és elhúzta a száját.

- Egész pontosan tíz perccel ezelőtt ment el.
- Ah, remek! - csúsztattam vissza a telefonom a hátsó zsebembe.
- Mondtam, hogy hazaviszlek.
- Nem akarlak feltartani, így is eleget vártál velem.

- Nincs sok opciód, mert a következő busz hajnali négykor megy. Ebben az időben gondolom, nem akarsz hazagyalogolni, de ha netalántán mégis, akkor sem hagynám. - Szemtelenül vigyorgott, tudva, hogy tényleg nem volt más lehetőségem.

- Már nem vagyok szűz, ha erre pályázol.
- Február óta ijesztően jó voltam a hazugságokban.

- Nyugi, én sem, ha esetleg te pályáznál erre.

- Miért? - kérdeztem.

- Miért nem vagyok már szűz? - nevetett fel.

- Miért vagy velem rendes?

- Melyik verziót akarsz hallani?

- A legigazabbat.

- De az közhelyes lesz.

- Szeretem a közhelyeket.

- Mert emlékszem, hogy milyen dal ment a háttérben, amikor először találkoztunk.

- Tessék? - jöttem zavarba.

Tényleg emlékszik arra, hogy milyen dal szólt a boltban, amikor mögöttem állt?

- Bring Me To Life - mosolyodott el.

A szívem örülten dübörögni kezdett a mellkasomban. Attól féltem, hogy kiszakad a helyéről, de a rezgő telefonom megállított ebben.

Elővettem és minden jó érzést eltompított, amikor megláttam apám nevét a kijelzőn.

- Nem veszed fel? - kérdezte Montez, amikor észrevette, hogy hezitálva tartom a kezemben a telefonom.

- Tudom, hogy mit akar.
- Gondolom, aggódik, nem?

Harsányan felnevettem, pedig egy szemernyit sem volt vicces az, hogy apám soha nem féltett engem.

- Újabban az a mániája, hogy időben haza kell érnem.
- Ezen ne múljon. - Leszállt a bárszékről és várta, hogy kövessem őt.
- Vihar van, nem hinném, hogy ez jó ötlet - néztem rá, de láthatóan őt nem zavarta a kint zajló égi háború.

A telefonom megint erőszakosan rezegni kezdett, ami azt jelentette, hogy apám már baromi ideges. Lehet, ha a viharban odaveszek, azzal még jobban járok.

Felkaptam a táskám a pultról és belegyömöszöltem a pulóverem, közben Montez valamit felírt egy szalvétára.

Odaléptem mellé, és hangosan felolvastam a hanyag, fiús írását.

- Bocsánat a zárért, Delilah letáncolja vagy lemosogatja az árát - nevetve kikaptam a kezéből, és széttéptem.

Elvett egy másik szalvétát.

- Holnap lecserélem. M.

Otthagytá a pulton, majd kisiettünk a raktáron keresztül. Montez odatolta a fém konténert az ajtó elé, hogy eltorlaszolja az utat, utána kézen fogott, és futva a motorhoz siettünk. Felém nyújtotta a sisakját, én pedig zavartan néztem rá.

- De akkor mi lesz rajtad?
- Miattam ne aggódj.

Elvettem tőle, de nem mozdultam. Soha nem ültem még motoron és gondolom, ezt az arckifejezésem is elárulta.

- Áhá, értem! - vigyorodott el. - Ebben viszont ez lesz az első alkalom, igaz?

Bólintottam, mire a kezem után nyúlt, és a szívéhez tette. Tenyerem a meztelen bőréhez ért, amitől édes borzongás söpört végig rajtam.

- Akármikor felülsz mögém, vigyázni fogok rád.

- Akármikor?

- Akármikor.

- Lesz még ilyen alkalom? - A vizes hajam már teljesen az arcomra tapadt, elrejtve a zavarom.

- Rohadtul remélem.

A szája sarkában apró görbe jelent meg. Az a fajta mosoly volt, ami eredendően veszélyes. Amiből árad, hogy nem kéne. Hogy fordulj meg és menekülj, de nem teszed, mert a tested döntött. Vagy a szíved. De az agyadat tuti kifejeztették a döntéshozatalból.

- Várj! - mondtam, teljesen ignorálva a zavaró időjárási tényezőt.

- Késő meggondolni magad.

- De vannak a mindent eldöntő kérdések.

Elmosolyodott, közben a fejünk fölé tartotta a kabátját.

- Mégpedig?

- A régi *Szellemirtók* vagy az új?

- Régi - vágta rá gondolkodás nélkül.

- *Beetlejuice* vagy *Az Álmosvölgy legendája*?

- A második.

- Ez talán megbocsátható.

- Ugye te is érzed, hogy ömlik az eső?

Még közelebb húzódott hozzám, előkapta a telefonját, és átadta nekem. Éreztem, hogy a telefonját fogom, de nem mozdultak az ujjaim. Gondolom, megszokta, hogy ilyen hatással van

másokra, de én nem szoktam meg, hogy valaki ilyen hatással legyen rám.

Ajka résnyire nyitva volt, majd egy félmosollyal az útvonaltervezőre pillantott.

- Na, beírod vagy itt maradunk?

Remegő ujjakkal bepötyögtem a címet, és visszaadtam neki. Vetett rá egy gyors pillantást, aztán eltette a telefonját, és felpattant a motorra.

Már nem a motorozás rémített meg, hanem sokkal inkább az, hogy nincsen rajta póló, és a karom nemsokára a teste köré fog simulni.

Felhúztam a sisakot a fejemre, ő meg becsatolta nekem, majd felültem mögé torkomban dobogó szívvel.

- Szorosan kapaszkodj - szólt hátra, közben a kezem után nyúlt, és a dereka köré fonta, amivel egy pillanat alatt megsemmisített.

Hiába ömlött az eső, ahogy az ujjaim a vizes bőréhez értek, forni kezdett a vérem. A fejünk fölött hevesen váltakozó villámok teljesen szétszabdalták az eget, de ahogy beindította a motort, már egyáltalán nem érdekelt semmi. Félnem kellett volna, de sosem éreztem ennyi érzést egyetlen pillanatba beerőszakolva. Csak ő volt és én, kezemmel a bőrén, és a szaporán verő pulzusommal.

Elhagytuk a bár területét, de a parkon keresztül haladva már láttuk, hogy a vihar mindent elpusztított, amit tudott és még nem végzett. A szívem erőszakosan dobogott a torkomban. Az ég tombolt, mi pedig egyenesen belehajtottunk a haragjába. A táj elmosódott, az előttünk lévő út teljesen beláthatatlan lett és a heves esőzés miatt nem láttuk a szembejövő sávot sem. Hirtelen a semmiből egy fa csapódott előttünk a kemény aszfaltra, elvágva az utat. Montez időben lefékezett, megakadályozva, hogy egyenesen belerohanjunk.

- Jól vagy? - kérdezte, kezét az enyémre téve.

- Igen - feleltem, miközben próbáltam mélyebbeket lélegezni, hogy a torkomban dobogó szívem a lehető leghamarabb visszakerüljön a helyére.

- Nyugi, vigyázok rád!

Elgurultunk kikerülve a fát, majd ismét gázt adott.

Egész úton próbáltam kizárni a sisak alatt is süvítő negatív gondolataimat.

Az az éjszaka.

Amit tettünk.

A kazetta.

Liza.

Az út egyre tisztult előttünk, a vihar meg minden kilométerrel távolodott tőlünk. Már csak az eső szitált felettünk, egészen hazaig kísérve.

A zavaros időjárás ellenére sajnos túl hamar hazaértünk. Begurulva az ismerős utcába a gyomrom nyugtalan lett és görcsbe rándult. Montez megállt, nem messze a házunktól.

Kibújtam a sisakból, majd átnyújtottam neki. Nem akartam hazamenni, de a házunk felé pillantva láttam, hogy nem ég egyik villany sem, így reméltem, hogy apám nem várt meg.

- Köszönöm, hogy épségben hazahoztál.

- Ez volt az alku.

- Akkor... - kezdtem bele bénán.

- Jövő héten találkozunk - mondta, láthatóan jól szórakozva a zavaromon.

- Jó éjt!

- Neked is, Vanellope!

- Még csak nem is hasonlítok rá - nevettem fel.

- De nekem igen.

Vanellope egy vidám mesefigura, én pedig egy szomorúság csomag vagyok. Egy romhalmaz. De értékeltem, hogy meglátta bennem azt a kevés százalékot, ami nem ezt az oldalam mutatta.

- Ha lehet, egyben érj haza - mondtam, majd hátat fordítottam neki, és megindultam a házunk felé, de utánam szólt.

- Delilah!

Hevesen kalapáló szívvel megfordultam.

- Nem fogom hagyni, hogy többet eless.

Úgy vert a szívem a mellkasomban, hogy azt hittem kiszakad a helyéről.

Hátat fordítottam neki és a házunk felé siettem. Gyorsan túl akartam esni apám körein, de amikor beléptem a házba, nem jött elő, még csak nem is várt rám. Kihasználva ezt, ügyelve a lépteim zajára, hangtalanul felrohantam az emeletre.

Egyetlen egy dolog érdekelt, miután megúsztam apám újabb kirohanását.

Mit írt Montez a cipőmre?

Gyorsan lehúztam a lábamról és olvasni kezdtem a szöveget.

And if you go, I wanna go with you...⁴

Lonely Day?

Ezt meg hogy?

Ezt még azelőtt írta fel, hogy a Spotify bedobta volna nekünk.

Ez lehetetlen!

.....
4 És ha elmész, akkor veled akarok menni

Amint beléptünk a régiségkereskedés ajtaján, a csengő jelezte Philipnek, hogy vendége érkezett. Az alacsony termetű fickó előre sietett a raktárból, de nem tűnt túli boldognak, amikor meglátott minket a boltjában.

Nem hibáztattam érte. Pláne, ha sáros. És gondolom, a maszkjaink sem tetszettek neki, pedig mi egészen megkedveltük őket.

- Miben segíthetek? - udvariaskodott, bár szemmel láthatóan azt remélte, hogy meggondoljuk magunkat, és kimegyünk az üzletéből.

Körbenéztem a helyiségen, egyből a bolti kamerákat kerestem. Rögtön a feje fölött volt egy, illetve mögöttünk egy másik, ami a hátsó részt rögzítette.

Nate-re néztem, majd a hátsó kamerára böktem. Megkerültem a pultot, felkaptam az asztalról a Buddha szobrot és kiütöttem a Philip feje fölött lévő, Nate pedig az öklével a másikat. Kibújtunk a szabadulószozából szerzett maszkjainkból és magunk maradtunk.

Phoenix, Nate, Thiago, én és a pasas, akinek ha nincs szerencséje, akkor ez lesz élete legnyomorultabb utolsó estéje.

- Ismeri ezt a játékot? - Felkaptam a pultjáról egy szórólapot, közben elővettem az öngyújtom. Egészen közel tartottam a tűzhöz a lapot. Rákönyököltem a pultra és epekedve vártam a választát.

- Melyiket? - Hangja megremegett. Láthatóan nem értette, hogy mégis mi a fene történik.

- Amikor a négy srác elment karmását játszani - feleltem egyenesen a szemébe nézve, a papír pedig lángra kapott.

Thiago gyorsan eloltotta, majd gúnyosan hozzátette:

- Öcskös! Még a végén véletlenül felgyújtod a boltot.

- Azok a rohadt véletlenek - csengett Nate cinikus hangja a háttérben.

- Szóval, ismeri ezt a játékot? - kérdeztem feszült nyugalommal.

- Nem - válaszolta ide-oda kapkodva a tekintetét mindannyiunkon.

- Pedig ez a kedvenc játékunk - mondta Phoenix, közben találomra lelökött pár antik tárgyat a polcról. - De akkor kereshetünk egy másikat.

- Mondjuk... - dobolni kezdtem az asztalon az ujjaimmal. - Megvan. Van az ön számába, egy rejtvényem! Egyszavas játék, mégis annyian elbukják. Mi a neve?

Megrázta a fejét, nem volt túlságosan otthon a játékainkban.

- Bizalom - feleltem helyette.

- Én tudok egy jobbat - szólt közbe Nate. - Csók, házasság vagy gyilkosság. Ezt tuti ismeri.

- Ne legyetek már ilyen faragatlan parasztok - szólt közbe Thiago, majd illedelmesen kezet nyújtott.

- Én Thiago Torelli vagyok, ők pedig itt a testvéreim. Phoenix Wade, Montez Morrow és Nate Bates.

- Tudom, hogy kik vagytok - felelte Philip megvetően.

- Nem is tudtam, hogy ennyire rossz a hírünk - néztem a többiekre.

- Tudod, milyenek ezek az unatkozó vénasszonyok. Szeretik kiszínezni a sztorikat - Phoenix a fejét ingatta rosszallóan.

- Mit hallott, ami ennyire megijesztette?

Nem felelt, csak ide oda pingpongozott a tekintete rajtunk.

- Na, ki vele! Nem harapunk.

- Vagy hallott olyat is? - kérdezte gúnyosan Phoenix. - Ha igen, nyugodjon meg, az csak a csajokra vonatkozik.

- Tudom, hogy nem baleset volt, ami a Wilson úton történt - Philip hangja megint megremegett, láthatóan minden bátorságát összeszedte, hogy ezt ki merje mondani.

- Ja, arra a szerencsétlen pasasra gondol, aki a fának csapódott? - dobta be Thiago könnyelműen.

- Nem kéne örülni száguldozni az utakon - jegyezte meg Nate, miközben a polcon lévő tárgyakat nézegette.

- De az is lehet, hogy csak a karma játékát játszottuk - súgta oda Thiago közelebb hajolva.

Philip keze hirtelen a pult alá tévedt, de egyből figyelmeztettem barátian.

- A maga helyében nem tenném.

- Szerintem hallgasson rá! - értett egyet Phoenix. - Ma eléggé rossz napja van.

- Egyébként minden pletykának van alapja - mondtam komoran. - De alapvetően nem vagyunk annyira rossz arcok, csak azokkal, akik megérdemlik, és tulajdonképpen ezért vagyunk most itt. Mert maga félig-meddig okot adott rá.

- Mit akartok tőlem? - Teste összegörnyedt, ahogy tehetetlenül állt négyünkkel szemben.

- Csak játszani egyet - válaszolta Nate hűvösen. - Baromi egyszerű, csak választania kell. Kihez menne hozzá, kit csókolna meg és kit ölne meg. Nyugodjon meg, nincsenek szabályok és maga kezdhet.

A pasas dermedten állt, úgy tűnt, nincsen játékos kedvében.

- Mit ártottam nektek? - reszketeg hangon bukott ki belőle a nap kérdése.

-Tesó, majd én játszom veled akkor... - fakadt ki Phoenix türelmét vesztve. - Kit csókolnék meg? Mondjuk... - Odasétált egyenesen a fickó mellé és rákönyökölt a pultra. - Váó! - A pénztárgép melletti fénykép után nyúlt és a kezébe vette. - Ez a maga lánya?

Philip annyira megilletődött, hogy még bólintani sem volt képes.

- Mondjuk, legyen ő. Őt csókolnám meg! - vigyorgott Phoenix, mint egy hülyegyerek, majd az áliához kapott. - Várjunk! Mennyi idős is? Fiatalnak tűnik...

Philip idegesen mozgolódni kezdett.

- Tizenhét.

Phoenix keserűen felnevetett.

- Pont amennyi a húgunk. Tudja, aki három hónappal ezelőtt eltűnt. - Nekitámaszkodott a pultnak, és eltüntette az eszelős vigyorát. - Bizonyára hallott róla, mivel az egész kurva város hónapokig az ő arcát viselte. Minden kibaszott oszlopon, hirdetőtáblán ott volt a fényképe, aztán egyszer csak a rendőrség úgy döntött, hogy nem keresik tovább.

- Sajnálom, hogy még mindig nem került elő - mondta furán kapkodva a levegőt.

- Tényleg sajnálja? Vagy ez olyan sajnálom, mint amikor nagy ívben leszarjuk a másik nyomorát, de a világ azt várja el tőlünk, hogy együttérzőek legyünk? Ez ilyen sajnálom?

Philip láthatóan nem tudta, hogy mit feleljen. Hogy feleljen-e egyáltalán.

- Vagy olyan sajnálom, amikor csontig hatolóan tényleg együttérez velünk? Amikor beleképzeli magát a helyzetünkbe, hogy ha ez a maga lányával történt volna, akkor mit érezne. Vajon akkor, ha az ön lánya tűnt volna el nyomtalanul, maga meddig menne el azért, hogy megtalálja őt? Ölné is az igazságért? Mert tudja, ha a húgunkról van szó, az a helyzet, hogy a mi válaszuk az, hogy igen. Mi ölnénk érte.

- Én is a lányomért - válaszolta a Phoenix kezében lévő fényképet bámulva. - Őszintén sajnálom, hogy nem került elő. Senki nem érdemli ezt.

- Ebben nem értünk egyet. - Phoenix visszatette a képet a helyére. - Van, aki pontosan ezt érdemli, de az nem Liza és feltételezem, hogy nem is a maga lánya.

- Ha az én lányommal történne hasonló, nem élném túl és igen, bármедdig elmennék, hogy megtaláljam őt.

- Na, ez tényleg őszintének tűnt. Akkor feleljen nekünk egy kérdésre, mert amint látjuk, nem nagyon akar játszani velünk. Mit keresett a Mildred sugárút menti benzinkúton február hetedikén tizenegyóra negyvenkét perckor? Nem mintha jó lennék számokból, de az kurvahétszentség, hogy az egy órányira van innen és maga elég kényelmes fickónak tűnik ahhoz, hogy oda járjon tankolni az éjszaka közepén.

- Azt hiszitek, hogy közöm van a húgotok eltűnéséhez?

Kikerekedett szemmel, meglepetten nézett ránk. Az arca hirtelen elfehéredett, most kezdett neki csak összeállni, hogy miért is jöttünk ide.

- Fején találta a szöveget. - Thiago erőltetett mosolyt villantott, én pedig bólintottam.

- Hacsak - simítottam végig az államon . nincs egy rohadt jó magyarázata arra, hogy mit keresett ott azon az éjszakán.

- Rögtönözni nem ér - szólt bele Nate.

- Semmi közöm az eltűnéséhez! Miért akartam volna ártani egy tinédzser lánynak?

- Mert lehet, hogy az öszülő kobakja mögött - Nate a halántékához bökött - egy pszichopata rejtőzik.

- Hagyjuk a miérteket, a kérdésre feleljen - szóltam közbe.

- Vele egyidős a lányom, szerintetek képes lennék ilyenre?

- Mivel nagyon nem akarja kinyögni, hogy mit keresett ott, ezért igen. Talán képes lenne. Talán egy elmebeteg állat, aki tinédzser lányokra vadászik. Nem is tudom... Segíthetne, hogy mást gondoljunk.

- Esküszöm, hogy nincs közöm az eltűnéséhez - mondta dadogva.

Nate türelme elfogyott.

Megkerülte a pultot és megragadta a gallérjánál fogva, majd nagy erővel a falhoz vágta úgy, hogy a feje koppant a falon.

- Utoljára kérdezzük! - Nate hangja megemelkedett. - És ha nem adja meg másodperceken belül a választ, akkor betöröm a fejével a falat. Mit keresett február hetedikén a Mildred sugárúti benzinkúton?

Philip lesütötte a szemét, és szégyenkezve elfordította a fejét.

- Nem egyedül voltam - felelte halkan.

- Akkor kivel? - kérdeztem türelmet erőszakolva a hangomba.

- Egy örömlánnyal - mondta ki szinte zokogva, mire Nate elengedte. - Most boldogok vagytok? Egy örömlánnyal voltam ott. Kürtöljétek szét a városban!

Phoenix ellökte magát az asztaltól.

- Mi a franc? - eszelős röhögése betöltötte a helyiséget. - Igazival?

A pasas dühösen nézett Phoenixre, aki megadóan feltartotta a kezét.

- Jó, csak kérdeztem. Nyugi, mi férfiak értjük a diszkréciót. Köztünk marad.

- Most már leszállnátok rólam? Megkaptátok a válaszokat.

- Azért egy névvel megdobhatna minket - mondta Nate vigyorogva. - Ne értsen félre, nem munkaügyben keresnénk a hölgyet, de azért jó lenne, ha ő is alátámasztaná, amit maga állít.

- Jenny Williams - préselte ki idegesen a fogai között a választ.

- Mármint a kis Jenny? - kérdezett vissza Phoenix. - A vörös hajó, kis Jenny?

A pasas helyeselve bólintott.

- Akkor ezért nem írt vissza nekem, mert a karrierjére koncentrált inkább.

Phoenix elővette a telefonját, majd kikereste a számát, és felhívta.

Azzal, hogy Philip elárulta a nevet, egyből hátrébb került a listán, de kellett Jenny megerősítése is. Jenny nagyon jól ismert minket, talán túlságosan is jól. Philip bármennyit fizethetne neki a hallgatásért cserébe, sosem hazudna nekünk.

- Fél kibaszott évedbe telt visszahívni engem? - szólt bele Jenny nem túl kedvesen a kihangosított telefonba.

- Nekem úgy rémlik, hogy te nem válaszoltál.

- Arra, hogy “majd hívlak”, mi a szart kellett volna?

Jenny sosem fogta vissza magát, de amilyen pocsék életet kapott a szüleitől, senki nem hibáztatta érte. Az apja egy alkoholista volt, az anyja pedig folyamatosan drogozott. Jenny rendes lány, csak rossz szereposztást kapott. Phoenix sokáig meg akarta őt menteni, de aztán belátta, hogy nem lehet mindenkin segíteni és van, aki nem is akarja, hogy megmentse.

- Lenne egy tökre nem idevágó kérdésem. Február hetedikén a régiségkereskedős pasassal voltál este tizenegy és éjfél között?

Jenny cinikusan felnevetett a vonal másik végén.

- A múlt szombatira sem emlékszem, akkor szerinted erre igen?

- Szerintem igen - válaszolta Phoenix hűvösen.

- És miért kéne emlékezmem? - kérdezett vissza Jenny flegmán.

- Mert akkor van a születnapod.

Felkaptam a fejem és élből összenéztem a többiekkel. Phoenix és a figyelmesség két külön fogalomnak számított. Ha ő valakinek megjegyezte a születnapját, akkor az illető biztos helyet kapott a kérges szívében.

Philip zavartan nézett a kihangosított telefonra.

- Igen, vele voltam - válaszolta Jenny, majd egyből hozzátette. - Ő rendes ember, ne bántsátok.

Phoenix elköszönt Jennytől, Philip pedig megkönnyebbülten fellelégett.

Az a baj azzal, ha valakit beengedünk ezen a résen, hogy onnantól kezdve számítani fog. És már tudtuk, hogy Phoenixnek számított. És a mi esetünkben ez nem mindig jelent jót.

- Most pedig elhagynátok a boltomat?

Phoenixre néztem. Ez az ő döntése volt.

- Csak egy utolsó kérdés - szólalt meg Phoenix aggasztó higgadtsággal. - Tudta, hogy aznap születésnapja volt? De ahelyett, hogy azt ünnepelte volna, az ön farkát cumiz...

- Semmi ilyen nem történt - szakította félbe Phoenixet.

- Tessék?

- Csak beszélgetni akartam valakivel.

- És erre egy tizenkilenc éves lány volt a legalkalmasabb, aki a testét árulta?

- Ő volt az egyetlen, aki meghallgatott. Mióta a nejem elment, egyedül vagyok. A lányom éli az életét, én meg egymagám vagyok. Kifizettem Jennyt, azután hazavittem.

Phoenix láthatóan fellelégett.

- De kérdezzétek meg tőle, ha nem hisztek nekem.

- Kivételesen hiszünk magának - csapta össze a tenyerét Phoenix. - Bocs a kamerákért, holnapra intézünk magának újakat.

Ezzel Philip Hawke lekerült a listáról.

A táblánk estére kicserélődött.

Garrett továbbra is a darts tábla közepén szerepelt, késsel az arcában. Nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy akár ő is visszafordulhatott... Collin Mills került Garrett mellé. Talán az övé volt az egyik hiányzó rendszám. Bár egyikünk sem értette, hogy Liza miért pont azzal a dilettáns fasszal lépett félre. Sehogy sem akart összeállni a képlet. Az nem létezik, hogy ennyire ne ismertük volna a hűgunkat. Bárcsak lett volna valami, bármi az utolsó időpontnál, ami minket segítene, mert így bárki lehet.

A rendszám nélküli fehér Volvo tulajdonosát még kereste Thiago, de addig is volt még egy rendszámunk.

Sasha idegesen jött ki a raktárból, de nem osztotta meg velem, hogy mi történt, csak feltűnően csapkodni kezdett.

- El kell ugranom fél órára, addig megleszel?

Szétnéztem a bárban, ahol egyre többen lettek. Határozottan a nem lett volna a helyes válasz, de Sasha meg sem várta, hogy mit felelek, már bele is bújta a bőrdzsekijébe, és a báron kívül volt.

Hát, ez remek!

Leslie beteg lett, én pedig itt maradtam egy halom részeg korombelivel, totál egyedül.

Eszembe jutott, hogy írok Addisonnak, de mire ideérne, addigra már Sasha is visszaér.

Remélhetőleg.

Két józannak aligha mondható srác ténfergett a pulthoz vigyorogva.

Talán az első héten találkoztam velük, de annyira jelentéktelen egyenarcuk volt, hogy nem voltam benne biztos. Félhosszú, oldalra fésült hajuk az arcukba lógott. Mind a ketten fehér inget, hozzá farmert viseltek

és talán pár centi választotta el őket attól, hogy még a magasságuk is azonos legyen.

- Téged már fixen láttunk itt - csuklott egyet a mondat végén az egyikük, miközben közelebb hajolt, majdnem átesve a bárpulton. - Tuti, hogy láttunk. Owen, te mit gondolsz? - fordult a haverja felé.

- Nekem is kiváló az arcmemóriám - jegyezte meg a másik. - Lehet, azért vagy ennyire ismerős nekünk, mert vagy Greysonnal vagy velem kavartál.

- Kizárt - nevettem fel. - A traumákat az ember nem felejtí el egykönnyen.

- Hallod, ez beoltott minket - bökte meg az alacsonyabb a mellette lévő. - Pedig egy hármásban simán benne lennénk, mit szólsz hozzá?

- Kihagynám - feleltem undorodva.

- Na, ugyan már! Mikor is végzel? - Owen elkapta a kezem és erősen megszorította.

- Passzolom az ajánlatot - próbáltam kiszabadítani magam, de nem eresztett.

- Zárás után pont erre lesz dolgunk.

- Nektek is? - Montez jelent meg az oldalán. Tekintete lángolt a dühtől. Megragadta a srácot a torkánál fogva, aki azonnal elengedett.

- Eressz el, baszd meg, ez fáj! - ordított fel, de Montez nem eresztette el.

- Passzolom az ajánlatot.

Greyson ebben a pillanatban rávetette magát Montezre, aki elengedte Owen nyakát. Ekkor a többiek is megjelentek.

- Valaki hármast emlegetett? Az a kedvencem - kezdte Nate, de választ nem kapott, mert nagy lendülettel képen törölte Greysont.

- Ne már, engem kihagytok? - ugrott oda Phoenix, mire Owen megpróbált elslisszolni.

- Hova sietsz? - kérdezte Montez utána nyúlva, majd a könyökével orrba verte.

- Nem akarunk balhét - tartotta fel a kezét, miközben az orrából már ömlött a vér.

- Az előbb még a hármasnál tartottunk, bár tény, hogy kicsit többen lettünk, de mit szólnátok, ahhoz, ha... - Nate hátrahúzta az öklét, és nagy erővel behúzott megint Greysonnak. - A picsába! Megcsúszott a kezem. Szóval ott tartottunk, hogy mit szólnátok, ahhoz, ha... - Owent is orrba verte, majd röhögve hozzátette: - Basszus, a kezem olyan, mint egy lengőajtó.

Montez nagy erővel megragadta mindkét srácot, és leszorította a fejüket a pultra.

- A tesóm annyit akart mondani, hogy mit szólnátok ahhoz, ha mondjuk belétek vernénk a *nem* szó jelentését, ha már az anyátoknak nem sikerült.

- Mondtam, hogy csak vicceltünk - mondta levegő után kapkodva Owen.

- Mi is - felelte Montez, majd elengedte őket. - Mégsem verünk mi belétek semmit. Inkább elásunk titeket valahol az erdő mélyén, ahol a kutya sem talál rátok.

A két srác lefagyva állt a pult előtt, vérző képpel feloldozásra várva. Montez felém fordult, láthatóan azt akarta, hogy én döntsék.

Bólintottam, hogy hagyják elmenni őket, mire Phoenix és Nate arrébb állt, egérutat adva nekik. Gondolkodás nélkül éltek vele, és mind a kettő ki- viharzott a bárból.

- Mizu, kicsi Vanellope? - hajolt közelebb Montez, de nem tudtam neki válaszolni, mert a pultnál már négyen álltak sorban az italukra várva. Az agyam pedig még fel sem fogta az előbbi verekedést.

- Hol van a két söröm? - kiáltott valaki a stand végéből.

- Még ma megkapom az italom? - Ordította egy másik. Ráadásul kinyílt a bár ajtaja és egy több fős társaság sétált be rajta.

Basszus. Basszus. Basszus.

Oké. Nem fogok kiborulni. Most.

De egy perc múlva igen.

Csapoltam egy sört, és sietve odacsúszttam az egyik srácnak.

- Én nem ezt kértem - nézett rám nagyokat pislogva. - Két Jäger volt.

- Hol van Sasha? - kérdezte Montez szétnézve a helyiségben.

- Lelépett valahova. - Idegesen megfordultam, majd lekaptam a Jägeres üveget, és töltöttem két pohárral.

A pasas felé indultam, de egy kábelben sikeresen megbotlottam, és a két pohár tartalma a földön landolt velem együtt.

Montez egyből átmászott a pulton és leguggolt mellém.

- Jól vagy? - kérdezte aggódva, akkor vettem csak észre, hogy ömlik a kezemből a vér.

Megint.

Megint megvágтам magam.

Montez meg sem várta a válaszom, azonnal elszaladt, és egy elsősegély dobozzal tért vissza, közben kiszólt a tesóinak.

- Phoenix, Nate! Kéne még két csapos!

- Abban profik vagyunk - felelte Nate, és szó nélkül átmásztak a pulton. - Kár, hogy Thiago kimarad ebből.

- Ne sajnáld őt, nővel van! - válaszolta neki Phoenix.

Montez elkezdte óvatosan kiszedni a szilánkokat a tenyeremből, mielőtt alaposan lefertőtlenítette a sebem. Utána gézzel körbetekerte. Csak néztem őt és nem tudtam betelni vele. Azzal, hogy törődik velem. A pillangók megint örült módjára repkedtek a gyomromban, de egyáltalán nem bántam. Szerettem ezt az érzést, akkor is, ha tudtam, hogy nagy felelőtlenség hagyni a szívemnek, hogy érte dobbanjon.

- Köszönöm, hogy nem hagytál elvérezni - mondtam, amikor bekötözte a kezem.

- Nem sokon múlt - húzta el a száját nevetve.

Felegyenesedve realizáltuk, hogy hirtelen még többen lettek.

- Az istenit, valaki kiszolgálna engem is?

- De türelmetlen itt valaki - horkant fel Phoenix, majd csapolt két sört és sikerült úgy a pasas felé csúsztatnia, hogy a fele a fehér pólóján landolt.

- Bocsi, siettem, ahogy tudtam.

Láttam a férfi arcán, hogy nem mer visszaszólni Phoenixnek. Inkább megragadta a két poharat, és leült velük a haverjához.

Amíg Montez segített nekem összetakarítani, addig Nate és Phoenix kiszolgálták az embereket. Láthatóan a vérükben volt, mert nem tököltek annyit, mint én. Egyre több lány legyeskedett a pult körül és idiótán vihorásztak.

A rádióból az Imagine Dragons-tól a Bones csendült fel, mire Phoenix azonnal feltekerte maxra a hangerőt.

Montez felvont szemöldökkel pislogott rájuk, amikor Nate Phoenixszel együtt felpattant a pultra, és elkezdtek kegyetlenül szexin táncolni.

A refrénnél Nate tombolva kibújt a pólójából, és lóbálni kezdte, majd a lányok közé hajította. Olyan csípőmozgást produkált, hogy a lányok sikítozni kezdtek. Phoenix szintén ledobta a felsőjét, közben lehajolt a jégvödörért, és lassan magára öntötte a tartalmát. A lányok nyálsorgatva próbálták megérinteni, de Phoenix szart rájuk. A Pokol fiainak saját Magic Mike showját volt szerencsém végignézni. Elnevettem magam, Montez pedig megvonta a vállát.

- Ilyen sérülten is, de imádom őket.

Én is imádtam őket, de legfőképpen Montezt. És ezt az estét.

Sasha egy órával később leváltotta a fiúkat, de Montez visszajött zárásra, ahogy az elmúlt pár hétben tette.

Tudtam, hogy tilosban járok, de amikor Montezzel voltam, akkor kevésbé utáltam az életem. Sőt, akkor kifejezetten szerettem minden percét.

- Emlékszel még rá? - kérdezte Montez, miután ismét szóba került az anyám.

- Kicsit. Rövid, fekete haja volt és sötét szeme.

Olyan fehér volt a bőre, mint az első leeső hó.

Felém fordult, majd tanulmányozni kezdte az arcomat.

- Pont, mint a tiéd.

- Sajnos. Ezért utál apám annyira. A nővérem inkább az apánkra hasonlít. Szegény, még a magas homlokát is tőle örökölte. Én egy az egyben anyám vagyok. Fájdalmasan ő. Nem akarok a kiköpött mása lenni, emlékeztetve az embereket rá minden egyes nap.

- Megnyugtatlak, hogy engem nem emlékeztetsz rá - mosolyodott el.

- Szerencsére, mert akkor te is utálnál.

- Kizárt, hogy valaha is utálni tudnálak téged.

Nyugtalan érzés költözött belém, mert tudtam, hogy téved. Ha tudná az igazat, soha többet nem akarna látni.

- Ma mennyit késik az embered?

A telefonomra pillantottam és szomorúan vettem tudomásul, hogy nem eleget.

-Tíz percen belül itt lesz - fordultam Montez felé. - Tudtad egyébként, hogy lett egy közös dalunk?

- Ne csináld! - kukkolt, de nem zavart.

- Lonely Day - közöltem vele. - Azelőtt írtad rá a cipőmre ennek a dalnak pár sorát, hogy a Spotify bedobta volna nekünk. Elkezdte kifűzni a bakancsa egyik fűzőjét, majd az ölébe vette a lábamat, és kioldotta az enyémet.

- Mire készülsz? - vontam össze a szemöldököm.

Szóltanul befűzte a saját fűzőjét az én bakancsomba, az enyémet meg az övébe.

- A közös dalhoz, közös cipőfűző passzol.

Oké.

A szívemnek annyi.

Montez ebben a pillanatban totálisan kicsinálta.

- Nálad van a filctollad? - kérdeztem lelkesen, mire benyúlt a zsebébe, majd a kezembe adta. - És van rajtad valahol még szabad felület? - vizslattam üres helyet keresve, amikor megakadt a tekintetem a karján lévő egyik tetoválásán.

Ne add fel az életet olyanok miatt, akik táncolnának a sírodon.

Végighúztam az apró ujjaim rajta.

- Sokszor gondoltam a szüléink gyilkosaira.

- De miért ölték meg a szüléiteket? - bukott ki belőlem a kérdés.

- Évekkel később raktuk össze a srácokkal, mi lehetett a közös a szüléinkben. A 'Cro-Water Corporation' és hogy túl sokat tudtak.

Kitárta a tenyerét.

- Itt pedig az üres felület, amit kerestél - mosolyodott el.

Beleírtam a tenyerébe a dalszöveg folytatását.

And if you die,

I wanna die with you.

Összecsuhtam a kezét, mire az ujjával körbezárta az enyémet. Azonnal lüktetni kezdett a mellkasom tőle és megszűnt létezni körülöttünk 5 És ha meghalsz, akkor én is meg akarok halni minden. A

lámpa fénye nem pislákol, a fák ágait nem lökdöste a szél és a mindig nyomomban lévő varjú is befogta végre.

- Köszönöm, hogy ma megmentettetek kétszer is - nyögtem ki esetlenül.

- Kifejezetten élveztem. - Közelebb húzódott hozzám. A szívem akkorára nőtt, hogy az egész világ belefért volna, de azonnal össze is zsugorodott, amikor kiszúrtam Liam autóját.

- Atyám, a betörés minden esetben bűn? - tűnődött el Nate a reggelinél hangosan.

- Kérdezed vagy állítod, gyermekem?

- Kérdezem, mert mi a helyzet abban az esetben, ha az egyik pillanatban még kint voltunk, a másik pillanatban már a lakásban találtuk magunkat a nyitott ablaknak köszönhetően?

Phoenix felröhögött, Thiago meg majdnem félrenyelte a protein shake-jét.

- Gondolom, nem invitáltak be az ablakon keresztül, vagy tévedek? - Az Atya kimérten megtörölte a száját a szalvétával.

Nate megrázta a fejét.

- Sejtettem. Ez esetben ma várlak gyónni mindannyiótokat.

- Amúgy is ez volt a terv. - Nate a sebes öklére nézett, majd vállat vont.

Otthagytam őket és elugrottam dohányért, közben útba ejtettem Sasha házáat is.

Türelmetlenül dörömböltem az ajtón, mire léptek zaja hallatszott bentről.

- Jövök már! Nem kell berúgni az ajtót!

Nem is rossz ötlet.

- Hát te? - nyitott ajtót stílusosan egy bő, kék, férfi ingben.

- Mindig így fogadod a vendégeket?

- Talán zavar? - kérdezte, miközben teljesen szétnyitotta az inget.

- Nem, leszarom igazából. - Eltoltam a kezét, és beengedtem magam a házba.

- Ja, értem. Jelenleg nem tőlem lesz kökemény a farkad, mint a régi szép időkben.

Felnevettem Sasha enyhe memóriazavarán.

- Sosem voltak szép idők. Az ital szépítette meg, ezt te is tudod.

- Mit akarsz akkor?

- Ne merd még egyszer egyedül hagyni Delilah-t a bárban.

- Különben?

- Tudod, hogy mi lesz különben... - villantottam rá a legocsmányabb vigyorom.

- Balesetnek álcázva kinyírtok? Vagy engem inkább elásnátok?

- Választhatsz - feleltem szórakozottan.

- Mi van, belezúgtál a kis porcelánbabába?

- Csak ne hagyd őt egyedül többet, rendben?..

- Jézusom! Te nem szórakozol. - Felült a bárszékre és ledöbbenve rákönyökölt a konyhapultra. - Montez Morrow szerelmes?

- Szép napot, Sasha! - Becsaptam magam mögött az ajtót, de nem akartam hinni a szememnek, amikor észrevettem a szemközti ház előtt leparkolni Collin Millst.

Hát ez meg hogy a faszomba került ide?

Baromi rossz időzítést választott, akármi dolga is volt erre. Megindultam felé, de annyira bele volt merülve a telefonjába, hogy nem

vett észre. Türelmesen kivártam a pillanatot, majd amikor szállt volna ki, nekítámaszkodtam a kocsija oldalának.

- Hali, Collín! - köszöntem neki, de lehet, a hanglejtésemmel kicsit elragadtattam magam, mert egyből pánik jelent meg a képén. Vissza akart ülni, de elkaptam a kezét és rácsaptam az ajtót.

- Baszd meg! - ordított fel fájdalmában, felve az egész utcát.

Még az arra járó, kutyát sétáltató öregasszony is egyből felkapta a fejét és kétkedve odaszólt:

- Minden rendben van, fiúk?

- A legnagyobb rendben. Tudja milyenek ezek a nőügyek - nyugtattam meg.

Collin szóra nyitotta a száját, de még jobban rányomtam az ajtót a kezére, hogy csendben maradjon.

Sasha nem jött ki, de tudtam, hogy a függöny mögül élvezzi a műsort. Megvártam, amíg a nő elballag a spánieljével, és ismét Collinhoz fordultam, arrébb állva az ajtótól, hogy a kezét ki tudja húzni.

- Most pedig beszélj!

- Te elmebeteg állat! Szerintem eltörted a kezem... - óbégatott válasz helyett.

- Szar ügy, de az apád orvos, szóval a helyedben nem aggódnék annyira. Inkább mesélj egy kicsit arról, hogy mióta is kavartál a hűgunkkal?

- Mi a szar? Ezt honnan a francból szedted?

Arra is mindjárt rátérünk, de előbb válaszolj! Igaz vagy nem igaz?

- Akármit mondok, úgysem fogsz hinni nekem.

- Jobban jársz, ha mégis megdobsz pár infóval vagy a szart is kiverem belőled, aztán áthajtok rajtad a Merciddel. - Oldalra fordítottam a fejem az egyik frissen nyírt kert felé, ahol a kertész mindent hátrahagyva kajaszünetre mehetett. - Vagy a fűnyíróval. Szóval, én a helyedben inkább beszélnék.

- Nem kavartam Lizával.

- Hanem?

- Az égvilágon semmi nem történt közöttünk. Esküszöm.

- Akkor miért bólogattál röhögve a videón, amikor Trent gratulált neked ahhoz, hogy megfektetted Lizát?

- Kurvára fáj a kezem - sipította éles hangon.

- Folytasd! Ha beszélsz, talán jófej leszek, és beviszlek a kórházba, mert gyanítom, így nem tudsz majd vezetni.

- Nem feküdtünk le, de nem mondhattam el Trent- nek az igazat, ezért meghagytam őt ebben a hitben.

- Milyen igazat?

- Úgy volt, hogy segíték Lizának valamiben, de meggondolta magát.

- Miben? - kérdeztem feszülten.

Zavartan nézett rám. A tekintetéből egyből kiolvastam, hogy valami olyat fog mondani, ami padlógázzal fog áthajtani rajtam.

- Vigyél már be a kórházba! - nyöszörögte.

- Miben kellett volna segítened neki, Collin?! - üvöltöttem, totál leszarva, hogy hányán bámulhatnak minket.

- Elvetetni a gyerekét.

- Mivan? - hallottam, hogy mit mondott, de olyan érzés volt, mintha valaki gyomorszájon rúgott volna.

- Liza terhes volt.

- Hazudsz! - förmedtem rá idegesen, majd megragadtam a nyakánál fogva. - Az igazat mondd!

- Ez az igazság - lihegte nehézkesen.

Elengedtem a nyakát, és idegesen a hajamba túrtam.

- Liza terhes volt? - Az állkapcsom megfeszült. A düh tombolni kezdett bennem, ahogy eljutott az agyamig, amit ez a kis fasz mondott.

- Igen.

- Garrett tudott erről?

- Úgy tudom, Liza senkinek nem mondta el. Most pedig vigyél be a kórházba. Megígérted.

- Azt mondtam, hogy talán jófej leszek, de sajnós nem vagyok az.

Hátat fordítottam neki, és megindultam a motorom felé. Éreztem, hogy előnti az agyamat a vér. Hogy valamit szét fogok verni.

A hógunk terhes volt.

A kurva életbe!

Hogy nem vettük észre?

Hogy tudta titokban tartani?

Miért akarta egyáltalán titokban tartani?

Fel kellett volna ülnöm a motorra, de hirtelen minden elsötétült az agyamban. Kikapcsolt az a részem, amelyiknek voltak határai. Minden rossz érzés egyszerre talált meg és hidegzuhanyként ömlött a nyakamba.

Düh.

Csalódottság.

Tehetatlenség.

Megfordultam, és Collin kocsiját vettem célba. Mindig én döntöttem arról, hogy mihez kezdek a haragommal és most szabadjára engedtem. Kirángattam Collint a kocsiból, és mielőtt kérdezni tudott volna, az öklöm magától mozdult és belevágódott egyenesen az arcába. Aztán újra meg újra megütöttem.

- Mi a szart művelsz? - nyöszörögte vérző szájjal. Elengedtem, amikor megpillantottam Sasha lépcsője tövében egy benzines kannát. De rohadtul jellemző, hogy virágok helyett neki benzines

kanna van a kertjében. Gyorsan odaszaladtam érte, felkaptam, majd visszamentem a még mindig a földön heverő Collinhoz.

- Felgyújtom a kocsid - feleltem egyszerűen. Elkezdtem a benzinnel végigönteni a szürke Mercijét, ő meg a lábam mellett könnyörgött.

- Ne, ne! Kérlek, ne csináld! Semmi közöm Liza eltűnéséhez, bassza meg!

- Igen, tudom, de valamiért mindig is irritált a képed.

Kivettem egy gyufát a zsebemből, majd meggyújtottam, és a kocsira dobtam.

Az autó pillanatok alatt berobbant, de nem vártam meg, amíg kiérkeznek a zsaruk. Vállon veregettem Collint, és halkan megjegyeztem:

- Kicsit túloztam. Semmi bajom a képeddel, de ha pár hónappal a hűgunk eltűnése után tőled kell megtudnom, hogy terhes volt, akkor nem te leszel a kedvenc emberem.

- Mégis mi a szaron változtat az, hogy Liza terhes volt? - kiáltott utánam, amikor otthagytam, de nem válaszoltam.

Mindenen.

Ez a felállás mindent megváltoztatott.

Collin lekerült a listánkról, Garrett pedig ismét első számú célpont lett.

Lehet, hogy Garrett tudott Liza terhességéről és nem örült, hiszen egy gyerek tönkrevágta volna az életét. A tökéletes, előre felépített életét, amibe egy gyerek még nagyon nem illene bele.

A fészerbe belépve a többiek tekintete egyenesen felém irányult, de az állkapcsom még mindig remegett az idegtől.

Thiago felém fordította a telefonját és egy videót játszott le rajta.

- Fényes nappal megversz valakit és felgyújtasz egy autót? - kérdezte Nate számonkérően. Mintha azt akarná érzékelteni, hogy őt miért hagytam ki a buliból.

- A verés erős túlzás, maximum a kézfeje tört el és kapott pár jogos pofont.

- És elmondanád végre, hogy miről maradtunk le? - kérdezte Thiago feszülten.

Odamentem a darts táblához, és Collin kését is Garrett fejébe döftem.

Nehezen jött ki a számon, de végül kiböktem:

- A hógunk terhes.

Egy pillanat alatt mindenki ábrázata megváltozott.

Thiago meglepődve bámult maga elé, Nate zavartan a hajába túrt, de Phoenix tekintetében valami olyat láttam, ami megijesztett. Valami elpattant benne.

A hirtelen beállt csendet pedig a vihar követte.

- Hogy mi a fasz van? - Phoenixnek elborult az agya, és teljes erővel ütni kezdte a falat. Újra meg újra, míg végül már ömlött a vér az ökléből.

Leültem Nate és Thiago mellé a kanapéra, aztán vártunk, amíg kitombolja magát.

Ez egy ilyen elbaszott város volt, elbaszott meglepetésekkel.

Thiago Phoenix irányába fordult, aki végre abbahagyta a csapkodást.

- Jól vagy? - kérdezte tőle, de Phoenix nem felelt. Kiment a fészerből, majd egy órával később tért vissza.

- Ez feltétlenül szükséges? - bökött Phoenix *“fuck off”* feliratú zoknijára Thiago, de ő csak ignorálta. Belebújt a pulóverébe, és hátat fordított nekünk.

- *I hate everyone* - olvasta fel Thiago a pulóver hátulján lévő feliratot.

- Oké, vettük. Szükséges. Még esetleg egy retikül, amire az van ráírva, hogy *pofán verlek, ha hozzám érsz?*

- Ebben jössz a misére? - vontam össze a szemöldököm, bár semmi meglepő nem volt ebben. Phoenix szart mindenre és mindenkire. Nem voltak korlátái. Persze, bármit rá lehetett bízni. Egy gyereket, egy bankrablást, egy holttest elrejtését, de olyan volt, mint egy vulkán. Sosem tudtad, hogy mikor tör ki. És most meg is tudtam érteni.

Phoenix előre ment, nem reagálva egyikünk megjegyzésére sem, én Thiago felé fordultam.

- Kihez megyünk legközelebb?

- Erick Stone - mondta, majd felkelt, kivett egy kést a fiókból, és beleszórta egy középkorú, kopaszodó, hawaii ingés csávó képébe. - Van egy autókereskedése nem messze tőlünk.

- Övé volt a másik rendszám? - kérdeztem belebújva a gyűrött, fekete ingembe.

- Igen. A Volvóét még nem sikerült megtalálni, de rajta vagyok. Mi legyen Garrettel?

- Szemmel tartjuk, hátha elvezet oda, ahová nem akar.

- Tízre érted jövök - állta el az utam Montez, amikor az egyik asztalhoz indultam kivinni a rendeléseket.

- Ma időben jön Liam, mert dolga van később - válaszoltam kicsit csalódottan.

- Nem jön - felelte az arcán kaján vigyorral.

- Honnan veszed?

- Onnan, hogy egy önző fasz. De a biztonság kedvéért kilyukasztottam a kerekeit.

- Hogy mit csináltál? - néztem rá megrökönyödve.

- Nyugi, nem lesz semmi baja, Delilah. - Hangja lágy lett, ahogy kiejtette a nevem. - Tízre érted jövök.

Kisért a motorjához, és elhajtott a méltósággal együtt.

- Ugye rosszul hallottam, hogy Montez Morrow jön ma érted? - Leslie hajolt közelebb hozzám, számonkérve a hallottakat.

- Csak ezt hallottad?

- Kellett volna mást is?

- Nem - vágtam rá egyből.

- Nézd... - Visszahúzott a pulthoz és leült a mellettem lévő bárszékre, de egyből a tálcámra néztem.

- Várnak a vendégek.

- Várhatnak egy kicsit, mert ez fontos. Gondolom, nem kell bemutatnom neked a srácokat újra. Ismered a történetüket, mindenki ismeri.

- Akkor most minden erőddel azon leszel, hogy az összes rémtörténetet elmeséld velük kapcsolatban, igaz?

- Nem. Egyáltalán nem. Montez egy rendes srác, de...

- Vigyázzak vele - szakítottam félbe.

Közelebb hajolt hozzám és ügyelt arra, hogy senki ne hallja, amit mondani fog nekem.

- Ő nem az a srác, akit a szülők szeretni szoktak és nem a motorja vagy a tetoválásai miatt.

- Csak hazavisz - nyugtattam meg Leslie-t.

- Megint - fűzte hozzá.

- És mi ebben a rossz? Az elmúlt pár hétben többet árultam el neki magamról, mint a barátomnak egész életem során.

- Ó, tudom milyen ez, drágám. Az éhes szív könnyen átverhető.

- Nem erről van szó. Ő tényleg figyel rám.

- Persze, hogy figyel, mert feltehetőleg hátsó szándéka van.

- Ezt a szüzesség dolgot túlértékelik - vontam meg a vállam.

- Nem pont erre gondoltam.

- Hanem?

- Arra, hogy a hozzá hasonló srácoknak néha jól jön egy alibi.

Ezért jön ide mindig Montez? Hogy ha úgy alakulna, akkor fedezzem?

- Ő legalább betartja az ígéretét - céloztam Liamre.

- Drágám, amikor majd átadják a naivság szobrát, szólj, hogy én is részt vehessek az ünnepélyes díjátadón.

Nem tudom, hogy mi zavart jobban. Amit Leslie mondott, vagy amit ezzel kapcsolatban éreztem. Apám mindig azt sulykolta belém, hogy a hozzám hasonlókat az okos ember messziről elkerüli. Hogy nem vagyok méltó arra, hogy szeressenek, mert olyan vagyok, mint az anyám, romlott. Csak arra vagyok jó, hogy károkat okozzak és az Úr az ilyen embereket megbünteti. Mi van, ha tényleg így van? Ha a rossz vérem miatt nekem nem jár a szeretetből?

Küldtem Addisonnak egy mosolygós emoji-t, aminek könnybe lábadt a szeme. Tökéletesen tükrözi a lelkiállapotom. Boldog is lehetnék, de...

Addison: Mi a baj?

Én: Semmi, csak köszönöm, hogy vagy nekem.

Addison: Ugye nem elvérzel éppen és ez a búcsúüzi?

Felnevettem az üzenetén.

Én: Nem, nyugi. Engem lehet szeretni?

Addison: Téged csak szeretni lehet. Te rakod össze a legjobb lejátsszási listákat.

Én: Ha kiderülne, hogy egy pasi alibinek használ téged, hogyan reagálnál?

Addison: Valószínűleg, ha alibi kell neki, akkor egy rosszfiúról beszélünk, szóval használjon csak.

Hangosan nevetni kezdtem Addison észjárásán, de gyorsan eltettem a telefont, amikor észrevettem, hogy Sasha csúnyán bámul a kezemben felejtett tálcára.

Záráshoz közeledve, Montez már kint várt a bár előtt. Leslie szájhúzva figyelte őt, közben halkán odaszólt nekem:

- Spórolj időt, tépd ki a szíved magad!

Képtelen voltam levenni a szemem a bakancsos, talpig feketében lévő Montezről. A látványtól a szívem vadul dübörgőit a mellkasomban.

Tudtam, hogy Leslie nem akar rosszat és furán jóleső érzéssel árasztott el, hogy félt engem. Hogy Addisonon kívül valaki más is törődik a szívemmel, hogy ne sérüljön meg.

Mindenki ismerte a négy srácot a városban és mindenki tudott jó pár olyan történetet róluk, ami garantáltan arra kéne ösztönözzön, hogy meneküljek. Vagy a lehetőség, miszerint tényleg csak az alibije vagyok. Hogy Leslie-nek igaza van, és ebből egy nagyon fájdalmas érzelmi összeomlás lesz. De az a baj, hogy néha nagyon is megéri. Mert ha a szíved majd' kiugrik a mellkasodból, akkor annak örökre nyoma marad. És én akartam, hogy nyoma maradjon, mert amikor vele vagyok olyan, mintha a szívem végre megkapná azt, amire titkon mindig is vágyott.

- Nem bánod, ha kerülő úton mennénk haza? - kérdezte Montez mellém lépve, amikor kísértáltunk a bárból. Leslie erre egy látványos fintorral reagált, amit feltehetően Montez is elkapott, mert egyből kommentálta.

- Már ha Leslie nem bánja, vagy igen? - fordult felé.

- Delilah egy rendes lány - válaszolta hűvösen.

- Tudom, ezért vagyok itt.

- Nem örülnék, ha sérülne - tette hozzá Leslie fenyegető hanglejtéssel.

- Annak én sem...

- Én rád céloztam - felelte Leslie, majd elköszönt, és megindult a kocsija felé.

- Lemaradtam valamiről? - fordult felém Montez.

Egy másodpercig elgondolkoztam, hogy rákérdeszek, tényleg alibinek használ-e, de olyan ostobán hangzott a fejemben kimondva. Ettől persze még igaz is lehet, bár őszintén, az sem érdekelt, ha az. Vagyis a szívemet nem érdekelte.

- Sajnos nem lehetsz mindenkinek a kedvence - feleltem, mire elvigyorodott.

- De neked az vagyok? - kérdezte pimaszul.

- Attól függ - vontam meg a vállam.

- Mitől?

- Hová megyünk?

- Meglepetés, és szerintem bírni fogod.

Odasétáltunk a motorjához, és felültem mögé.

Kétlem, hogy lenne olyan hely, amit ne bírnék, ha ott van velem.

- Beavatási szertartás is lesz? - Phoenix egyenesen rám nézett, mintha tőlem várná a választ. Montez kérdően fordult hátra, majd a part felé bökött a szemével.

A régi hídnál voltunk, a Delaware felett Crowlynwoodban, a törzshelyükön.

A parton rockzene szólt, az idő kivételesen nyáriás volt, de a vihar illata már érezhető volt a levegőben. Rengeteg motoros srác volt itt bandákba verődve és néhány, a társaságba pontosan beleillő lány pedig ott csüngött a nyakukon. A kisebb tábortüzek mögött egy óriási, lángoló karika világította be a folyó hullámain. Egy motoros srác éppen nagy gázzal igyekezett a rámpa felé, majd átsuhant a karikán. Most kezdtem csak gyanítani, mit keresünk itt.

- Mit ért pontosan Phoenix a beavatási szertartás alatt? - kérdeztem Monteztől, miközben igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy már mindenki minket bámult.

- Azt, hogy erősen kapaszkodsz, rám bízod az életed és átugratunk rajta.

Azt hitték, hogy nemet mondok. Épeszű ember ezt is tenné. Mégis határozottan néztem bele a sötét, de melegséget árasztó szemébe, és gondolkodás nélkül rávágtam:

- Menjünk!

- Parancsolsz? - A szája sarkában apró, bizonytalan mosoly jelent meg.

- Vigyázol rám?

Tekintete komoly lett és határozott.

- Akármikor, emlékszel?

- Akkor benne vagyok! - feleltem a tűzkarika felé pillantva.

Néhány másodpercig várt, hátha meggondolom magam, de az elszánt tekintetem nem erről árulkodott.

- Melyik dalt tudnád elképzelni a halálod pillanatához? - hajolt oda hozzám Phoenix szórakozottan, közben Montez kezébe nyomott egy bukósisakot.

- Ne fáradj, a haja szála sem fog meggörbülni - vágta rá Montez, majd felvettük a sisakokat. - Kapaszkodj erősen, rendben? - Kezét az enyémre tette és a pólója alá dugta. - Nagyon erősen - ismételte el.

Éreztem, ahogy a sötét lelke táncba hívja az enyémet.

Ahogy a kezem hozzátapadt a bőréhez, lángolni kezdtek az ujjaim. Soha nem éreztem még ilyet és tudtam, hogy ez nem helyes. Fájdalmas lesz később a most hevesen dobogó szívem darabjait összesöpörni és kihajítani a kukába.

Egy hangfalból a háttérben a Komtól a Word Up szólt.

- Vigyázok rád! - mondta, mielőtt elindultunk.

Egyáltalán nem attól féltem, amire készültünk, sokkal inkább az ijesztett meg, amilyen gyorsan dobogott a szívem a közelében.

Beindította a motort, én pedig erősebben karoltam őt. A motor felgyorsult, éreztem, ahogy a szívem a torkomban dobog. Egy pillanatra behunytam a szemem, és hagytam, hogy az adrenalin tomboljon minden

részecskékben. Soha nem éreztem magam ennyire szabadnak. Ennyire bátornak. Ennyire boldognak? Amikor kinyitottam a szemem, Montez megemelte a motor elejét, és átugrattunk a lágoló tűzkarikán. Néhány másodperc volt az egész, mégis lassítva éltem meg a pillanatot. A szívem ezerrel dübörgött odabent és imádtam magát az érzést, hogy tudtam, semmi bajom nem lehet, ha vele vagyok. Épségben a földre értünk, majd kicsivel arrébb megállt.

Kibújt a sisakjából, aztán megszabadított az enyémtől is.

A körülöttünk lévő zajok teljesen elcsendesültek. Csak Montezt érzékelem és magamat. Nem akartam kiszakadni ebből a világból. Itt akartam maradni vele *örökre*.

Tekintete teljesen elnyelte a félelmeimet. A félelmeimet, hogy mi lesz akkor, ha csak én érzem ezt. Mi van, ha az amúgy is törött szívemet még kisebb darabokra töri. Mi van, ha jó lesz? Mi van, ha tényleg képes lenne arra, amire a szüleim nem voltak? Ha képes lenne szeretni? Mi van, ha nem érdemlem meg? Ha azért kaptam ezt az életet olyan sérültnek, mert én egyszerűen ezt érdemiem. Talán tettem valami rosszat előző életemben is, talán csak ezt dobta a gép. De mi van akkor, ha nekem nem jár ebből az érzésből? Mi van, ha mégis? Ha szeretni fog, de nem tudok majd vele mit kezdeni, mert én képtelen vagyok szeretni magam. De ahogy rám nézett, az összes félelmem elnyelte.

A sötét szempár úgy ejtett rabul, hogy nem éreztem fogolynak magam.

- Soha ne ítéld külső alapján. Egy csaj se merte még bevállalni ezt - bólintott elismerően Phoenix mellénk lépve. - Maradtok, ugye? - kérdezte, közben a többieket figyelte, akik egymás után ugrattak át a tűzkarikán.

- Egy darabig még igen - felelte Montez le- szállva a motorról.

- Mögém is felülhetnél - fordult felém Phoenix, a karika felé bökve.

- Felejtsd el! - válaszolt helyettem Montez. - Nem engedem fel mögéd.

Phoenix odaállt mellém, és a kezét a vállamra tette.

- Ugye tudod, hogy nem kell a tesóm engedélye?

- Elsőre elég volt egy alkalom - nevettem el magam.

- Ugyan! Egy alkalom olyan, mintha meg sem történt volna - húzta el a száját, mire egy szőke lány karolt a nyakába.

- Bizony, mi lenne ha megismételnénk a mi első alkalmunkat? - súgta rámenősen Phoenixnek, aki nem tűnt vevőnek az ötletre. Lehámozta a lány kezét magáról, és elsetált mellőlünk a motorja felé megindulva.

- Én szívesen megismételek veled bármit - lépett oda Nate kaján vigyorral a képén. A szőke csaj nem sokat vacillált. Magához húzta Nate-et és hevesen lesmárolta.

Montez felé fordultam, aki csak elvigyorodott.

- Nate Bates - tárta szét a karját. - Van kedved maradni még egy kicsit?

Bólintottam, majd megindultunk a tábortűz felé.

- Nem féltél - jegyezte meg, amikor leültünk az egyik farönkre.

- Nem. Pedig elég sok dologtól félek.

- Például?

- A matek tanártól - válaszoltam komolyan, mire felnevetett.

- Szívesen korrepetállak, ha kell - mondta, majd közelebb hajolt. - Vagy add meg a címét.

Kikerekedett szemmel néztem rá, mire pimaszul elmosolyodott.

- Nyugi, csak vicceltem. A pókokkal hogy állsz?

- Amíg megtartjuk a tisztességes távolságot, addig nem zavarnak. - A karján lévő, tátott szájú viperára néztem. - A tisztas távolság rájuk is igaz.

- És még?

- Te ilyen félelemgyűjtő vagy? - sandítottam rá, mire szelíden elmosolyodott a kérdésemen. - Más bandás kitűzőket gyűjt, Montez Morrow pedig félelmeket.

- Csak érdekel, hogy mire kell jobban figyelnem.

A szívem akkorát dobbant, hogy zavaromban elkaptam a tekintetem. És akkor bevillant, amit a múltkor mondott:

“Nem fogom hagyni, hogy többet eless.”

Azt szeretné hallani, hogy félek az apámtól? Hogy kimondjam hangosan, amit ő is és én is tudunk? Hogy apámnak gyakran eljár a keze?

De én nem féltem az apámtól, sem a kezétől, sem annak a hatalmától. Gyerekként igen, de már nem.

Egyetlen dologtól féltem igazán.

A titkainktól.

- Vannak megfoghatatlan félelmek is - néztem egyenesen a szemébe -, amitől senki nem tud megvédeni.

- Nincs olyan dolog, amitől ne tudnálak megvédeni.

- Van egy visszatérő rémálmom - túrtam a fülem mögé a hajam.

- Miről szól?

Az előttünk lévő perzselő tüzet néztem. Az égő fa pattogását rockzene kísérte a háttérben, a lángok pedig mintha táncot jártak volna.

-Egy óriáskeréken ülök, amikor hirtelen leáll az egész és én előre csúszok - kezdtem bele. - Arra eszmélek fel, hogy erősen kapaszkodom, de csúszik a kezem és nem bírom tartani magam. Mindig úgy érvéget, hogy senki nem ment meg. Senki nem kapja el a karom, hogy visszahúzzon. Végül lezuhanok.

Ez az álom kiskorom óta velem van. Amióta apám folyton emlékeztet arra, hogy én nem olyan ember vagyok, aki számítana bárkinek is. Akiért bárki is utána nyúlna.

- Mert rossz emberrel ültél fent.

- Tessék? - néztem rá értetlenül. - Nem ült mellettem senki.

- Az álmunkban mindig van velünk valaki, de sokszor mire felébredünk, elfelejtjük, hogy ki volt ott. Csak apró jelenetek villannak be, de van, hogy az sem. Viszont soha nem vagyunk egyedül.

- Nem értem, hogy mire célzol ezzel.

- Ameddig nem érzed biztonságban magad a valóságban, addig mindig ugyanez lesz az álom vége.

Erről lenne szó?

Tudtam jól, hogy Liam meg én az nem egy valós dolog és hogy hiába nem félek már az apámtól, mégis görcsbe rándul tőle a gyomrom. Talán az álmomban csak visszaköszönt rám, amit sosem mondtam ki hangosan.

- És mik a te félelmeid? - tereltem el a szót. Bár kétlem, hogy neki lenne olyan. Magabiztos szilárdságot sugallt mindig, amin nem tudott áttörni félelem.

- Hogy nem találjuk meg a hűgunkat. Vagy, hogy megtaláljuk, de nincs életben - komorodott el.

A torkom elszorult. A levegő, ami eddig simán áramlott a tüdőmben, most cserben hagyott. Nem tudtam, hogy mit feleljek, de beelőzött.

- És talán még egy dolog van...

- Mi az? - fordultam felé.

Felhúzta a pólóját, majd hátat fordított nekem. A hátán egy hatalmas sárkány volt, és ahogy egyre jobban megvizsgáltam, észrevettem, hogy a sárkány egyik szárnya egy égési sérülés. Nagyot nyeltem.

- Az emlékektől - válaszolta.

A szememet könnyű áztatta. A szavai fullánkként fúródtak a szívembe.

- Sajnálom - mondtam halkán.

Tudtam, hogy közhelyes. Hogy kevés. Annyira szerettem volna segíteni neki, elvenni tőle és helyette cipelni. Az én rossz emlékeim mellett bőven elfért volna.

- Már egész jól megtanultam együtt élni vele - mondta, közben a combja az enyémhez simult.

- Tudod, hogy mitől félek még? - húzódtam közelebb hozzá.

- Na? - mosolyodott el. - Hogy nem tudsz az összes víztoronyhoz belógni?

- Nem - löktem meg a lábammal az övét.

- Akkor mitől?

Nagyot nyeltem, de mielőtt válaszolhattam volna, az ég hirtelen dörgése belém fojtotta, amit mondani akartam.

Talán okkal. Talán csak véletlenül.

- Jöttök vagy maradtok? - kérdezte Phoenix, közben felkapta a pulóverét mellőlünk.

Montez rám nézett, meghagyva a döntés jogát.

A vihar már a nyakunkon ült, de nem akartam hazamenni, és ezt szerintem megérezte.

- Egy kicsit még maradunk - felelte Montez helyettem, amitől egyből szaporább lett a légzésem.

- Kellemes szarrá ázást kívánok nektek! - intett Phoenix, majd a motorja felé sietett.

- Abban már jók vagyunk - kacsintott rám Montez.

Néhány perc múlva elmosta az eső a tűzkarikát és az egyszerre beinduló motorok hangos zúgása jelezte, hogy a társaság nagyja is azonnal lelépett.

Montez kibújt a dzsekijéből, és a fejünk fölé tartotta.

Sehol nem akartam szívesebben lenni, mint ahol ő van. Viharban, napsütésben, zombiapokalipszis közepén, vagy ha a föld ketté nyílt volna alattunk, akkor is ott akartam volna lenni, vele.

- Szóval, mitől félsz még, Delilah? - terelte vissza a témát Montez.

A pillangók felébredtek a gyomromban, az ajkam megremegett. Félénken a szemébe nézve válaszoltam neki.

- Hogy mi lesz azután, amikor megcsókolsz.

Olyan mosoly jelent meg az arcán, aminél szebbet és pusztítóbbat még nem láttam. Egészen közel hajolt hozzám, lassítva az ajkamnál.

- Derítsük ki.

Leeresztette a kabátját, az eső pedig az arcunkba hullott. Finoman közrefogta az arcom. A testem már akkor lángolni kezdett, amikor az ajkát még csak az enyémhez érintette. Forróság söpört végig rajtam, ahogy összetapadtunk, és teljesen kiszakított abból, hogy a szakadó esőben ülünk egy farönkön. Hevesen csókolt, olyan szenvedéllyel, amilyenben még soha életemben nem volt részem.

De a telefonom rezgése fájdalmasan megölte a kedvenc részem. Nem akartam foglalkozni vele, de Montez levált az ajkamról.

- Csak nem az év pasija?

Kivettem a zsebemből és idegesen néztem a kijelzőre.

- Apám az - mondtam feszülten.

Rányomtam a hívás fogadására, de mielőtt beleszólhattam volna a telefonba, apám ordítani kezdett:

- Hol a picsában vagy?

Montez állkapcsa hirtelen megfeszült.

- Nemsokára otthon, csak nem jött a busz - hazudtam.

- Nem Liammel kellett volna, hogy hazagyere? Nem ment el érted?
Azonnal felhívom!

- Erre semmi szükség, én kértem, hogy ne jöjjön ma értem.

Második hazugság.

- Mi okod volt erre? - Úgy ordított, hogy el kellett tartanom a fülemtől a telefont.

Montez tekintete elsötétült és a korábbi lágyságnak már nyoma sem volt. Idegesnek tűnt. A tekintetében villámok pusztítottak.

Nem tudtam, hogy mit feleljek az apámnak. Mindig azt nevelte belénk, hogy sose hazudjunk, de akármikor az arcába mondtuk a

kegyetlen igazságot, akkor felpofozott érte. Remek gyereknevelés. Biztos fájt hallani azt, hogy egy szar apa, és hogy az anyánk a büdös életben nem jön vissza hozzá, mi pedig meg is értjük ezért. Egy ilyen embertől csak menekülni lehet.

Szóval, hogy tetszene az igazság, apa?

Montez kiszúrta Liam kerekeit. És voltaképpen nem is akarok Liammel lenni már. Sohasem akartam. Csak azért voltam vele, hogy otthonról meneküljek. Hogy elbújjak. Hogy megszabaduljak tőled. Ja, és a lányod egy gyilkos.

- Buszozni akartam.

Harmadik hazugság.

- Na, ide figyelj, te kicseszett Hófehérke! Nagy ívben leszárom, hogy te mit akarsz. Húsz percet kapsz arra, hogy hazaérj - kiáltotta dühösen, majd megszakította a hívást.

- Mindig így beszél veled? - kérdezte Montez vérben forgó szemekkel.

- Csak a rosszabb napjain.

- És milyen gyakran vannak rossz napjai?

- Szerintem indulnunk kéne - mondtam, közben felkeltem és megindultam a motorja felé, de megragadta a csuklóm, és maga felé fordított.

- Delilah, válaszolj! - Hangja dühös volt, én pedig nem szándékoztam elrontani az egyetlen olyan emlékem, amire vigyázni akartam.

- Ritkán.

Túl jó vagyok hazugságokban.

Amint bekanyarodtunk az utcánkba, a szívemet mintha valaki körbetekerte volna egy madzaggal és elkezdte volna összehúzni. Nem akartam elválni Monteztől. Nem akartam bemenni abba a házba, ahol tudtam, hogy mi vár rám.

Csak a mai napot ne vegye el tőlem, ne mocskolja be azzal, hogy egy jó emlékhöz megint társul egy pofon.

Leszálltam a motorjáról, amikor megálltunk és átnyújtottam neki a sisakot.

- Köszönöm, hogy hazahoztál.

Arcomat elöntötte a forróság, de az eső segített enyhíteni.

- Ez volt a minimum azok után, hogy nekem köszönhetően buktád a fuvarod.

Leszállt a motorról, majd megállt közvetlenül velem szemben.

- Soha többet ne hazudj nekem, rendben?

A testem megremegett. Éreztem, hogy a torkomat szárazság önti el. Élből védekezni akartam. Mentegetőzni, de felesleges volt. Átlátott rajtam.

- Ha még egyszer hozzád mer érni, szólsz nekem, rendben?

Bólintottam, miközben egyenesen a szemébe néztem.

- Bemened veled? - kérdezte az ajtó felé pillantva.

- Isten őrizz! - nevettem el magam. Az csak olaj lenne a tűzre.

- Azért kint maradok egy darabig, ha kellek, oké?

- Nyugodtan menj haza, nem lesz bajom.

Ha tudná, hogy hány ilyen alkalmat éltem már túl, nem aggódna. Apám sosem lépett át egy bizonyos határt. Addig ment, amit még el lehetett takarni. Amire rá lehetett mondani, hogy elestem vagy beütöttem magam. Ezen a ponton soha nem merészkedett túl. És voltaképpen sohasem a pofon fájt, hanem az, hogy ki adta.

Montez Liamék háza felé pillantott.

- Ez az utolsó alkalom, amikor úgy válunk el, hogy nem csókollak meg.

- Köszönöm az emléket - mosolyodtam el.

- Szintúgy, a szépeket - kacsintott.

Hátat fordítottam neki és elindultam a házunk felé. A gyomrom görcsbe rándult. Ismerős, megszokott érzés volt már. Csakis az apám tudta ezt kiváltani belőlem.

Becsúsztottam a kulcsot a zárba és igyekeztem a lehető leghalkabban kinyitni az ajtót, bár tudtam, hogy értelmetlen osonnom.

Várni fog rám.

Az ideg a torkomig kúszott fel, amikor beléptem a házba. Éreztem, hogy rátapadt még a szájpadrálsomra is.

- Ki hozott téged haza? - A hang a nappaliból jött. A villany nem égett, még csak a tévé sem ment, ő mégis ott ült és várt.

- Egy srác a melóhelyről - feleltem.

- És hogy hívják ezt a srácot?

- Montez.

- Montez - Ízlelgette a nevét, majd felkelt a kopott, bordó fotelból és megindult felém. - Miféle Montez?

- Montez Morrow - néztem apámra, aki pár centiméterre megállt tőlem.

- Egy kicseszett gyilkos hozott téged haza? Te normális vagy? Az egész kibaszott város tudja, hogy mit tettek a testvéreivel együtt és te felültél mögé a motorra?

Nem feleltem semmit. Nem volt helyes válasz az apám kérdésére.

- Ennyi eszed van, édes lányom? Felelj, ha kérdeznek!

Hátat akartam neki fordítani, de erősen megragadta a karom és maga felé fordított.

- Ne merészelj nekem hátat fordítani!

A szemébe néztem. Egyenesen az üres, érzelemmentes szemébe, ahol a szeretetnek még egy szikrányi jele sem volt fellelhető. A tekintetbe, amit keserűség birtokolt. Ahol csak az anyám iránti gyűlöletnek volt hely, semmi másnak.

- Üss meg és essünk túi rajta!

Eleresztette a karom, de nem ütött meg.

- Takarodj a szemem elől!

Hátat fordított nekem, bement a dolgozószobájába és magára zárta az ajtaját.

Kifújtam a bent tartott levegőt, és bőrig ázva felmentem az emeletre. Vizesen, ruhástul elterültem az ágyon. Elővettem a telefonom és elindítottam a Space Songot a Beach house-tól. Hiába voltam csuromvizes, nem zavart. Nem akartam fürdeni vagy levetközni. Nem akartam, hogy eltűnjön rólam az illata, vagy letörölni az ajkamról az ízét. Azt akartam, hogy velem maradjon.

Néztem a plafont és hagytam, hogy újra és újra megtörténjen a képzeletemben. Hogy az ajka az enyémre tapadjon. Hogy a szavai újra belém vésődjenek.

Mozgolódást hallottam kintről, amire egyből felkaptam a fejem és a nyitott ablak felé pillantottam.

Montez Morrow mászott be rajta.

- Mit csinálsz itt? - néztem rá meglepetten hevesen dobogó szívvel, miközben felkeltem az ágyról.

Nem felelt, csak megindult felém, majd szó nélkül a falnak döntött.

- Meggondoltam magam.

Forró ajka az enyémre tapadt. A szívem úgy vert, hogy ezer százalék, hogy megérezte, mert a csókunkba belemosolygott.

- Apám meg fog ölni téged, ha itt talál - szakítottam meg a csókunkat.

- Bevallalom - felelte, közben felkapott, és megindult velem az ágyam irányába.

A bőröm lángolt az érintésétől, a szívem pedig majd felrobbant. Elfektetett az ágyon és fölém magasodott. Annyira akartam, hogy újra megcsókoljon, hogy teljesen szétfeszített belülről az érzés.

A lejátszási listám tovább pörgött, és Miia - Dynasty dalánál az ajkunk ismét egymásra talált.

Úgy éreztem magam, mintha lebegnék. Mintha felkapott volna és kiszakítva ebből a rémes világból oda vitt, ahol csak mi ketten léteztünk. Az ég kettészakadt, a szívem elhasalt, már nem dobogott többé magányosan.

Nem tudtam, hogy a csók ilyen is lehet. Ennyire valódi, ennyire perzselő, ennyire jelentőséggel bíró.

Teste az enyémmel feszült, a nyelvünk összeakadt, a zenét pedig kísérte a szívünk heves dobogása. Ugyanolyan tempót diktált mind a kettőnké.

Soha senki nem nézett még rám így, ahogyan ő. Mintha minden tetszene neki rajtam. Ami fura, mert én kifejezetten nem voltam megelégedve magammal, de ezt az apámnak köszönhettem. Montez még a fehér bőrömet is úgy csodálta, mintha sosem látott volna szebbet. De a jó érzés ellenére belém mart valami. Egészen erősen és hiába akartam csak kettőnkre koncentrálni, nyugtalanná tett. Eszembe jutott, amit Leslie mondott. *Lehet, tényleg csak kell neki valaki, aki fedezi?*

De ha ez az ő igazsága, akkor ez eltörpül az én hazugságom mellett.

A csók után mellém feküdt, a fejemet a mellkasára hajtottam. Nem akartam, hogy hazamenjen, csak azt, hogy a kedvenc emlékem minél tovább tartson.

- Mi ez a lejátszási lista? - kérdezte gúnyosan, én pedig rájöttem, hogy már minimum öt depressziós dal ment végig, mióta bemászott a szobámba.

A telefonom után nyúlt.

- *Szomorú dalok, amik ütnek* - olvasta fel nevetve.

- De mi most nem szomorkodunk, vagy igen?

- Van, hogy szomorú dalok társulnak a legszebb emlékeinkhez. Ettől még nem válnak szomorúvá.

Hús szellő söpört végig a szobán, miközben ő a hajamat simogatta.

- Montez - szólaltam meg halkán.

- Igen?

- Nem akarom, hogy elmenj.

- Nyugi bébi, nem megyek én már sehova sem!

Phoenix neve villant fel a kijelzőn, de szerencsére le volt némítva a telefonom.

Phoenix; Idő van! Hol vagy?

Hajnalban óvatosan kimásztam Delilah karjai alól és belebújtam a bakancsomba. Még utoljára homlokon csókoltam őt, aztán lopakodva kimásztam az ablakon. Lemásztam a tetőről, ügyelve, hogy a lépteimmel ne verjem fel sem őt, sem az idegbeteg apját. Az utca végében parkoló motorom felé siettem, majd átadtam magam a sebesség gyönyörének.

Amikor megérkeztem, a többiek már az autókereskedő kinti kínálatát nézték.

- Cadillac CT4, vadiúj fényezés - állapítottam meg közelebb hajolva az autóhoz. - Biztos sokba van egy ilyen.

- Nem hinném, hogy a ti pénztárcátoknak találták ki - mondta gúnyolódva az emberünk, amikor végignézett rajtunk.

Phoenix összekulcsolta az ujjait, majd alaposan megropogtatta őket.

- Ezt a szívünkre is vehetnénk - támaszkodtam neki az autónak. - Már ha lenne olyanunk.

Nate elvetemült arccal ráugrott a motorháztetőre.

- Neked elmentek otthonról? Azonnal szállj le róla! Ez a kocsi többet ér, mint a szaros életetek!

Emberünk indulatosan megindult Nate felé, de elálltuk az útját.

- Maga mindig így beszél a vásárlókkal? - gúnyolódtam.

- Ez megmagyarázza, hogy miért van majdnem minden második autón a "féláron" tábla - mondta Thiago szétnézve.

- Vagy talán költözik valahova, és gyorsan meg akar szabadulni mindentől? - szegeztem neki a kérdést.

Nate leugrott, majd odaállt közvetlenül elé.

- Szívesen segítünk magának megszabadulni pár autótól.

- Gondolom, nem vásárolni jöttetek.

- Valóban nem - húztam el a szám.

- Ki akarjátok próbálni őket? Vagy mit akartok?

Önkéntelenül is belevigyorogtam a képébe.

- Ugyan miért akarnánk kipróbálni, ha a miénk is lehetne?

- Nem érek most rá erre - felelte idegesen, közben arrébb akart tolni az útból, de nem hagytam.

- Akkor rögtön a lényegre térnénk, mert még véletlenül sem akarjuk feltartani. Mi járatban volt Crowlynwoodban a Mildred sugárút menti benzinkútnál február hetedikén éjfél körül?

Zavartan elnézett mellettem, és dadogni kezdett.

- Nézzétek, azt sem tudom, hogy mit ettem tegnap ebédre. Honnan a tökömből tudjam, hogy mit csináltam azon az éjszakán? Valószínűleg egy csajt döngettem.

Kínosan felnevetett, de sajnos vele ellentétben mi nem értettük a viccet.

- Akkor erőltesse meg magát!

Phoenix elővette a telefonját, majd előkeresett egy képet Lizáról és a képébe nyomta.

- Így sem rémlik semmi? Mondjuk, hogy megállt mellette? Esetleg, hogy felvette őt?

- Életemben nem láttam ezt a csajt. Mit akarnék én egy kislánytól?

- Na, ez egy rohadt jó kérdés - húzta el a száját Nate. - Ne vegye sértésnek, de kopaszodik, meg minden. Nem tűnik korunkbelinek.

- Mondom, hogy nem láttam őt.

- De unom már ezt a szöveget - szólt bele Phoenix türelmetlenül.

A fickó keze megremegett, de próbálta azt mutatni, hogy nem fél tőlünk.

- Tudja, hogy melyik ember a legveszélyesebb? - Phoenix arca megváltozott. Tekintetéből eltűnt az élet reménye, csak a bosszú tükröződött vissza belőle.

- Akinek fegyvere van? - dadogta.

- Jaj, szedje már össze magát, Erick! - Phoenix megragadta a nyakát hátulról.

- Honnan tudjátok a nevem?

- Erre is mindjárt rátérünk, de előtte válaszoljon szépen nekünk. Melyik ember a legveszélyesebb?

- Akinek fegyvere van.

- Nem nyert.

Phoenix elővett egy pisztolyt a zsebéből, majd a kezébe adta. Remegő kézzel fogta és ránk szegezte, de egyikünk sem mozdult.

- Na, most akkor maga a legveszélyesebb? - Phoenix odaállt közvetlenül elé és a pisztolyt a saját homlokához tette.

A fickó keze még jobban remegett, és már teljesen úszott a verejtékben.

- Fogadok, hogy használni sem tudná. Olyan feje van, aki még az ágyban is folyton felsül.

- Mit akartok tőlem? - hangja elvékonyodott, a fegyver pedig majdnem kiesett a kezéből, de Phoenix egyből elvette tőle, majd Erick

halántékához szegezte.

- Az a legveszélyesebb ember, akinek nincsen vesztenivalója. Ez lett volna a helyes válasz, és ön nagyon rábaszott, mert nekem nincsen vesztenivalóm. Szóval, feleljen! Mit keresett ott?

- Nem láttam a lányt, az életemre esküszöm!

Thiago rám emelte a tekintetét, arra várva, hogy leállítsuk-e Phoenixet, de intettem, hogy várjon.

- Üzleti ügyben voltam ott.

- Ez ide kevés lesz - Phoenix kibiztosította a fegyvert, és utoljára feltette a kérdést.

- Mit keresett ott?

- Kokaint vittem oda. Brodie-nak, a díler srácnak, nyoma veszett és engem küldtek helyette. Van belső kamerám a kocsiban, amivel igazolni is tudom, hogy semmi közöm a lány eltűnéséhez.

- Hát bassza meg! Ezt olyan kurva nehezére esett kinyögni? Én meg már azt hittem, hogy át kell küldjem a túlvilágra.

Phoenix eltette a fegyverét, aztán hátba veregette a pasast.

- Van most magánál valami jó cucc?

Rágyújtott, a pasast is megkínálta vele, aki kicsit megkönnyebbülve dőlt a mögötte lévő autó oldalának.

- Nincsen, bármikor ellenőrizhetnek.

- A felvételt azért megnéznénk - mondtam félbeszakítva őket.

Erick odasétált a kocsijához, majd kivette belőle a kamerát, és a kezembe nyomta. Kikerestem a dátumot, és végigpörgettem a lehetséges időponttól az egész éjszakát, utána visszaadtam neki.

- Tiszta - mondtam a többiek felé fordulva.

- Akkor végeztünk?

- Igen - feleltem, mire a fickó fellelegzett, de Phoenix kitárta a tenyerét.

- Elfelejtette átadni a kulcsokat!

- Milyen kulcsokat?

Phoenix tekintete a Cadillac irányába tévedt.

- Az övét. Meg mondjuk... - végignézett a kínálaton - Thiago, neked melyikre fáj a fogad?

Thiago rácsapott a zöld Mustangra.

- Ezt imádnám.

- De most tisztáztam magam - háborodott fel. - Nem láttam a lányt, semmi közöm az eltűnéséhez.

- Igen, ezért van még életben. Tényleg köszönjük az őszinteségét - mondta Phoenix tettetett nyugalommal. - Mi is lehetünk őszinték magával?

Erick értetlenül nézett ránk, de Nate odanyújtotta a telefonját, majd lejátszott egy felvételt rajta.

- Ez itt maga, nem?

A fickó arca eltorzult. Nem akart felelni, de nem is kellett.

- De, ez itt maga. A nyomi hawaii inge elárulja. És nagyon úgy fest, hogy épp egy fiatalkorú lánynak teszi be éppen.

- Azt mondta, hogy huszonkettő.

Phoenix a pólóján lévő feliratra mutatott, ahol az állt, hogy *C'est la fucking vie*.

- Így bízzál meg egy nőben, mi?

Nate eltette a telefont, majd a koromfekete Ford Ranger mellé lépett.

- Ez lehet, hogy fedezi a hallgatásom.

Felém fordult, és várta, hogy mit választok.

Ráböktem az ezüst Nissan Navarára.

- Hallgatni fogok, mint a sír. Bár nem tudom, hogy ennyivel beérem-e. Végül is maga bünt követett el.

- Mennyiért tartjátok a szátokat?

- Tudja mit? Nem leszünk seggfejek. Ennyivel fedezi a hallgatásunkat. Írja meg gyorsan azokat a papírokat, és többet nem lát minket.

- Honnan tudjam, hogy igazat mondtok és kussoltok?

- Tulajdonképpen leszárjuk, hogy mit gondol, felölünk mehet a börtönbe is. Maga dönt.

- Családom van. Jézusom, a feleségem nem tudhatja ezt meg.

- Ejnye! Pedig joga lenne ahhoz, hogy tudja, egy férget vár haza vacsorával. De nem szeretek rossz híreket közölni, szóval ezt meghagyjuk magának.

A pasas megírta a papírokat, átadta a kulcsokat, mi meg felpakoltuk a motorokat a platós autókra.

- Mit keres itt? - szólt ki mogorva hangon Abigail az ablakon, mire feltartottam a kezemben lévő festékes dobozt.

- Gondoltam, ideje rendbe tenni a kerítést.

- Nem tudok magának fizetni érte.

- Nem is fogadnám el.

Tekintetével az egész utcát végigpásztázta, mintha a többieket kereste volna, de egyedül voltam.

- Ha alibire van szüksége, csak nyögje ki! Felesleges itt jótékonykodnia.

- Nem fogok zavarni - nyugtattam meg.

- Azt ajánlom is - felelte egyenesen keresztülnézve rajtam. A kutat figyelte, ahol most állt meg egy fehér autó.

Kezébe vette a füzetét, és írni kezdett.

Betettem a fülesem és nekiláttam a festésnek. Nem vártam megbocsátást a tetteinkért, de amikor megláttam a képeket a falon a halott fiairól, rendesen elszorult a szívem. Felhangosítottam a zenét,

hogy elnyomja a gondolataimat. Egész gyorsan haladtam, amikor egy árnyék tornyosult fölém.

- A testvéreiddel jó nagy bajban vagytok.

- Jó szokásunk egyike - mondtam, közben belemártottam az ecsetet a festékbe.

- Arra a véletlen balesetre gondolok a Wilson útnál. Na, meg a korábbira a hídnál...

A testem egy pillanatra megfeszült, de inkább felemeltem az ecsetet, és végighúztam a kerítésen.

- El is felejtettem megkérdezni, hogy fehér kerítést szeretne-e?

- A nyomozókban már felmerült a gyanúja annak, hogy nem baleset történt.

- Ezt egy igennek veszem - feleltem ignorálva őt.

- Talán mégis tudok alibivel szolgálni, amennyiben szükséged lesz rá.

Meglepetten pillantottam fel rá.

- A te műved volt az ablaksere is, igaz?

Hátrafordult, és az új ablaka felé pillantott, ami végre nem külön bejáratú átjáróként szolgált az erre járóknak.

- Nem tudom, hogy miről beszél - vontam meg a vállam.

- Gyanítom, hogy nem nyertem valami pályázaton, ahogy az a köpcös mélák fickó állította.

- Nem vagyok több annál, mint amit eddig hallott rólam.

Szeretek figyelni az emberekre, mert addig sem kell magamra maradnom a démonjaimmal. A szörnyekkel, akik bebújtak az ágyam alá. Amíg másokra figyelek, nem jönnek elő. Ez inkább önzőség.

- Sosem ítélek meg embereket az alapján, amit hallok. Az alapján ítélem meg őket, ahogy velem viselkednek, és te, fiam, idejöttél, hogy kipofozd a kerítésemet.

- Akadt pár szabad órám.

Felém nyújtott egy pohár vizet, én pedig vonakodva elvettem.

- Nyugodtan megihatod, nem kevertem bele mérget. Eszem ágában sincsen egy félkész kerítést bámulni az ablakomból.

- Ez azért biztató.

- Hamarosan találkozom a fiaimmal és szívesen bemutatnám nekik.

- Ne vegye sértésnek, de azért remélek még pár évet az élettől és szerintem magának is akad néhány.

Intett, hogy kövessem. Letettem az ecsetet, és megindultam vele az udvar végéhez.

Azon kevés napok egyike volt, amikor a nap megmutatta magát a városunknak. Már lemenőben volt, amikor Abigail megszólalt.

- Most mennek pihenni - súgta halkan, le sem véve a szemét az égről, aminek vörös lett az alja, nekem meg atyai pofonként csapódott az arcomba a felismerés, hogy mit értett az alatt, hogy találkozik velük. Nem sírt. Sokkal inkább boldognak tűnt. És akkor megértettem, hogy miért csak a naplemente után lehet őt zavarni.

A szürkületben mindenki mást lát. Ő a fiait.

Én pedig a reményt, hogy Liza még életben van.

- Depi-teszt kitöltése, készen állsz? - Addison közelebb húzta a székét. Félig rá figyeltem, félig a tanárra.

A teszt nélkül is tudtam, hogy eléggé a határt súrolom. Szakítottam Liammel, aki teljesen kiborult. Az egoja sérült, mert ő már attól is idegrohamot tudott kapni, ha a Monopolyban valaki megvette előle a Park Line-t. De ennél jobban aggasztott, hogy nem fogom látni péntekig Montezt. Nem beszélünk azóta, hogy én elaludtam, ő meg lelépett.

- Ha egy lakatlan szigeten rekednél valakivel, akit a világon a legjobban szeretsz, de csak egyikőtök menekülhetne meg, akkor mit tennél?

a, magadat mentenéd

b, hagynád, hogy ő meneküljön meg, te pedig meghalsz

c, ott maradnál vele a szigeten, és mind a ketten meghalnátok

Megrökönyödve fordítottam felé a fejemet.

- Miának igazán elkélne egy pszichológus.

- Depi teszt a neve, mit vártál? Szóval, hagynál megrohadni a szigeten, vagy úgy gondolnád, a legjobb barátnőd igazán megérdemelné, hogy tovább éljen? Ne érts félre, nem akarlak befolyásolni, de én átadnám neked a lehetőséget és hagynám, hogy engem felfaljanak a sziget szörnyei, vagy a magány.

Elnevettem magam, majd bekarikáztam helyette a “b” választ. Ha valóban ilyen történne, egyértelműen hagynám, hogy Addison megmeneküljön.

- Ha eléd tennének két dobozt, az egyikben az örök élet pirulája lenne, a másikban pedig egy boldog élet kapszulája, akkor melyiket választanád?

a, örök élet

b, boldog élet

c, egyiket sem

Meg sem várta a válaszom, egyből bekarikázta az elsőt.

- Az örök életbe csak belefér néha, hogy boldog legyek, nem?

- Semmit nem tanultál a Vámpírnaplókból? - nevettem el magam.

- Dehogynem. Senkit nem invitálok be a házamba. Akkor gondolom, te az unalmas, boldog életet választanád.

- Inkább, minthogy újra meg újra megtaláljam a boldogságot, aztán elveszítsem.

Addison vállat vont, és ment a következőre.

- Amikor felkerülsz a mennyországba, kit keresnél először a tekinteteddel?

Meg sem vártam az opciókat, kivettem a tollat a kezéből, majd ráírtam a papírra, hogy Max.

-Jöhet a következő - mondtam, mert nem akartam, hogy kommentálja, vagy, hogy beszéljünk róla.

- Ha belebújhatnál egy karakter szerepébe, hogy leéld az életét, ki lenne az?

a, Hermione Granger

b, Tizi - Stranger Things

c, Júlia...

- Hermione - vágta rá, mielőtt választhattam volna. - De Ron helyett Malfoy választanám. Anyám, micsoda ágyjeleneteink lehetnének.

Addison harsányan felnevetett, majd a nevetését köhögésbe fojtotta, mert a tanár összeszűkülő szemmel fordult felénk.

- Ennyire szórakoztatja magukat a polgárháború?

- A legkevésbé sem - préselte ki magából Addison. - Megannyi ártatlan lélek veszett oda.

- Mutathatnának egy kicsit több tiszteletet!

A tanár visszafordult a tábla felé, én meg közelebb hajoltam Addisonhoz.

- Azt az életet kell leélned, amit ő választott - pontosítottam. - Tehát semmi esélyed nem lenne arra, hogy Malfoy a falhoz vágjon és...

- Francba. Akkor Tizi. Neked?

- Júlia.

- Elég korai halálod lenne, ugye tudod?

- De legalább úgy halnék meg, hogy szerettek.

- Mondtam, hogy téged engednék haza a lakatlan szigetről - bökött az első kérdésre.

- Tudod, hogy hogy értem.

- Vágom. Ha Liam meglátná, hogy megittad a mérget, a biztonság kedvéért átfertőtlenítené a kis üvegcsét, mielőtt műsírással a szájához emelné, hogy hagyta-e neki valamit.

A nevetésem a pulóverembe fojtottam, de mielőtt Addison továbbment volna, a szavába vágtam.

- Liamről jut eszembe... - arcom még mindig a pulóverembe volt temetve. - Szakítottam vele.

- Tessék? - sikított fel, mire azonnal felkaptam a fejem. Minden szem ránk szegeződött.

- Elnézést! - mondtam Addison helyett is. A többiek csak megrázták a fejüket, és előre fordultak, a tanár pedig valamiért megint megkegyelmezett nekünk.

- Az imám végre célba ért - súgta. - Mi történt? - hajolt közelebb.

- Tudod jól, hogy mi történt.

- Vagy úgy.

Elővette a telefonját, megnyitotta az instát, és beírt a keresőbe valamit.

- A két lábon járó százkilencven centis pokol fia miatt - tolta előm Montez instáját. - Mikor történt?

- Folyamatosan - közöltem egyszerűen.

- Nem hibáztatlak - nézte Montez képeit, majd ránagyított az egyikre, amin háttal ült a motoron meztelen felsőtesttel. - Öm. Ez nem illegális? Hogy valaki így nézzen ki? Bár olyan generációban nőttünk fel, ahol a Simpson család megjósolta a jövőnket, a gyilkosoknak meg fan page-eket csinálnak a tizenévesek. Ki vagyok én, hogy közéd és a totálisan “nem kéne ebbe belemenni” kategóriába sorolható Montez Morrow közé álljak?

- Kettőnk közül te választod ki mindig a red flag srácokat - jegyeztem meg hunyorogva.

- Ők választanak engem - vigyorodott el.

Ránagyított Montez egyik képére, amin az egyik tesójával volt. A barátnőm szemében egyből szikra villant, arcára pedig elszánt mosoly került.

- Nate Batesnek hívják a következő kedvenc elfoglaltságom.

Nemlegesen megráztam a fejem, de tudtam, hogy menthetetlen.

- De mit mondtál Liamnek? - kérdezte, miközben Nate instáján nyomozott. - Gondolom, nem azt, hogy Montez felsőteste sokkal jobban mutat feletted.

Nevetve megböktém őt.

- Az igazat.

- Azt, hogy a város egyik rosszfiúja a falhoz vágott, és amikor elvette a szüzességed, abba az ég is beleremegett?

- Nem feküdtünk le - mosolyodtam el. - És nem miatta szakítottam Liammel, hanem azért, mert sosem működött.

Már az elején őszintének kellett volna vele lennem. De az ember néha magával sem őszinte, akkor hogy legyen mással az?

Suli után megpillantottam Montezt a motorjának támaszkodva, amikor kifelé tartottunk. A lányok körülöttünk egyből összesúgtak, de egyáltalán nem érdekelt, hogy milyen pletyka fog most útjára indulni. Reméltem, hogy a legvadabb, mert a szívem olyan erőszakosan kalapált a mellkasomban, hogy talán még egyet is tudtam volna érteni.

- Hát te? - néztem rá meglepetten.

- Erre jártam - vigyorgott.

- Ok nélkül?

- Dehogy. Az emberek semmit nem csinálnak ok nélkül. - Szelíden elmosolyodott. - Újra meg akartalak nézni a sulis egyenruhában.

- És? Tetszik a látvány? - megpördültem a tengelyem körül, mire odahúzott magához.

- Azt hiszem, a világ összes kerekét kiszúrnám, csak hogy én vihesselek téged haza. Van kedved eljönni velem valahova?

Lelkesen bólintottam.

Montez megállt a Mildred sugárúti benzinkút mellett.

A gyomrom egyből fájdalmasan összerándult. Kibújtam a sisakból, mert éreztem, hogy vészesen fogy a levegőm.

Úgy éreztem magam, mint amikor az ember felébred egy édes álomból és azonnal sírva akar fakadni. Vissza akar kerülni oda, mert sokkal jobb, mint a valóság. Aztán az egész összerosódik, végül semmi nem marad belőle. Csak az a fura érzés, ami egész nap veled lesz. Rossz kedved lesz, de nem tudod megmagyarázni, hogy miért. Pedig legbelül tudod jól. Rühelled a valóságod.

- Mit keresünk itt? - kérdeztem a bizarr, elhagyottnak tűnő ház felé pillantva.

- Először fura lesz, de amúgy egész kedvelhető.

- Kiről beszélsz?

Leszálltunk a motorról, és megindultunk a ház irányába.

- Abigailről.

- Itt lakik valaki? - kérdeztem döbbenten.

- Nyugi, nem fog megenni. Ha mégis, akkor én kérem a combodat, meg a szívedet, rendben?

Megfogta a kezem, de a pánik már teljesen eluralkodott rajtam.

- Neki köszönhetően sikerült megszereznünk két rendszámot.

Ennyi.

Kész.

Vége.

A torkom száraz lett és köhögni kezdtem. Nagyot nyeltem, hogy újra meg tudjak szólalni.

- Két rendszámot? Nem azt mondtad, hogy megsérült a felvétel? - kérdeztem feszengve.

- De, bizony. Viszont kiderült, hogy ez a nő mindent lejegyzetel.

- Hogy érted, hogy mindent? - A testem egyre inkább hasonlított egy felfújható matrachoz, amelyik bármelyik pillanatban leereszthet és összerogyhat.

- Milyen autók haladtak el ezen a szakaszon és kik álltak meg a kúton.

Izzadni kezdett a tenyerem. Muszáj volt elengednem Montez kezét és körbenéztem egy kutat keresve. Ha lett volna, beleugrottam volna, nem törődve azzal, hogy Samara lent várhat rám.

- Jól vagy?

Válaszolni készültem, amikor kinyílt az ajtó, ezzel megmentve engem.

- Megint te vagy az? - Egy idős hölgy nézett ki a félig nyitott ajtó mögül. - És hoztál magaddal valakit.

- Sajnálom. Ameddig nincs kész a veranda, nem szabadul tőlem.

A nő egyenesen rám nézett, és hozzám intézte a szavait.

- Ilyen egyszerűen működnek a férfiak. Küldd el őket, és mindig visszajönnek.

Zavartan elmosolyodtam. Szívem szerint azonnal leléptem volna innen.

- Ugye tudja, hogy itt állok? - kérdezte Montez.

- A százkilencven centidet nehéz lenne nem észrevenni, fiam. - Kinyitotta az ajtót, majd fenntartva a szigorú nézését, megköszöri a torkát. - Kivételes alkalmak egyike, amikor sütöttem valamit.

Mutatta, hogy menjünk be, Montez pedig előre engedett engem.

- Olyan ismerős vagy nekem - fordult felém Abigail, de sietve elkaptam a tekintetem.

- Delilah is környékbeli - felelte helyettem Montez, miközben teljesen otthonosan mozgott a lakásban, én meg esetlenül álltam a szedett-vedett nappali közepén. - Olyan memóriája van a hölgynek, hogy még azt is megmondja neked, hogy kivel futott össze a temetőben öt évvel ezelőtt április kilencedikén.

- Szellemeikkel? - dobtam be poén gyanánt, miközben kétségbeesetten kerestem egy fekete lyukat, ami azonnal elnyelhetne.

- Igen, valóban elég kiváló a memóriám.

Nagyszerű. Vigyorogtam esetlenül.

A konyha irányába indult, mi meg követtük őt.

- A barátnőddel voltatok itt - fordult hátra Abigail.

Montez egyből felkapta a fejét.

- Önnél?

Testem megfeszült és éreztem, hogy a pánik lassan kiül az arcomra.

- Nem nálam jártak, hanem a benzinkúton - vágta belém erőszakosan a tekintetét, mire kapkodva elvettem egy szelet pitét az asztalról és betömtem a számba.

- Ez a kedvencem - mondtam teli szájjal, majd az asztalon lévő tálat néztem és próbáltam fejben kiszámolni, hogy mennyit kell megennem ahhoz, hogy elterelődjön a téma.

- Mindegyik rendszám tulajdonosát sikerült már megtalálnotok? - fordult a nő Montez felé.

Ha lenne rá mód, akkor azonnal a Titanicra váltanék jegyet, hiszen amúgy is egy süllyedő hajónak felel meg az életem.

- Kettőt igen, a fehér Volvo rendszámát még keressük. Az utolsó időpont kilétét pedig örökre homály fedi.

Majdnem visszajött a süti, de erőszakkal leküzdöttem a torkomon.

- Hogyan ismerkedtetek meg? - intézte felém Abigail a kérdést, de igyekeztem lassabban rágni.

Leült az asztalhoz, és türelmesen várta a választ, a tekintete kettőnk között pingpongozott.

- A törzshelyükön kezdtem el dolgozni - feleltem nyugalmat erőltetve magamra.

- Ne tévessze meg Delilah ártatlan külseje. Azért kezdett el ott dolgozni, mert belógtak páran valahova, és ez lett a büntetése. - Montez

rosszallóan megrázta a fejét, de a nő le se vette rólam a tekintetét.

- Ó, fiam! Engem egy percig sem tévesztett meg.

Elvettem még egy pitét, remélve, hogy megakad a torkomon és megfulladok. Bármilyen halál jobban hangzott volna, mint elmondani neki, hogy Addison és én...

Montez rezgő telefonja mentett meg a haláltól. Elnézést kért, majd kiment felvenni.

Próbáltam kikerülni a nő pillantását, de túl kicsi volt a konyha kettőnknek.

- Mikor akarod elmondani neki? - kérdezte fagyosan.

- Tessék? - néztem rá értetlent játszva.

- Azt kérdeztem, hogy mikor tervezed elmondani neki az igazat?

- Mire gondolsz?

- Hogy a tiétek az egyik hiányzó rendszám, amit keresnek. Nem tudom, hogy mit tettetek, vagy mit nem, de tiétek volt az egyik autó azon az éjszakán, ezt biztosan tudom. Ahogyan azt is, hogy másnap is jártatok a kúton.

- Nem az történt, amire maga gondol.

- Ezt ő is így fogja látni?

- Gondolom, úgymint mindjárt elmondja neki.

- Három különböző alkalommal kopogtattak az ajtómon azért, hogy közöljék velem a fiaim halálát. A mai napig kerülöm a hírhozókat. Akármit is tettetek azon az éjszakán, neked kell elmondani neki.

- Ez nem ilyen egyszerű.

- Hazugságból nem építhetsz várat, mert ha összeomlik, maga alá temet.

- Ahogyan az igazság is.

- Mondd el neki, akármi is történt.

- Mit kell elmondani nekem? - Montez lépett be a konyhába és kérdően nézett rám.

- Delilah nem érzi túl jól magát - felelte helyettem Abigail, mire helyeselve bólintottam.

Tudtam, hogy Abigailnek igaza van.

Hazugságból nem építhetek várat, de képtelen voltam elmondani Monteznek az igazat. Az igazság mindent tönkretenne, abba pedig belepusztulnék.

- Atyám, mit gondol, hányféle igazság létezhet? Váratott a válasszal. Pedig ha valakinek, akkor neki tudnia kellett erre a választ.

- Mindenkinnek megvan a saját igaza - szólalt meg végül. - Függetlenül attól, hogy ez jó. rossz.

Kevés dolog nyugtatott meg annyira, mint az Atya egyszerű életszemlélete. Persze ezt sosem ismerném be neki. Akármit követtem el, ő sosem látott másnak, mint annak a kisgyerekeknek, aki megtörtén került hozzá.

A szüleim halálát követően csak némán bámultam magam elé és nem értettem a világot. Nem értettem, hogy Isten hol volt akkor, amikor a szüleimét megölték. Hiszen jó emberekkel nem történhetnek rossz dolgok, elvileg. Akkor a szüleim rosszak voltak? Vagy én voltam rossz? Azért kaptam, mert összetörtem az első biciklimet? Vagy mert nem ettem meg a zöldséget az ebéd mellé? Gyerekfejjel megbirkózni azzal, hogy az élet nem fair, elég kegyetlen dolog.

De legalább nem lettek nagyok az elvárásaim.

- Egy gyilkosnak is megvan a saját igaza?

Nem szerette, ha ezt szót használtam. Ő a gyilkosokat vétkeseknek hívta és minden romlott emberben képes volt meglátni a jót. Érthetetlen módon, bennünk is.

- Van egy történetem a számodra - kezdett bele.

Szerettem az Atya meséit, annak ellenére is, hogy ő találta ki őket, amolyan tanító jelleggel.

- Egyszer egy fiú keservesen zokogott a mezőn, mert megölték a szamarát. Képtelen volt abbahagyni a sírást. A városiak köré gyűltek és mindenkinek megszakadt a szíve. A fiú nem értette, hogy miért pont az ő szamarának kellett odavesznie. Gondozta, etette, szerette. Akkor miért? A fiú haraggal lett teli. Átkozta az egész világot. Még a felhőt is, ami eltakarta a napot. A városiak próbáltak neki válaszokat adni a kérdésére. *A szamár rossz időben volt rossz helyen. Talán a sors akarta így. Szörnyűséges, barbár tett.* Végül egy kislány lépett oda mellé, majd a kezét belecsúsztatta a fiú tenyerébe, és azt mondta neki: "Én nagyon szeretem a szamaram, de ha ez enyhítene a fájdalmadon, akkor hagynám, hogy az enyém vesszen oda és a tiéd éljen." A fiú percekig némán bámult maga elé, mert ő senki szamarát nem akarta holtan látni. Abban a pillanatban elgondolkozott. Ha nem az övé veszett volna oda, akkor másé? Akkor más érezné ezt a keserves kint? Attól a naptól fogva már nem keresett választ a kérdésére, mert tudta, hogy ő elég erős ahhoz, hogy együtt éljen ezzel. Más lehet, hogy nem lett volna az.

- Ez nagyon szép mese, Atyám, de én sem vagyok más, mint aki megölte a szamarat.

- Te a fiú vagy, akinek a lány nem fogta meg a kezét és nem adott választ időben a kérdésére.

Szerette volna ezt hinni. És őszintén? Én is.

- Ha pár évvel idősebb lettem volna, akkor talán még ma is élnének - mondtam komoran. - Vagy ha nem alszom el aznap este, akkor fel tudtam

volna ébresztteni őket időben. Gyűlölöm, hogy nem tudtam megakadályozni.

- Ha túl sokáig őrzöd a haragot a szívedben, akkor kérgessé válik. Meg kell tanulnod megbocsátani.

- Én már régen megbocsátottam Istennek. Nem azt mondom, hogy ő lett a legjobb barátom, de elfogadtam, hogy ez volt az akarata.

- Nem Istennek kell megbocsátanod, hanem magadnak. Istent okolod, mégis minden áldott nap saját magadat ostorozod. Meg kell értened, hogy nincsen mindenbe beleszólásunk. Mondd, fiam, hányszor akarsz még visszamenni abba a házba? A saját poklod rabja vagy. Amint megbékélsz a múltaddal, hidd el, szabad leszel és soha többet nem kell oda bemenned.

- És ha jó nekem így?

- Mindig ugyanaz lesz a vége. Nem tudod őket megmenteni.

- De muszáj legalább megpróbálnom, Atyám.

Tudtam, hogy segíteni akar, de menthetetlen voltam.

Tisztában voltam azzal, hogy sosem fog máshogy véget érni az az éjszaka, és hogy sosem lesz anyám sikolya halkabb, de ennek ellenére mindig visszamentem értük.

Kilépve a templomból egyből rágyújtottam. Általában megnyugtat az Atya, de már egyre kevésbé tudtam megbirkózni azzal, hogy nem találjuk Lizát és egy értelmes használható nyomot se, ami közelebb vinne hozzá. Összeáll, majd szétesik. Mindenhol csak falakba ütközünk. Mindenki hallgat, pedig valaki tudja, hogy mi történt azon az éjszakán.

Rezegni kezdett a telefonom és kikapva a zsebemből egyből fogadtam Phoenix hívását.

- Sosem találod ki, hogy kivel futottunk össze - szólt bele marha elégedetten.

Nem akartam találgatni, inkább a lényegre tértem.

- Hol vagytok? - kérdeztem a motorom felé indulva.

- A Taco Bell melletti zsákutcában. Trent, üzensz valamit Monteznek? Ja, várj, nem tudsz beszélni.

- Tíz perc múlva ott vagyok.

Trent ugyan nem volt a listán, de beleesett abba a hibába, hogy a szájára merte venni a hógunkat.

- Beszéljük meg! - kérte Trent elvékonyodott, nőies hangon, amitől nevethetnékem támadt.

- Az a helyzet, hogy nem vagyunk túlzottan beszédes srácok. - Nate ökölrel gyomorba vágta, közben Thiago elővette a telefonját és elindított egy videót rajta.

- Mit is mondtál itt Collin haverodnak? Elismételnéd, kérlek?

Phoenix feltúrte a kockás ingének ujját, és megragadta a nyakát.

- Nem halljuk - mondta csillapíthatatlan dühvel, majd eleresztette a nyakát, hogy levegőhöz jusson.

- Eskü, nem is gondoltam komolyan - kapkodta a levegőt, de Phoenix és Nate még javában gyakorolták a megbocsátás fogalmát. Kisebb-nagyobb sikerrel.

- A kérdés úgy hangzott, hogy mit mondtál a videón? - ismételtem meg higgadtan.

- Mondom, hogy nem gondoltam komolyan. - Remegő hangjából úgy tűnt, már kezdi felfogni a problémát.

- Felteszem hát újra a kérdést. Milyen mondat hagyta el a szádat ebben a videóban? - Hangom továbbra is nyugodt maradt.

- Egy gyökér vagyok, esküszöm, egy szavamat sem szabad komolyan venni.

Phoenix megrökönyödve fordult felénk.

- Ez süket?

- Jó, rendben - kezdte dadogva. - Azt mondtam, hogy... - Elég nehezen préselte ki a szavakat magából.

- Kinyögöd még ma, bassza meg?! - ordított rá Phoenix.

- Még jó, hogy sikerült megdugnod - mondta halkan.

- És mi volt még? - Az állkapcsom megfeszült, a végtelen türelmem pedig felmondta a szolgálatot.

- Véték lett volna kihagyni - dadogta.

- Igen, nekem is ez rémlik. Tudod, nem szép dolog a nőkről így beszélni.

- Pláne, ha van neki négy elmebeteg testvére - bólogatott Nate.

- Csak vagánykodni akartam - mentegetőzött kétségbeesetten.

- Ó, tényleg? - Phoenix felröhögött. - Ebben mi is szívesen segítünk neked. Mit szólnál mondjuk ahhoz, ha kicsinosítanánk a képed? A csajok imádni fogják.

Nate ökölbe szorította a kezét, és nagy erővel képen törölte Trentet. Megismételte egymás után háromszor, majd megragadta az arcát, és állón térdelte.

- Na mutasd magad, te szépfiú!

Trentnek kiesett elől két foga, mire Nate elégedetten arcon paskolta.

- Ezzel vagánykodjál, hülyegyerek.

- Én az összesztől megszabadítanám - jegyezte meg Phoenix. - Az szerintem sokkal vagányabb lenne.

- Azt mondod?

Nate visszafordult Trent felé, de mielőtt nekiállt volna ügyeletes fogorvost játszani, közbeszóltam:

- Egyébként Liza és Collin sosem kavartak.

- Akkor miért írt neki azon az éjszakán, hogy menjen érte? - kérdezett vissza Trent.

- Liza írt Collinnak az eltűnése éjszakáján? - néztem rá meglepetten.

Trent bólintott.

- És Collin elment érte?

- Honnan tudjam? Megemlítette, de akkor talált be egy dögös szőke.

- Emlékezz akkor kicsit jobban!

- A maradék fogsoromra esküszöm, hogy nem tudom.

- Arra ne esküdjél, tekintve, hogy mindjárt megszabadítalak tőlük - lépett közelebb hozzá Phoenix.

- Elhiszem, hogy dühösek vagytok!

- Ez igazán kedves tőled - helyesletem, miközben gyújtót kerestem a bördzsekim zsebében. - Csak az az apró bökkenő - folytattam, majd miután megtaláltam, rágyújtottam -, hogy ilyenkor nincsenek határaink. Nagyon összemosódik a kép a helyes és a helytelen között.

Kifújtam a füstöt, egyenesen a képébe, amitől köhögni kezdett.

- A tüdőrák fog a sírba vinni - rázta a fejét Thiago.

- Igazad van - helyesletem, majd megragadtam Trent kézfejét, és elnyomtam rajta a cigit.

- Áááá... te elmebeteg állat! - ordított fel fájdalomában.

- Szóval, hol is tartottunk? Ja, megvan. Collin lelépett Liza üzenetét követően? Mivel azzal is tisztában vagytok, a másik mikor veri ki, kötve hiszem, hogy erre ne tudnád a választ.

- Igen - felelte halkán.

- Nem hallom.

- Lélepett.

- Egészen biztos vagy ebben? Egy egymillió dollárt érő kérdésnél is meg mernéd jelölni helyes válaszként? - kérdezte Nate.

- Igen, mert az én kocsimmal ment el.

Elengedtük Trentet és a motorjainkhoz mentünk.

- Meg kell szereznünk Liza telefonját - mondtam feszülten.

Vártunk a megfelelő alkalomra, hogy teljesen üres legyen a seriff háza.

- Ez a seggfej még akkor sem mond igazat, amikor kérdez - fordult Thiago Trent irányába. - Kétlem, hogy Liza írt volna Collínnak.

- Tudom. De látnunk kell az üzenetet. Volt-e egyáltalán üzenet - szívtam be a levegőt a fogaim között.

Abigail jegyzetében az állt, hogy Liza telefonált. Kit hívott fel az eltűnése előtt?

Amikor süt a nap, az ember nem számít rossz dolgokra, de amint a felhők összesűrűsödnek, átveszik a hatalmat az égbolt felett. Ilyenkor felkészülsz a viharra. A filmekben is mindig vihar előzi meg a bajt. De az én esetemben a vihar a lehető legjobb dolgot hozta el nekem.

Montez Morrowt.

Ő maga volt a vihar.

Pusztító, veszélyes és a szívemet ez rohadtul nem zavarta.

A résnyire nyitott ablaknál hideg fuvallat szökött be, elhozva a felismerést. Képtelen voltam elaludni, ezért kimásztam az ágyból és kiültem az ablakpárkányra. Elővettem a telefonom, és elkezdtem összeválogatni egy új lejátszási listát. Ez az esetek kilencven százalékában segíteni szokott. Az ég hatalmasat dörgött, majd nyomban óriási fény villant fel a sötét felhők között.

A kezemben lévő telefonom rezgett egyet. A villámokról a kijelzőre pillantottam és hevesen dobogó szívvel egyből megnyitottam Montez üzenetét.

Montez: Nézz le!

Ereztem, hogy a szívem a torkomig kúszott fel, amikor megpillantottam őt. Kócos haja kilógott a kapucnija alól és szemtelenül vigyorgott. A telefonját nyomkodta, az enyém pedig megint jelzett.

Montez: Gyere le!

Én: Apám itthon van.

Montez: Tudom, azért mellőztem a szerenádod.

Én: Éjfél van - Írtam vissza vigyorogva.

Montez: Akkor jobb lesz, ha sietsz. Egykor zár a kedvenc kajáldám.

Én: Te ilyenkor akarsz kajálni?

Montez: Éhes vagyok. És meg akarlak csókolni.

A szívem elolvadt és az sem érdekelt, hogy apám kinyír, ha elkap.

Montez: Na, lejössz, vagy felmenjek érted?

Én: Adj nekem öt percet!

Visszamentem a szobába, és eszelősen kutatni kezdtem a szekrényben egy olyan ruha vagy felső után, ami tökéletesen passzol egy spontán esti kajáláshoz.

Mi a fenét vegyek fel?

Magamra húztam az első kezem ügyébe akadó sötétkék, flitteres egyberuhát.

Nem jó. Úgy nézek ki benne, mint egy csillagszóró.

Kibújtam belőle, kivettem a felső polcról egy fekete, testhez simuló, pántos topot és egy rövid szoknyával párosítva magamra húztam őket. Odaléptem a tükör elé, hogy megnézzem a választásom.

- Én a feketére voksolok - szólalt meg Montez a hátam mögött pimaszul.

- Kopogni nem szokás? - Az ablak felé fordultam, amit Montez már átjárónak használt.

- Úgy tudtam, a lányok szeretik a meglepetéseket.

- Téves. Az oreos csokit szeretjük és a nutellás palacsintát.

- Meg a rosszfiúkat - tette hozzá.

- Az attól függ - fordultam felé. - Mennyire rosszak?

Megindult felém, és a tükörnek szorított.

- Amennyire csak szeretnéd. - Hűvös leheletét az ajkamon éreztem.

A testem egyből reagált a közelségére és forróság öntött el. Szájon csókolt, majd a fülem mögé tűrte a hajam, közben halkan belesúgott.

- Mehetünk kajálni?

Csalódottan bólintottam, mire pimasz vigyorral a képén megindult az ablak felé.

- Megyek előre, ha esetleg bénáznál a leérkezéssel.

Kimászott az ablakon, én meg követtem.

Próbáltam ignorálni a meglepett arckifejezését, amikor leértem mellé, de természetesen nem hagyta szó nélkül.

- Ahogy látom, nem először csinálsz ilyet.

- Apám nem szereti, ha este elmegyek... Szerinte túl sok elmebeteg él a Földön.

- És milyen igaza van. Az egyik épp most szöktetett meg a szobádból.

Végignéztem az utcánkon, de sehol nem láttam a motorját. Megindult egy szürke színű autó felé.

- Ez a tiéd? - kérdeztem sandán rápillantva.

Vigyorogva bólintott, és kinyitotta előttem az ajtót.

- Honnan van? - vontam össze a szemöldököm, bár nem biztos, hogy tudni akartam a választ.

- Mondjuk úgy, hogy nyertem a tombolán.

Miután beültem az anyósülésre, illedelmesen becsukta az ajtót, megkerülte a kocsit, és beszállt mellém. A tenyerét végigsimította a fedetlen combomon, de megállította a mozdulatot, amivel teljesen megőrijtett. Megvárta, amíg bekötöm magam, majd gázt adott. A testem egyből az ülésnek feszült, de amint kikanyarodtunk az utcából és rátértünk a főútra, lassított.

Bekapcsolta a rádiót, ahol az Evanescence-tól a Bring Me To Life szólt. Reflexszerűen összenéztünk, és feltekerte a hangerőt. Torkom szakadtából üvölteni kezdtem a dalszöveget és amikor lopva rápillantottam, láttam, hogy mosolyog.

- Hova megyünk kajálni ilyenkor? - kíváncsiskodtam, amikor véget ért a dal.

- Valami egészségtelen helyre.

- Az a kedvencem - húzódott széles mosolyra a szám.

Az egyik kezét folyamatosan a combomon tartotta, amitől forni kezdett a vérem. Soha nem éreztem még ennyire valódinak és intenzívnek semmit. Minden egyes porcikám életre kelt a közelében. A testem folyamatosan lángolt. Az agyamra pedig olyan köd telepedett, hogy vakon követtem volna őt egy szakadék irányába is.

Amikor lassított, nem tudtam elképzelni, hogy találni fog olyan kajáldát, ami még nyitva lesz. Üzletek sorakoztak egymás mellett, mindenhol lehúzott redőnyök köszöntek vissza ránk. Leparkolt, de lövésem sem volt, hogy hol szeretne itt enni.

- Ugye te is látod, hogy minden zárva van? - kérdeztem, amikor kiszálltunk az autóból.

“Kicsit bízz már bennem” nézéssel megfogta a kezem, és elindultunk az üzletsoron. Az utolsó, félig lehúzott rácsnál hármat kopogtatott, majd magabiztosan rám kacsintott. Hangos léptek jelezték, hogy valaki közeledik, aztán a rács pillanatokon belül elindult felfelé és egy középkorú fickó vigyorgott ránk. Láthatóan nem lepte meg őt, hogy Montez ilyenkor állít be.

- Ha tíz perccel később jöttök, akkor már nem húztam volna fel.

- Az áldott jó szíved, Simon - veregette vállon Montez, közben előre engedett.

- Az fog a sírba vinni, tudom - mondta a pasas, de inkább magának címezte. - A bájos hölgy pedig... - fordult felém barátságosan kezét

nyújtva.

- Delilah Moore vagyok - viszonoztam a kézfogását.

- Van egy burger, amit feltétlen ki kell próbálnod - mondta Montez, amikor becsúsztam az egyik piros bőrüléssel boxba, ő pedig mellém.

- Nem ajánlom - jegyezte meg Simon az asztalunkhoz lépve.

- Mondjuk, igaz. Delilah nem olyan lány, aki bírná a csípőjét.

- Nem lesz semmi bajom tőle - védtem meg magam. Annyira csak nem lehet vészes.

Amíg Simon hátrament a konyhába, Montez sejtelmesen vigyorgva odahúzta elém az asztalon lévő kancsó vizet.

- Aranyos vagy, de erre semmi szükség - toltam vissza elé.

Simon nem sokkal később megérkezett két, jól megpakolt burgerrel, és letette elénk, aztán a pulthoz ment.

Nagyot haraptam belőle, de a szám egyből égni kezdett, a szemem pedig könnyezni.

- Jézusom! - kiáltottam fel. Azonnal a kancsó vízért nyúltam, és nem törődve az etikettel beleittam, hogy enyhítsem az égető érzést. Montez láthatóan nagyon jól szórakozott ezen, de nem érdekelt. Hevesen legyezni kezdtem a szám, de az sem segített. Már a torkom is égett. Felállt az asztal mellől, és a pulthoz sietett. Megint a kancsó után nyúltam, amikor egy pohárral a kezében tért vissza.

- Ez segíteni fog... - Be sem tudta fejezni a mondatot, azonnal kikaptam a kezéből, és megittam a pohár tejet.

- Jobb már? - kérdezte együttérzést színlelve, de láthatóan baromi jól szórakozott rajtam.

- Montez Morrow - mondtam dühösen.

- Így hívnak.

- Az orrom is ég - fakadtam ki, örült módjára legyezve az arcomat.

- Úgy látszik, a tűzgyújtás az erősségem - vigyorgott jóízűen. Kezét a combomra tette, amitől a pulzusom egyből szaporább lett, az égető érzés

pedig már nem is zavart annyira. - Máris kitaláltam, hogy mivel foglak kiengesztelni.

Az arcomon szétterülő hatalmas mosoly szerintem tökéletes volt beleegyezésnek. Felőlem akár egy Predatorokkal teli, elhagyatott raktárba is elvihetett volna. Tudtam, hogy megvédene. A pajzsom lenne.

- Mivel? - emeltem rá a tekintetem.

- Bébi, bízz bennem!

A karján lévő vipera, "Trust no one" feliratú tetoválásra néztem.

- Oké, de neked én leszek a kivételed - kacsintott.

- Ez esetben kénytelen leszek bízni benned.

- És milyen jól teszed - húzódott közelebb, az ajkamhoz közeledve, de a telefonom rezgése megőlte a pillanatot.

Tudtam, hogy az apám hív, de nem érdekelt. Azt akartam, hogy kapjuk vissza azt a két másodperccel ezelőtti pillanatot és Montez csókoljon meg. A telefonom azonban erőszakosan csengett, egyre távolabb lökve minket ettől a pillanattól. Montez homlokon csókolt a szám helyett, közben a zsebemből kivette a telefonom és a kezembe adta.

- Fel kéne vened, nem?

Ő is tudta, hogy az apám az.

A gyomrom görcsbe rándult, ahogy a kijelzőre néztem. Furcsa, hogy az apám csak ehhez hasonló érzéseket tudott kiváltani belőlem. Az idegességet. Az undort. A félelmet.

- Igen? - szóltam bele.

- Miért nem vagy a szobádban? - ordította dühösen, szinte átnyúlva a vonal túlsó oldaláról, hogy megragadja a hajam.

- Át kellett valamiért ugranom Addisonhoz.

- Az engedélyem nélkül nem mész te sehova, megértetted?

Montez tekintete egy villanás alatt sötétbe borult.

- Igen - válaszoltam, közben az asztal alá rejtettem a szabad kezem, ami remegni kezdett az idegtől. Montez egyből a kezem után nyúlt.

- Tíz perced van hazaérni! Egy perccel sem több!

Tiszta szívemből gyűöltem az apámat. Az emberek azt hiszik, a pofon a legrosszabb, de ez hülyeség. A szavak fájdalmasabbak tudnak lenni. Azok, amiktől egy apró, jelentéktelen senkinek érzed magad. És apám ehhez nagyon értett. Tiporni. Talán ez volt a legfájóbb az egészben, hogy az az ember, akinek szeretnie kellett volna, minden erejével azon volt, hogy bántson. Semmi szeretet nem volt benne. Pontosan ezért a megjátszott aggodalma még inkább szálnalmas volt. Mert tudom, hogy ha valóban történe velem valami, nem érdekelné.

- Nyugi, ennyi idő alatt kétszer is hazaérünk - hajolt közelebb hozzám Montez, amikor kinyomtam apám hívását.

- Nem akarok hazamenni - mondtam feszülten, mire magához vont. Nem akartam neki elmondani, hogy miért. Nyilván tudta, de az ember akkor sem akar erről beszélni. Inkább szeretné elfelejteni, az ágy alá söpörni, és be sem nézni alá többet.

- Csak egy szavadba kerül, és bármikor eljöhethünk ide újra.

- Megígéred?

- Volt olyan, amit eddig nem tartottam be?

Nem tudom, hogy mit kérdezett, mert az agyam csak egyetlen dolgot fogott fel:

Öröletesen belezúgtam Montez Morrow-ba.

Hazafelé odaadta a telefonját, hogy válasszak zenét, a kezét pedig végig a combomon tartotta. A Spotify keresési előzménye csillagos ötöst érdemelt. Apró mosoly terült szét az arcomon, amikor láttam, hogy a legutolsó meghallgatott szám a Lonely Day volt. Bár hivatalosan a Bring Me To Life-et illetné a cím, de a Lonely Day lett a mi dalunk abban a pillanatban, amikor ő ráírta a cipőmre, majd később bedobta ötödik dalként... vagy hatodikként. Rányomtam a dalra és hátradőltem az ülésen.

Nem akartam hazaérni. Nem akartam elválni tőle. Most már értem, hogy valójában mit jelentenek a gyomrodban lévő pillangók.

Veszélyt.

Mert ha érzed őket, akkor már nem akarsz nélkülük élni.

Megálltunk távolabb a háztól, és gondolkodás nélkül szájon csókoltam őt.

- Menned kell - vetett véget a csókunknak idegesen.

- Tudom - feleltem komoran, és a házunk felé fordítottam a fejem, ahol apám dolgozószobájában még égett a villany. Nagy levegőt vettem. Egészen nagyot, utána visszafordultam Montez felé.

- Nincs mitől félned - mosolyodott el. - Soha többé nem hagyom, hogy eless, bébi!

Utoljára szájon csókoltam, kiszálltam az autóból, majd megindultam a házunk felé. A szívem egészen apróra zsugorodott össze, ahogy elváltam tőle és minden egyes lépéssel csak még kisebb lett.

Betettem a kulcsot a zárba, de hátrapillantva a váltam felett láttam, hogy Montez még mindig ott áll a kocsival. Ez erőt adott ahhoz, hogy bemenjek. Elfordítottam a kulcsot, és beléptem a házba.

Szokásosan a síri csend köszönt vissza rám és a rideg falak, amik magukba szívták apám összes haragját. Nem volt ebben a házban egy maréknyi szeretet sem. Nem volt az otthonom.

A lépcső felé indultam, amikor kilépett a dolgozószobájából taces részegen. Elszorult a torkom.

Ma nincs szerencsém.

Gyorsan felmértem az esélyeimet: az ajtó még mindig közelebb volt, mint az emelet. Meg akartam fordulni, hogy kimeneküljek a házból, de hirtelen elém lépett a vodkásüveggel a kezében.

- Hova sietsz, kicseszett Hófehérkém? Nem is üdvözlőd az apád?

Homlokán a ráncok felvették a labirintus alakzatot, én pedig próbáltam megtalálni a kiutat.

- Részeg vagy - vágtam az arcába, miközben hátráltam.

- Szeretnél te is az lenni? - Megindult felém, majd az üveget a számhoz nyomta, hogy megpróbáljon belőle leönteni egy keveset a torkomon. Ellöktem a kezét, az üveg azonnal a földre esett és darabokra tört.

A fél órával ezelőtti boldogság most folyt le az arcomon könnyekbe burkolva. Nem akartam, hogy az apám észrevegye, hogy sírok. Néhány másodpercig rácsodálkozva nézte a földön heverő darabokat, majd rám emelte az elborult tekintetét. A vodka és apám alkoholszaga lengte be az előszobát. Megragadta a hajam, és nagy erővel tépni kezdte, utána lenyomta a fejemet a földre.

A félelem a gyomromban egyre csak növekedett.

- Pazarolnál? Majd én megtanítom neked, hogy ebben a kurva házban az én szabályaim szerint fogsz viselkedni. Nyald fel a kibaszott vodkát!

- Tessék? - kérdeztem remegve, de apám nem eresztett.

- Azt mondtam, hogy nyald fel, ami kárba veszett miattad.

Egy hatalmas csattanást hallottam, és a következő pillanatban Montez a falnak vágta apámat. Megragadta a nyakát, majd lenyomta a földre.

- Nyald fel te! Rohadék!

A falhoz húzódtam remegve, apám meg elmebeteg módon nevetni kezdett.

Montez felém fordult.

- Azonnal menj fel, és pakolj össze mindent, amire szükség van!

- Szerinted megijedek egy taknyos gyerektől? - kérdezte apám akadozó nyelvvvel.

- Azt mondtam, hogy nyald fel a kibaszott vodkát a földről!

Apám megadóan feltartotta a kezét, majd hirtelen az övéből előrántotta a bicskáját. Felénk lendült, Montez elém lépett, én pedig hátrálás közben elbotlottam a saját lábamban.

- Delilah, most azonnal menj fel! - sziszegte Montez a fogai között. Teljesen előntötte az agyát a düh. Apám felé lódult, sietve felkeltem és felrohantam az emeletre. Félúton jártam, amikor egy tompa puffanás kíséretében hallottam, hogy valaki a földre került. Dübörgő szívvel megfordultam és apám ott feküdt a földön.

Lefagytam.

Teljesen lefagytam.

Mielőtt eljutott volna az agyamig a kérdés, hogy életben lehet-e még, apám megmozdult, én pedig a szobám felé rohantam. Előkaptam egy sporttáskát, és belehajítottam a sulis egyenruhám, meg pár váltóruhát, amire szükségem lehet. A kezem minden egyes holmi bepakolásával csak még jobban remegett. Apám sokszor ment már túl messzire, és amikor azt hittem, hogy nem tudja fokozni, mindig sikerült neki. Éreztem, ahogy az arcomat előntik a könnyeim.

Megfogtam a táskám, majd lesiettem az emeletről. Apám arca addigra már véres volt. Az orrát törölgette és utánunk kiáltott, amikor kimentünk az ajtón.

- Tizennyolc éves korodig hozzám tartozol, te kis csitri!

- Ki fogja hívni a zsarukat - mondtam reszketve, de Montez karon ragadott és becsapta az ajtót.

- Ne aggódj, nem fogja!

- Hová megyünk most? - kérdeztem, miközben sietve beszálltunk a kocsiba.

- Hozzám. Itt nem lehetsz többet nélkülem.

Rátaposott a gázra, közben az egyik kezével szorosan fogta az enyémet, ami az egész út alatt reszketett. Folyamatosan a nyakamon éreztem apám szorítását, de hálás voltam Monteznek, hogy nem beszéltünk arról, ami történt. Nem is tudtam volna. Képtelen lennék a szemébe nézni és elmondani neki, hogy igen, ez az apám. Amit láttál, az

pedig egy átlagos szar napja. Mert ha elmondanám neki ezt, akkor megkérdezné, hogy milyen gyakori ez és nem akarom, hogy tudja.

Egész úton éreztem a levegőben a feszültséget. Azt, hogy Montez bárkit képes lenne pusztá kézzel megölni ebben a pillanatban.

Annyira nem érdekelttem meg, hogy így törődjön velem. Hogy vigyázzon rám.

Könnyek lepték el megint az arcom, egyből megpróbálta fél kézzel letörölni.

- Soha többet nem lesz ilyen, megígérem neked!

Annyira szerettem volna neki elmondani az igazat. Azt, hogy már nem az apám miatt sírtam. Hanem a kegyetlen igazság miatt, ami savként marta a torkomat.

Már messziről megpillantottam a hatalmas, fekete kovácsoltvas kaput, ami a házukhoz, pontosabban a kastélyukhoz vezetett. A város egy félreeső részén volt, és zöld erdő rejtette magában. A mi házunknak legalább a tízszerese. Olyan, mint egy gótikus, viktoriánus álom és egy horrorfilm szellemlakta kastélyának tökéletes keveréke. A tetején éles, töviszerű bástyák magaslottak az égbe. A kastély zord valóságához magas, kövel szegélyezett, boltíves ablakok tartoztak.

Behajtottunk a kavicsal felszórt bejárón, és leparkolt a lépcső előtt. Szótlanul kiszálltam, ő pedig kézen fogott, majd bevezetett a birodalmukba.

Sötétség uralta a házat, de már az első pillanatban, ahogy átléptem a küszöböt, beleszerettem. Az előtér tágas volt, aztán folyosóra szűkült, amiből több helyiség nyílt. Szemben lépcső vezetett a ház felsőbb részeibe, gyönyörű, faragott korláttal.

Felvezetett az első emeletre, melyre a csúcsíves ablakokon beszűrődő holdfénynek köszönhetően félhomály borult. A nyílegyenes, hosszú folyosónak nem is láttam a végét. Rabjává tett az építmény, amit az otthonának nevezett.

Elmosolyodott a meglepettségemen, de nem mondott semmit. Bevezetett a második szobába, de körbenézés helyett hevesen megcsókoltam.

Mondani akart valamit, de nem hagytam, hanem szorosan magamhoz húztam őt. Azt akartam, hogy ne beszéljünk arról, ami történt, de megállított.

- Delilah - kezdte reszelős hangon.

- Kérlek, ne! - súgtam halkán. - Tehetnénk úgy, mintha meg sem történt volna?

- Nem - felelte egyenesen a szemembe nézve. Két kezével közrefogta az arcom és a hüvelykujjával simogatni kezdte. - Nem kell beszélned róla, de szeretném, ha tudnád, hogy soha többet nem fog ilyen történni. Nem hagyom, oké?

Egy könnycsepp szökött meg a szememből, és végigcsordult az arcomon. Letörölte és magához húzott. Az erős, biztonságérzetet adó karjaival a teljes védelmébe vont.

- Senki nem érhet hozzád többet!

Éreztem, hogy mindjárt elsirom magam, de eltolt egy kicsit magától és egyenesen a szemembe nézett.

- Bébi, te vagy a hátizsákom.

- Hátizsák? - nevettem el magam.

- Naná. Mindig magam mögé képzelek a motoron - mosolyodott el.

A szívem ebben a pillanatban elolvadt, de időm sem volt gondolkodni, mert felkapott, maga köré fonta a lábaim, majd letett a franciaágyra és egy gyors mozdulattal megszabadított a cipőmtől. Mellém feküdt, az arcomat maga felé fordította és újból megcsókolt. Kezemmel az erős karját fogtam. Bizsergést éreztem, teljesen elöntött a forróság odalent. Montez Morrow totálisan kicsinált. Ujjai a fedetlen combomon cikáztak felfelé lassú, idegörlő tempóban. Alig vártam, hogy elérjen a fehérneműmig. Behunytam a szemem és az alsó ajkamba haraptam,

amint a keze a szegélyt érintette. Finoman félrecsúsztatta a bugyim, rátalált a nedves pontra, mire halk sóhaj szakadt fel belőlem.

Az ég dörgött, én pedig beleremegtem az érintésébe.

- Tudod, mit jelent, amikor mennydörög? - súgta a fülembbe.

- Hogy dühös vagy? - kérdeztem kapkodva a levegőt, miközben elkezdett simogatni lent.

- Nem csak azt - suttogta, majd az ég dörgésével egyszerre elkezdte körkörös mozdulatokkal izgatni a csiklómát, amitől hangosan felnyögtem.

- Pontosan ezt. - Vágytól megrészegült szemekkel nézett, miközben egyre mélyebbre tévedtek az ujjai. Visszafojtottam egy sikolyt, mert soha, senki nem ért még így hozzám. A testem majd felrobbant. Arcomat előntötte a forróság.

A nadrágjához nyúltam, megpróbálva megszabadítani tőle, de lefogta a kezem és egy csókkal fogta be a számat. Ellenkezni akartam, de a testem lüktetett, az érintése megőrijtett és megbénított.

Lehunytam a szemem és finoman az ajkába haraptam, mire halkan belenyögött a számba. Megszorítottam a karját, a szabad kezemmel pedig a hajába túrtam, érezve, hogy közel vagyok a robbanáshoz. Összhangban az ég dörgésével egyre ritmikusabban mozgatta bennem az ujját, én meg hangosan felnyögve a karjába markoltam, amikor végigsöpört a testemen az orgazmus.

A szívem hosszú percekig még szaporán vert. A világ legszebb sötétbarna, már szinte fekete tekintetébe néztem. Bár a sötétség ijesztő, de ő nyitva hagyta a kaput, én pedig önként besétáltam rajta. Tudtam, hogy akárhova is visz az út, ő ott lesz velem és csak ez érdekelt.

Megszabadult a ruháitól és fölém magasodott. Ahogy végigsimítottam a kezem a tetovált bőrén, a szívem egyre szaporábban dobogott a mellkasomban. Tudtam, hogy meg fog történni. Lecsapott az ajkamra és úgy csókol, hogy egyetlen józan gondolatom sem maradt.

Elkezdett kibújtatni a topból, de leállítottam.

- Abbahagyjam? - kérdezte teljesen beindulva.

- Ne - ziháltam. - Csak a felsőm, hadd maradjon rajtam.

Félresimította a hajam az arcomból és egyenesen a szemembe nézett.

- Előlem nem kell elrejtened magad.

- De a hegeim... - mondtam félrepillantva. - Semmi szép nincs bennük.

Gyűlölöm az apámat.

Gyűlölöm, amit a testemmel tett.

A megroncsolt lelkem senki nem látja, de a testemet igen. És rettegtem attól, hogy Montezt kiábrándítja. Hogy nem talál majd szépnek.

- Megengeded? - A topom után nyúlt, hogy kibújtasson belőle. Felemeltem a karom és hagytam, hogy lehúzza rólam a fekete, vékony anyagot. A tekintete a testemre siklott, de ahelyett, hogy undorodva nézett volna rám, ahogy én néztem magamra, inkább megcsókolt. Az összes rossz emlékemet finoman végigcsókolta, majd a szemembe nézett.

- Átkozottul gyönyörű vagy, Delilah! Ugye mondta ezt már neked valaki?

Hogy láthat szépnek ezek után?

Ő mégis úgy nézett rám, mintha tökéletes lennék. Mintha nem látná a testemet elcsúfító hegeket. De én minden nap szembesültem velük, amikor a tükörbe néztem.

- Te vagy az első, aki ezt mondja - súgtam halkan.

- Ez elég nagy hiba! De én mindig emlékeztetni foglak erre.

Úgy éreztem, mintha az összes sebhelyem elmesélte volna neki a különálló történetét. Nem voltak hatalmasak, de a történetük annál inkább volt fájdalmas. Mindegyiknek pontosan emlékszem a keletkezésére. Még a napra is, amikor szereztem őket.

Ezernyi verzió játszódott le a fejemben, ahogy Delilah apját megölném. Egyikben sem voltam jó fej vele és egyikben sem kapott menekülőutat. Próbáltam tartani magam Delilah előtt, de szívem szerint visszamentem volna a házukba, és a szart is kivertem volna a pszichopata apjából.

Az ilyen férgeknek nem lenne szabad, hogy létjogosultságuk legyen a levegővételhez.'

- Sajnálom, bébi - leheltem az ajkára. - Sajnálom, hogy nem találkoztunk előbb.

Gyűlöltem a gondolatot, hogy így kellett felnőnie. Ha hamarabb találkozunk, lehet, kevesebb hege lenne... és az apja már talán nem élne.

- Ezért akartam lelépni innen - mondta halkan.

- Ugye ő nem... - kerestem a szavakat és életemben először féltem valamitől. Delilah válaszától. - Ugye nem ért hozzád úgy?

- Nem. Anyámat látta bennem és csak minél messzebbre akart taszítani magától.

Sóhajtott egy nagyot, szemét lesütötte, és a ruhája után nyúlt, de lefogtam a kezét, hogy megállítsam a mozdulatot.

- Ne haragudj, hogy elszúrtam a pillanatot - szabadkozott.

- Most engedté a lehető legközelebb magadhoz. Hogy tudod ezt elszúrásnak nevezni? - Először homlokon csókoltam, utána szájon.

- A másik pillanatra céloztam. Tudod:... - mondta zavartan.

- Nincs olyan dolog, Delilah, amit te el tudnál szúrni. Biztos, hogy akarod? - kérdeztem, mire bólintott.

- De.... - szólalt meg halkan. - Nekem ez lesz az első.

Elmosolyodtam.

- Tudom - feleltem.

Már az első perctől fogva tudtam, hogy szűz.

- Honnan? - kerekedett el a szeme.

Nem feleltem, helyette úgy csókoltam, hogy minden rossz emlékét elfelejtse. Kezemmel leszorítottam az ő kezeit a feje felett, amitől teljesen libabőrös lett és az ajkamba harapott. Egyre kevésbé bírtam a kőkemény farkammal.

Kivettem egy óvszert a fiókomból, majd felhúztam és a combjai közé helyezkedtem.

Figyelve, hogy ne okozzak neki fájdalmat, kezdtem elmerülni benne. A forrósága teljesen ellepett. Lehunyta a szemét és megszorította a vállam, miközben egy alig hallható halk nyögés hagyta el az ajkait.

- Ha szólsz, megállók - mondtam, minden erőmmel lassítva a mozdulatomon. Nem akartam, hogy fájjon neki.

- Abba ne hagyd - lihegte.

Löktem egyet rajta, mire a körmét a bőrömbe mélyesztette, amivel még jobban megvadított. Annyira rohadtul szexi volt és ezzel a farkam is egyetértett. Hófehér arca teljesen kipirult, cseresznyepiros ajka pedig könyörgött, hogy csókoljam meg újra. Egyszerűen nem tudtam betelni vele. Delilah Moore volt a legszebb lány ezen az elcseszett világon.

Látva, hogy kezdi élvezni, elkezdtem hevesen ki be járni benne. Már teljesen felszabadult és a teste összhangban mozgott az enyémmel.

Szívem szerint egész éjjel benne maradtam volna, de a farkam egyre kevésbé bírta. Annyira szűk volt, annyira finom és annyira Delilah. Bassza meg. Ez a lány volt a kiút a pokloból. Lassítottam, hogy élete elsője tovább tartson. Képtelen voltam levenni róla a szemem. Minden porcikája gyönyörű volt és ahogy mozogtam benne, nyögései töltötték meg a szobát, amit basszus, rohadtul imádtam. Látva, hogy egyre jobban zihált, gyorsítottam a tempón.

- Abba ne hagyd - nyögte, majd éreztem, ahogy a teste megfeszült, és beleremegve az orgazmusba hangosan felnyögött. Eddig bírtam. A farkam azon nyomban felrobbant tőle.

Percekig csak zihálva lélegeztünk, majd miután megszabadultam a használt óvszertől, mellé feküdtem, magamhoz húzva őt.

- Haza kell majd mennem - hajtotta szomorúan a fejét a vállamra.

Tévedtem.

Mégis meg tudja ölni a pillanatot. Nem akartam arra gondolni, hogy akár egy percig is egy házban van a pszichopata apjával.

- Nem fog többet bántani téged, ezt megígérem, bébi.

Nem felelt, csak szorosabban hozzám bújott.

- Szomjas vagy? - kérdeztem, mire bólintott. Kimásztam az ágyból, és belebújtam egy fekete melegítőnadrágba, magamra kaptam egy fehér pólót, majd neki is kerestem valamit.

- Szürke póló, fekete boxer - állt a tükör elé, amikor magára kapta. - Üdvözltem, Robert Atya - mondta szórakozottan.

- Nyugi, ő ilyenkor már mélyen alszik.

Kinyitottam az ajtót és előre engedtem.

- Nem féltek egyedül egy ilyen nagy házban? - kérdezte apró kezét a tenyerembe csúsztatva.

- Mitől kéne félni? - vontam össze a szemöldököm és alig vártam, hogy megtudjam, kivel kell majd este látatlanban is megküzdenem.

- Például egy kedvesnek tűnő porcelánbabától.

- Megnyugtatlak, hogy nincsen semmilyen baba a ház egyik szobájában sem - nevettem el magam. - Mármost azokban, amik nincsenek kulcsra zárva - tettem hozzá komolyan, mire kikerekedett a szeme. - Bárkitől megvédelek, szóval ne parázz. Egy nyomi porcelánbabától meg pláne.

- Aj - sóhajtott nagyot. - Te vagy a tipikus mellékszereplő, akinek jár a szája, aztán elsőként tűnik el a pincébe zuhanva.

- Komolyan, ennyit jósolnál nekem? - Ölbe kaptam őt, és levittem a lépcsőn.

- Helyes vagy, talán kihúznád a szereped a feléig, de nem maradnál életben a végén, az fix.

Hangosan felnevettem és megcsókoltam, majd leérkezve vele egyenesen a konyha felé mentem, végül felültem a pultra.

- Nem annyira jó dolog belém szeretni - figyelmeztetett.

- Imádom a nemmel kezdődő dolgokat - csókoltam szájon.

- Atyám, mi van akkor, ha olyan embernek lehet köze Liza eltűnéséhez, akit ismerünk? Ha az illető nap mint nap a szemünkbe néz, tudván, hogy hol van Liza..

Csend. Megint az istenverte csend volt a válasz.

A kezemen lévő bőrkeményedést tépkedtem. Megölt a tudat, hogy állandóan falakba ütköztünk. Hogy valaki tudja az igazat, mégis minden nap levegőhöz jut. Jár, kel, fekszik, éli a kibaszott életét, mintha mi sem történt volna.

- A bűntudat előbb vagy utóbb szóra bírja az illetőt, talán még Isten házába is elvezeti.

- És ha nem? Ha simán képes lesz leélni egy életet úgy, hogy tudja, mi történt azon az éjszakán?

- Sok embert hallottam már megtörni azon a helyen, ahol most ülsz. Nem mindenki képes cipelni a hazugságokat egy életen át.

- Atyám, ha tudni fogja a választ, elmondja nekünk, ugye? Tudnunk kell, hogy mi történt azon az éjszakán.

Csend volt a válaszom és tudtam, hogy lehetetlent kértem.

- Tiéd az emelet - böktém Nate irányába, aki szokásosan lezseren az acélszürke motorjának támaszkodott, mintha nem éppen betörni készülnénk valahova. - Thiago! Miénk a lenti rész, Phoenix pedig fedez minket. Ne szarakodjatok, csak a telefonért jöttünk.

- Kár - vonta meg a vállát Nate, akit egy sima betörés már untatott.

- Hol van az emberünk? - Phoenix rá akart gyűjtani, de kikaptam a szájából a cigit.

- Nem hagyunk nyomokat - mondtam higgadtan, mire nemtörődöm stílusban megvonta a vállát.

- Észre se fogja venni, hogy itt jártunk, akkor nem mindegy?

- Ha még a telefonszámodat is ledobod a küszöbére, akkor lehet, hogy sejteni fog valamit - feleltem ingerülten.

- Hol van egyébként?

- Hosszúra sikeredett a búcsúparti és bealudt az őrsön - válaszolt helyettem Thiago.

- Amatőr - húzta el a száját Nate.

- A fia meg valami csajnál alszik - folytatta Thiago, aki lépten-nyomon szemmel tartotta a seriffet nyomkövető segítségével.

- Kesztyű nélkül semmihez nem nyúltok, és rohadtul nem álltok le faszkodni a családi fotókkal, hogy péniszt rajzoljatok rá - néztem egyenesen Nate-re, majd Phoenixre.

- Pedig az a védjegyem - húzta el a száját csalódottan Phoenix.

- Igen, tudjuk, ahogyan a seriff is, akinek a házába éppen betörünk. Nincsen kamera, de a maszk senkiről sem kerülhet le!

Mindenki bólintott és felhúzta a fekete maszkot, ezután a kerten keresztül megindultunk a hátsó bejáratához.

Thiago rekordidő alatt feltörte a zárat. Egyből különváltunk, majd mindenki ment a maga dolgára. Nate egyből az emeletet célozta meg, Thiago és én lent maradtunk, Phoenix az ajtónál őrködött.

A vitrint vettem célba, Thiago a könyvespolcot kezdte el átnézni sebesen, amikor Nate kihajolt a korláton kárörvendő vigyorral a képén.

- Megtaláltam.

- Ez gyors volt - feleltem, és felsiettünk Thiagoval az emeletre, Phoenix pedig lent maradt figyelni.

Nate önelégült vigyorral a képén ült a seriff székében, bakancsát az asztalra téve, kezében Liza telefonjával.

- Hol volt? - kérdezte Thiago, közben elővette a zsebéből a hógunk telefonjának a mását és betette abba a fiókba, ahová Nate bökött.

- Találtál mást is? - kérdeztem.

- Egy árulkodó lelkiismeretet - dobott az asztalra egy félig megbontott Snickerst.

A homlokomhoz kaptam, de Thiago hangosan felröhögött mellettem.

- Mi van? - nézett rám Nate összekulcsolt kézzel. - Te kérdezted.

Thiago a kezébe vette az asztalon lévő családi fotót, ahol Bili volt a fiával teljes horgászfelszerelésben.

- Továbbra sem tetszik ennek a gyerekeknek a képe - jegyezte meg, majd Nate ölébe dobta a képet.

- Tényleg! Ez nem a csajod egyik haverja? Ott volt a szabadulósobában is - kommentálta Nate a fotót nézve.

- Meglep, hogy Delilah nimfo barátnőjén kívül mást is megjegyeztél - reagáltam gúnyosan.

- O, a tökéletes kis feleségjelölt - vigyorgott Nate. - Már azoknak persze, akik hajlandóak lemondani a világ hét csodájáról.

- Csak kettőt mondj, kérlek! - Thiago felült az asztalra és epekedve várta Nate választát.

- Édeshármas - koppintott a bakancsával az asztalra, majd levette onnan a lábát. - Szex egy idegennel. Olyannal, akivel garantáltan nem futsz össze a közértben másnap.

- Félelmetes, hogy az egész életedet gyónással akarod eltölteni - jegyeztem meg, aztán lesiettünk a lépcsőn. Elindultunk kifelé, de megakadt a szemem egy másik családi fotón. Phoenix irányába fordultam.

- Mondtam, hogy tartsd kordában a művészi vénádat!

- Unatkoztam, amíg fent voltatok - vontta meg a vállát.

Nate odalépett, hogy szemügyre vegye a képet.

- Ez eddig a legszebb alkotásod, tesó! - veregette vállon, majd kísértáltak a házból. Zsebre vágтам a képet, és követtem őket.

Félúton leváltam tőlük. A többiek a hídhöz mentek bulizni, én pedig elindultam Delilah-ért. Útközben megálltam cigiért, de kifelé jövet a sárga Corvette hajtott majdnem nekem. Delilah ex-faszija és két nagyobb darab fickó szállt ki belőle, egyenesen felém tartva.

- Mi van, egyedül már nem érzed magad biztonságban a közelemben? - gúnyolódtam, mire intett nekik, és kétoldalról azonnal megragadták a karom.

- Kettőnk közül szerintem te vagy az, aki most nincs annyira biztonságban.

- És ehhez kellett neked két ember. - A nevetésem betöltötte az üres parkolót.

- Az arányok lényegtelenek.

- Ha egy kis puhapöcs vagy, akkor valóban.

- Miért kéne kockáztatnom, ha intézhetem így is? - Ütnivaló vigyor terült szét a képén.

- Valóban. Csak egy igazi férfi intézné saját kezűleg a dolgot - röhögtem bele a pofájába. - Minek köszönhetem a kéretlen látogatást?

- Annak, hogy mindenhol ott vagy, ahol nem kéne - simított végig az állán, ahol még mindig nem sikerült normális arcszörzetet növesztenie.

- Te pedig sehol nem voltál ott, ahol kellett volna.

- Tudod jól, mire célzok.

- Persze. Arra, hogy egy akaratos kis fasz vagy, aki sírni kezd, ha nem kapja meg, amit akar.

- Nem szeretem, ha elveszik a játékomat.

A "játékát"... futott végig az agyamon. Elpattant az utolsó türelmes idegszálam is. Kitéptem magam a fogdmegek szorításából, és meglódultam felé.

- Delilah nem egy ostoba plüssmedve, te gyökér - vágtam képen egy jól irányzott ütéssel. A kis féreg megilletődve törölte meg az orrát, amiből eleredt a vér. Emberei azonnal reagáltak, és ismét a szorítóban voltam közöttük.

Nagy szerencséje, hogy nem volt szabad kezem, mert a legnagyobb örömmel fejezném be azt, amit elkezdtem. Kiverném belőle az utolsó levegővételét is, amit nem érdemel meg.

- Hálás lennék, ha eltakarodnál a képből, különben olyat teszek, amit könnyen lehet, hogy megbánok - fújtatott idegesen, ami roppant szórakoztató volt.

- Megint elsírod magad?

Hátrahúzta az öklét, majd harmatgyengén behúzott nekem, amitől nevetgetnékem támadt.

- Úgy ütsz, mint egy lány.

- Ha már a lányoknál tartunk... - mondta teljesen belehajolva az arcomba. - Akartam is kérdezni, mizu a húgotokkal? Előkerült már?

- Ha már a farkaknál tartunk, nem cserélték össze véletlenül az anyakönyvi kivonatnál a nemed?

Felkapott egy vasrudat a földről, ami úgy tűnt, még nagyobb bátorsággal ruházta fel.

- Jobban élveznéd, ha ezzel kényeztetnélek? - Nagy erővel rávert vele a térdemre, de tartottam magam, annak ellenére, hogy a testem összecsupkolt a fájdalomtól.

- Delilah-ra visszatérve és arra, hogy téged választott... - folytatta baromi elégedetten, de egyből belé fojtottam a mondata végét.

- Látom, a feldolgozással akad némi problémád - vágtam nevetve az arcába, kizárva a térdem felől érkező szúró fájdalmat, ami már az egész testemet birtokba vette.

- Az apja sosem fog elfogadni téged.

- Nem is vele akarok járni.

- Sosem fogja hagyni, hogy a lánya egy magadfajta semmirekellő miatt elrontsa az egész életét.

- Veled ellentétben én nem az apját akarom lenyűgözni, hanem őt.

- Ugyan, mit tudnál te neki adni, amit én nem?

Megemelte a vasrudat, majd nagy erővel rávert a másik térdemre is.

Álltam az ütését, összeszorítottam a fogam és úgy szívtam be a levegőt.

- Nem hallom a válaszod. Ja, igen, mert a válaszod a semmi lenne. Ennyit tudnál neki te nyújtani.

- Figyelmet - emeltem fel a fejem, mire ismét ráütött a térdemre, mire összeestem, de a két csicskása készségesen felrántott. - Olyan élményeket, amit te még a szaros pénzeden sem tudnál soha megvenni.

- Elviszed a motorral egy körre? Szerinted erre van szüksége?

A fájdalom minden irányból láncra verte a testemet, de nem törtem meg. Ettől láthatóan még idegesebb lett, pedig még csak most készültem válaszolni neki.

- Azt, hogy mire van szüksége, szerintem hagyjuk, mert téged a Jóisten sajnos nem áldott meg vele, így úgysem tudnád neki megadni.

Elkapta a tekintetét, és a motorom irányába nézett.

- A motorod nélkül is érdekes leszel számára? Mert attól tartok, ezzel egy jó darabig nem viszed őt haza.

Megemelte a rudat, majd nagy erővel rávágott. A visszapillantó darabokban hullott az aszfaltra. Utána a szemem láttára elkezdte szétverni a motorom, amit végignézttem.

Liam aláírta a halálos ítéletét, csak még nem tud róla.

- Jut eszembe - vigyorgott, amikor végzett a pusztítással. - A kerekek.

- Előrántott egy kést, és kilyukasztotta a kerekeimet. - Így fair, nem?

- Te sosem voltál opció - néztem egyenesen a szemébe.

- Mit beszélsz?

- Azt, hogy te sosem voltál Delilah számára opció.

Ránézett az egyik emberére, aki nagy erővel behúzott nekem és gyomortájékon is megtalált a kezére erősített boxerrel. Meg akarta ismételni a mozdulatot, de a parkoló másik végéből valaki felkiáltott.

- Mi folyik itt? Azonnal hívom a rendőrséget!

A másik csicskája is elengedett, és a földre estem. Hallottam, ahogy sietve beszálltak a Corvette-be, és elhajtottak. Vért köptem a koszos aszfaltra, de nem érdekelt. Kizárva a testem minden szegletéből érkező szúró fájdalmat, a telefonom után nyúltam, és rámentem Phoenix nevére.

Megtöröltem a vérző orrom, de a bordáim felől érkező erős nyilallás a földön tartott.

Phoenix felvette, de meg sem vártam, hogy beleszóljon, egyből kinyögtem, amiért hívtam.

- Vidd haza Delilah-t!

Pár órával korábban

- El fogod neki mondani? - kérdezte Addison, közben beleszívott a füves cigibe. Fejem az ölébe hajtottam és a sötét felhőkkel borított eget bámultam. Felettünk a korom sötétség, alattunk pedig a legnagyobb titkunk.

- Sosem bocsátana meg - mondtam keserűen, majd elvettem tőle a cigit, amit felém nyújtott. Beleszívtam, utána visszaadtam neki. A temetőben síri csend volt. A holtak voltak a legjobb hallgatóság, mert velünk együtt őrizték a titkunkat.

- És esküt tettünk - tettem hozzá.

- De az még azelőtt volt, hogy beleszerettél. Lehet, megértené...

- Azt, hogy végig hazudtam neki? - Hangom megremegett és a sírás fojtogatta a torkomat. - Hogy nekünk köszönhetően...

- Nem nekünk köszönhetően. Egy rohadt véletlennek köszönhetően.

Az erős széllelkések a hátukon cipelték már a vihart. Végigsöpört a temetőn, a faleveleket egyenesen felénk fújva.

- Akkor sem bocsátaná meg.

- Nincs is mit. Mivel soha nem fog kiderülni. - Kisöpörte a hajamat az arcomból, majd nagyot szívott a cigiből.

- És ha mégis? - A parázs izzó fényét néztem a cigaretta végén, ahogy szótlanul elaludt.

- Baszki, el fogsz késni - kiáltott fel Addison, mire a telefon kijelzőjére néztem.

Sasha kinyír; aztán darabokban talál majd engem.

Sietve felpattantam és felhúztam Addisont. Rohanni kezdtünk kifelé a temetőből, felve a halottakat is. A buszom bent állt már, ezért gyorsan megöleltem Addisont, és felszálltam.

Utáltam a titkom és hogy pont annak az embernek kell hazudnom, aki megmentett attól, hogy ez a város engem is végleg maga alá temessen.

Ez mennyire igazságtalan!

És mennyire nem érdemlem meg őt...

Záráshoz közeledve az üres parkoló irányába pillantottam, majd a telefonomra. Nem jött üzenet Monteztól. Leslie lépett mellém, de nem kommentálta, pedig nagyon is jól tudtam, hogy mit mondana. Hogy ő megmondta.

- Közbe is jöhetett neki valami - mondtam, annak ellenére, hogy meg sem szólalt. De igazság szerint magamnak magyaráztam meg.

- Persze, drágám.

Bosszantó volt Leslie reakciója. Nem állt le velem veszekedni, ami sokkal idegőrlőbb volt.

- Hazaviszlek - mondta, miközben mindent elpakolt. - Ma otthon van a férjem, így nem kell annyira sietnem.

- Aranyos vagy, de hazabuszozok - vágtam rá gyorsan.

Leslie olyan keveset tud a gyerekeivel lenni, nem akartam, hogy még azt a kicsit is azzal töltsse, hogy engem furikáz haza.

- Szó sem lehet róla - vonta össze a szemöldökét.

- Nagyon köszönöm a felajánlást, de tényleg megleszek - mosolyogtam rá.

- Biztos?

Bólintottam, mire az ajtó felé bökött.

- Ez esetben indulás, nehogy lekésd a buszt!

Elköszöntem tőle, majd megindultam a park irányába. Sietve átvágtam rajta, és a sötét alagút felé vettem az irányt. Próbáltam kizárni, hogy minden elmebeteg horrorfilm pontosan így kezdődik. A telefonomat néztem, de Montez továbbra sem írt. Rossz érzés telepedett rám.

Hol a fenében lehet?

Eddig mindig itt volt zárásra, egyetlen alkalmat sem hagyott ki. Aggódtam.

Az alagútnál megtorpantam, amikor autó hangját hallottam közeledni a távolból. A szívem a torkomban dobogott. A telefonom után nyúltam, hogy felhívjam Addisont, de megpillantottam Liam Corvette-jét.

Mi a francot keres itt?

Nem múlt el a rossz érzésem.

Sőt.

Egyre csak erősödött.

Lelassított, majd kiszólt a lehúzott ablakon keresztül.

- Szállj be, hazadoblak!

- Koszi, de inkább busszal mennék - feleltem, majd megpróbáltam kikerülni az autót, de egyből kipattant belőle. Az arca véres volt, mintha verekedett volna korábban.

- Azt mondtam, hogy szállj be! - utasított megragadva a karomat, mire a szabad kezemmel pofánvertem.

Az autójának lőkött, és be akart tuszkolni, amikor hirtelen motor zúgását hallottam. Oldalra fordítottam a fejem és megpillantottam három motorost közeledni felénk. Egyből felismertem őket. Montez tesói ültek a motorokon. A szívem hevesen dübörgőit a mellkasomban.

Kibújtak a sisakból és lepattantak a motorokról.

Liam azonnal elengedett, mire Nate a fejét csóválta dühösen.

- Már a szabadulósobában is feltűnt, hogy túlságosan szemtelen kölyök vagy, és az a nagy büdös helyzet, hogy utálok, ha valaki hasonlít rám. Delilah, idejönnél a srácok mellé, kérlek?

Odaszaladtam hozzájuk, Nate pedig célba vette Liamet.

- Jól vagy? - kérdezte Thiago, maga mögé tolva.

Bólintottam, de még mindig nem értettem, hogy mi történik. - Ez nem lesz kellemes látvány - súgta a fülemben. - Nézheted is, de el is fordíthatod a fejed.

- Hol van Montez? - kérdeztem idegesen. Tudni akartam, hogy jól van-e.

- Akadt egy kis dolga - felelte, de ezzel egyáltalán nem nyugtatott meg.

- Kérlek, ne hazudj nekem! Hol van?

Hangos puffanásra kaptam fel a fejem. Nate felhajította Liamet a motorháztetőre és ütni kezdte. Pánik lett úrrá rajtam. Nem akartam végignézni, ezért elfordítottam a fejem, mire Phoenix megvonta a vállát.

- Mi viszünk téged ma haza - közölte, de nem magyarázta meg, hogy miért.

Liftezni kezdett a gyomrom.

Ugye nem esett Monteznek baja?

- Hol van Montez? - kérdeztem nyugtalanul, mégsem válaszolt.

Nate felé pillantott, aki lemászott Liamről és vérző ököllel visszasétált hozzánk.

- Részemről indulhatunk.

- Addig nem megyek veletek sehova, amíg nem mondjátok el, hogy hol van Montez.

- Kérdezd azt a faszfejet - fordult Nate Liam irányába.

Phoenix átnyújtotta a sisakját. Láthatóan egyikük sem akart válaszolni.

- Oké, akkor csak arra válaszoljatok, hogy ugye jól van? - Hangom már idegessé vált. Baromira bosszantott, hogy nem akarták elmondani nekem az igazat. - Kérlek, csak erre feleljetek!

- Semmi baja - felelte Phoenix, de nem hittem neki. Ha így lenne, akkor ma ő jött volna értem.

Idegesen járkáltam fel-alá a szobámban. Nem érdekelt, hogy apám meghallja-e vagy zavarja-e. Egy szavát sem hittem el Phoenixnek. Láttam a tekintetében, hogy hazudik. Éreztem, hogy valami rossz történt és megölt a tudat, hogy Montez- nek baja eshetett. A telefonom hozzánőtt a kezemhez, de hiába próbáltam szuggerálni, Montez semmire nem reagált. Sem a hívásaimra, sem az üzeneteimre.

Kétségbeesetten hívtam Addisont, de amikor felvette, csak levegő után kapkodtam, mert képtelen voltam kinyögni, amit akartam.

- Del, mi a baj? - kérdezte aggódva.

- Rossz érzésem van - böktém ki remegve.

- Mármint?

- Úgy volt, hogy Montez jön értem, de nem tette, viszont elküldte a testvéreit, hogy hozzanak haza.

- Komolyan? - Addison hangja olyan lett, mintha egy cuki szerelmes történetet mesélnék éppen.

- Útközben Liam is megjelent...

- Kérlek, ne rontsd el ezt a jó kis sztorit azzal a gyászkoporsóval - vágott a szavamba.

- Nate mondott valami furát, miután megverte Liamet.

- Megverte? - hüledezett Addison.

- Azt mondta, hogy kérdezzem Liamet. Addison, érzem, hogy baj van. Hogy történt Montezzel valami. - Nem érkezett válasz. Csak a saját, felgyorsult légzésem hallottam. - Addison, itt vagy?

- Itt, csak ezerrel görgetem Rachel facebookját. Ő mindig mindent kiposztol, hátha kitett valamit. De nem látok semmit. Utoljára hétkor posztolt, ez viszont arról szól, hogy valaki otthagyt egy használt óvszert a moziban. Fúj.

- Addison, félek. Nagyon félek, hogy baja esett. - Hangom megremegett és éreztem, hogy pillanatokon belül elkap a sírás cunami, de hirtelen az ismerős, mély hang szólalt meg a hátam mögött.

- Ne aggódj, bébi, jól vagyok!

Egyből megfordultam és a szívem azonnal ledobta magáról a félelem láncait, amikor megpillantottam Montezt.

- Jézusom! - rémülten kaptam a szám elé a kezem, amikor észrevettem, hogy véres az arca. - Mi a fene történt veled? Egyből zsebkendőt kerestem, hogy letöröljem róla a vért, de megragadott és maga felé fordított.

- Te jól vagy?

- Igen, miért ne lennék jól?

Nem válaszolt, csak magához vont és erősen szorított. Olyan erősen, hogy hallani lehetett a szívverését.

Felemeltem a fejem, majd egyenesen a szemébe néztem.

- Mi történt? - kérdeztem félénken.

- Elestem a motorral - felelte, de tudtam, hogy Liamhez van köze. Nem akartam firtatni, a lényeg, hogy itt van velem.

- Legalább hadd tisztítsam ki a sebeidet - kértem, de csak elmosolyodott az aggódásomon.

- Semmi bajom, Delilah. Már párszor megjártam a poklot.

- Úgy látszik, ott sem tartanak rád igényt - húztam el a szám.

Az ajtóhoz indultam, hogy akarata ellenére mégis hozzak neki vizes törülőruhát a fürdőből, amikor a kezével megtámasztotta az ajtót. Háttal álltam neki, de éreztem minden egyes levegővételét a tarkómon. Egészen közel hajolt, majd rám adta a kereszt medálos nyakláncát.

- Ez megvéd téged - súgta a fülembé.

- Mitől? - kérdeztem megfordulva.

- Attól, hogy olyan dolog történjen veled, amiért a pokolba rántanám magammal az egész világot.

- De akkor téged mi véd meg, ha ezt nekem adod?

- Mindig a jók mennek el hamarabb, szóval nem aggódom.

- Visszajöttél? - kérdeztem boldogan, amikor megpillantottam Montezt félálomban.

- Mondtam, hogy többet nem hagylak magadra és...

- És? - kérdeztem vissza.

- Le akartam csekkolni, hogy ébredés után még mindig tíz per tízes vagy-e.

- Akkor most, hogy meggyőződted róla...

- Mondtam én ilyet? - szakított félbe.

A faliórára néztem, majd Montezre.

- Hét óra van! El fogok késni a suliból.

- Dehogy fogsz! Elviszlek.

- Nem akarom, hogy így vezess - néztem rá aggódva.

- Ha húzod az időt, tényleg el fogsz késni...

Kimásztam mellőle az ágyból, és megindultam a szekrényem felé.

-Tízből nyolc - mondta szórakozottan, mire dühös pillantással megfordultam. - A zombis mozgás miatt - vigyorgott.

Kikaptam a sulis egyenruhám a szekrényből, amitől felcsillant a szeme.

- Fordulj el! - mondtam, a tükörben rajta tartva a szemem.

- Olyannak tűnök, aki eltakarja a szemét a vetkőzés jeleneteknél?

- Hát, most el fogod.

- Ugye tudod, hogy már láttalak teljesen meztelenül?

- Félhomályban - pontosítottam.

Amíg elfordult, gyorsan belebújtam a fehér ingembe és a rakott szoknyámba.

- Alig vártam, hogy újra felvedd.

Megfordultam és odaléptem hozzá kacéran.

- Remélem, elégedett vagy.

Tetőtől talpig végigmért, a kezem után nyúlt, és magához húzott.

Már attól felszökött a pulzusom, ahogy rám nézett.

A kezemet a megkeményedett férfiasságára tette, ami a nadrágján keresztül is teljesen érezhető volt.

- Remélem, érzed, hogy mennyire elégedett vagyok.

A szoknyám alá nyúlt, rámarkolt két tenyerével a fenekemre, és az ölébe ültetett. Hevesen csókolni kezdett a nyakamnál lefelé haladva, közben elkezdte kicsatolni az övét, de három egymást követő, erőszakos kopogásra a fejünket az ajtó irányába kaptuk.

Gyorsan lemásztam Montezről, de ő egyáltalán nem mozdult. Nem félt az apámtól, aki szerencsémre nem nyitott be, csak az ajtónak beszélt.

- El fogsz késni az iskolából, remélem, nem ez a terved.

Apám képes volt a múltkori után úgy viselkedni, mintha semmi nem történt volna. Ez mindig is nagyon jól ment neki, nekem pedig az, hogy én is úgy tettem. Nem akartam, hogy hívja a zsarukat, ezért másnap hazajöttem, de meglepetésemre fel sem hozta Montezt és azt az éjszakát. Talán annyira részeg volt, hogy már ő maga sem emlékezett rá, de én igen. És nem csak amiatt, amit tett, hanem mert utána az életem legrosszabbnak tűnő estéjéből életem legszebb éjszakája lett. Persze, ha kisatírozzuk az apás részeket.

- Nem. Már mindjárt készen vagyok - kiáltottam és imádkoztam, hogyne nyisson be. A szívem szaporábban vert, de amikor a léptei távolodni kezdtek, fellélegeztem.

Dühösen néztem Montezre.

- Ugye tudod, hogy mi történik, ha itt talál téged?

- Persze. Semmi.

- Soha többet nem találkozhatok veled.

- Most se találkozhatnál, mégis itt vagyok.

- Nem ismered őt - fakadtam ki kétségbeesetten.

- Te meg engem, ezek szerint.

Felhúztam a csipkés zoknim, majd a fekete bakancsom után nyúltam, aminek az egyik felében Montez fűzője volt, és belebújtam.

- Ki az a Max? - kérdezte Montez, a táskámból félig kilógó lapot nézve.

Nagyot nyeltem. Éreztem, ahogy Max emléke a szívem köré tekeredik és sírásra készítet.

Elfordítottam a fejem, hogy ne lássa.

- Nem muszáj beszélned róla. - Visszacúsztatta a lapot és nem faggatott tovább.

- Az egyik legjobb barátom volt - szólaltam meg halkán. - Alaszkai malamut. Mindig az ágyamban aludt - mosolyodtam el az emléken, de teljesen mindegy volt, hogy mennyi idő telt el, ugyanúgy éreztem az élet

a késnek, ami a szívembe fűródott. - Mindig az ajtóban várt, amikor hazaértem, a farkát hevesen csóválva. Vacsoránál az asztal alatt a lábamhoz bújt, és várta a saját kis adagját. - Szemem könnyel telt meg. Nem akartam újra rá gondolni. Nem akartam újra millió darabra szakadni.

A kezem után nyúlt, és az ölébe húzott.

- Mi történt vele?

- Amikor anyám önző módon úgy döntött, hogy lelép, bele sem gondolt abba, hogy ez mivel jár majd. Hogy mit hagy maga után. Apánk minden jó érzést ki akart ölni a házban. Egyik nap azt mondta, hogy orvoshoz viszi Maxet, valami rutin vizsgálatra. Vele akartam menni, de nem engedte. Rossz érzés hasított belém. Az ember megérzi a hazugságot és én minden porcikámban éreztem, hogy hazudik nekünk. Megpusziltam Maxet, és elhessegettem a gondolatot.

- Ugye nem...? - Montez undorral nézett maga elé.

- Azt mondta nekünk, hogy váratlan allergiás reakció lépett fel és Maxnek rohama lett, majd elpusztult. Sokáig ebben a hitben éltünk. De évekkkel később, az utcán sétálva megpillantottam Maxet. Egyből felismert és a magas fickó az oldalán nem értette, hogy miért örült nekem annyira a kutyája. A kislánya Lokinak hívta, Max pedig boldognak tűnt, a szívem viszont atomjaira hullott. A létező összes formában összetört. Apám kitehette őt valahol, a sorsára hagyva. Pedig Maxnek volt családja, mi voltunk a családja. - Hangom megtört.

Éreztem, hogy az eddig elnyelt könnyeim már nem bírják tovább. Kezemet az arcomba tettem, majd zokogni kezdtem, de egyből Montez ölelő karjaiban találtam magam. Szorosan magához vont és nem eresztett. Nem akartam előtte sírni, de Max volt az én gyenge pontom. Az egyetlen olyan emlékem, amitől a sebeim azonnal felszakadtak.

- Zárva maradt az ablak? - kérdezte Delilah apja feszült nyugalommal, de láthatóan jobban foglalkoztatta a válaszonál, hogy bepakolja a sört a hűtőbe. Egyáltalán nem lepett meg, hogy feltűnt neki, már egy ideje átjárónak használok a lánya ablakát.

- Úgy éreztem, ideje rendesen is bemutatkoznom.

- Akkor már megdugtad?

- Parancsol? - Nem sok minden akasztotta ki eddig a faszfej-mérőm, de az, hogy Delilah apja így beszél a lányáról, magasan az élen volt. Helyben ki kellett volna tépnem a nyelvét a helyéről.

- Mik a szándékaid a lánnyal, azonkívül, hogy tönkreteszed az életét?

- A lehető legtávolabb költöztetni magától. - Meglepően higgadt voltam. A nyelvitépés még egy barátságos verzió volt a fejemben váltakozó variációk közül.

- Hogy mit akarsz?

- Amint Delilah betölti a tizennyolcat, szeretném, ha hozzám költözne, amennyiben ő is benne van. A lényeg, hogy minél távolabb legyen

magától.

- Hogy egy gyilkossal éljen? Ezt remélem, te sem gondoltad komolyan.

- De igen. A lehető legkomolyabban.

Szó nélkül hátat fordított nekem, és megindult a kert felé, én pedig követtem./

Mióta beléptem a házba, egyszer sem nézett a szemembe. Dobálózott a kérdésekkel, kerülve a tekintetem. Most is a kertet bámulta, de nem zavart, mert ha a szemembe nézett volna, látná, hogy rni ketten nagyon is hasonlítunk. Egyikünknek sincsenek határai.

- Az anyjának volt egy virágoskertje, de miután itt hagyott minket, az egészet felégettem, és megtiltottam a lányaimnak, hogy bármit is el merjenek ültetni.

- Remélem, most nem dicséretet vár tőlem.

- Delilah kifejezetten törekszik arra, hogy a tökéletes ellentéte legyen az anyjának - folytatta, meg sem hallva a válaszat.

- Mivel maga a gyerekkora óta emiatt ostorozza.

- Nem akarom, hogy egy olyan nő kiköpött mása legyen, aki Cafkaként viselkedett.

- Ugye tudja, hogy nem csak magát hagyta el a felesége, hanem a lányait is?

- Miattuk ment el - emelte meg a hangját, érezhetően kezdtek felszakadni a sebei, de nagy ívben leszartam. Az se érdekelne, ha itt helyben vérezne el.

- Vagy a “nagyszerű” apjuk miatt - állapítottam meg a nyilvánvalót, de Delilah-nak igaza volt. Az apjuk totálisan a múltban él és semmi sem zökkenti ki ebből.

- Delilah rengeteget sírt gyerekként.

- Egy gyereknek ez a dolga. - Egyre nehezebben viseltem el a válaszeit. Egy ilyen pszichopátának nem lenne szabad gyereket nevelnie.

- Folyton csak sírt és sírt. Sosem hagyta abba, amivel az örületbe kergette az anyját. Később meg a nővérével együtt készítették ki őt. Alig lehetett bírni velük, aztán egy napon az anyjuk megelégtelte ezt, és elhagyott minket.

- Ez nem anya, hanem csak egy önző ribanc.

- Vigyázz a szádra! A feleségedről beszélsz.

- A felesége lelépett, de az egyik lánya még itt van. Foglalkozzon inkább ezzel!

- Jobban örültem volna, ha ez fordítva történik.

Ökölbe rándult a kezem. Egyetlen dolog tartott vissza attól, hogy ne verjem bele a fejét az aszfaltba, az pedig Delilah volt.

-Tudja, néha segédkezni szoktam az Atyának a temetőben - mondtam egyhangúan. - Jó pár sírt megástam már ott.

- Vállon veregetést vársz tőlem?

Szelíden elmosolyodtam.

- Dehogy. Az magának úgysem menne.

- A lányomnak nem egy magadfajta suhancra lenne szüksége.

- Ebben mondjuk egyetértünk. Szerintem is jobbat érdemelne - feleltem őszintén. - Ahogy egy rendes apát is érdemelt volna, aki nem veréssel enyhíti a fájdalmát. De a mondás igaz: nem mi választjuk a családunkat, viszont engem ő választott. Szóval visszatérve a sírokra, amiket ások. Ha megtudom, hogy még egyszer kezet emel rá, ások magának is egyet valahol, és élve eltemetem.

Most először nézett rám. Úgy látszik, ezen az egy nyelven értett. Az agresszió nyelvén.

- Tudod te, hogy kivel beszélsz?

- Igen. Egy gyáva féreggel, aki kezet emelt a lányára, de ne aggódjon, olyan szép sírja lesz, hogy még én magam is megirigylem.

A kerti asztalhoz lépett, amin üres sörösuvegek heverték szanaszét és egy mécses volt már félig leégve. Előkapott egy gyújtót a zsebéből, majd

meggyújtotta a gyertyát.

- A szüleid emlékére. - Beteges vigyor terült szét a képén. Azt hitte, hogy fogást tud rajtam találni, hogy majd megforgatja a kést a szívemben, de tévedett. Nem az a gyerek vagyok és ez láthatóan nem tetszett neki.

- Az, hogy a lányomat hogyan nevelem, nem tartozik rád - hangját megemelte utolsó fegyvereként, ami megint csak roppantul szórakoztatott.

- Az nem nevelés, hogy megveri. És de, ha valaki bántja, rám tartozik.

- Néha kapott egy atyai pofont, de nem lett tőle semmi baja. Sőt, szerintem még élvezte is az a kis kurv...

A gátam, hogy ő Delilah apja és nem bánthatom, egy pillanat alatt eltűnt.

Megragadtam a kezét és a meggyújtott mécses fölé tartottam, amitől egyből úgy felvonyított, hogy a madarak is elrepültek.

- Azonnal hagyd abba! - ordította torkaszakadtából, de eszem ágában sem volt abbahagyni.

- Elnézést, úgy érzékelttem, hogy nem voltam elég világos.

- Engedj el! - vonyított fel fájdalmában.

- Miért tenném? Nekem nagyon úgy tűnik, hogy élvezi.

- Te szemtelen kis féreg! Eressz már el! - Hangja könnyörgésbe csapott át, de magasról tettem rá.

- Halljam!

- Mit? - férfiatlan zokogásba kezdett.

- Hogy többet egy ujjal sem ér a lányához, mert ha megteszi, akkor pusztá kézzel tépem ki a szívét.

- Nem érek hozzá többet, esküszöm!

Abban a pillanatban, amikor elengedtem, Delilah lépett ki az ajtón, meglepett tekintete elárulta, hogy nem érti a helyzetet. Pánik ült ki a hófehér arcára.

- Nyugi, csak újból megismerkedtem az apukáddal - mondtam, kezem Hector vállára téve.

- Igen? - Hangjában félelem bujkált. Utáltam, hogy az apja ilyen hatással volt rá. A legkevésbé sem kéne, hogy bármitől is rettegen. Most már nem, mert itt vagyok neki.

- Kíváncsi voltam, hogy kiért voltál képes eldobni a jövődet - válaszolta az apja mérhetetlen arroganciával.

- Ez fájt - feleltem szarkasztikusán. - Tudja egyébként, hogy mi az egyetlen közös a lányában meg az anyjában? - súgtam neki halkan. - Végül mind a ketten elhagyják magát.

Delilah nem várta meg az apja válaszát, egyből karon ragadott, és meg sem állt velem a szobájáig.

- Mit tettél vele?

- Gondoskodtam róla, hogy többet ne érjen hozzád.

Tekintetével egyenesen az ajtónak szegezett.

- Te nem ismered őt, ezzel csak még jobban feldühítetted.

Közrefogtam a tenyeremmel az arcát, és magamhoz vontam, hogy eloszlassam a félelmét.

- Delilah, már itt vagyok neked. Mindig itt leszek. Nincs okod félni, oké?

- Nem lehetsz mindig mellettem!

- Dehogynem!

- De nem, mert...

Vártam, hogy folytassa, hogy megmagyarázza.

Letöröltem a könnyeit, amik elkezdtek eláztatni a pólóm. Utáltam sírni látni.

- Mi a baj?

- Nem az vagyok, akinek gondolsz.

- A lány, akiért bármeddig elmennék? De, szerintem pontosan az a lány vagy.

- Nem vagyok jó ember. Olyan dolgot tettem, ami... ’

- Nem érdekel, hogy mit tettél! Az enyém vagy a hegeiddel együtt! Én pedig a tiéd, minden bűnömmel és fájdalommal együtt.

Arcát a mellkasomba temette. Karom szorosan köré fontam.

- Az én bűnömmel együtt is? - kérdezte.

Egyik karommal elengedtem őt, és felemeltem a fejét, hogy belenézhessek a sötétbarna szempárba.

- Igen. Hidd el, nem fog kiábrándítani az, hogy nem írod meg a matekházit - nevettem el magam.

Nem tudott volna olyan dolgot mondani, ami miatt másképpen néznék rá.

Az elkövetkezendő hetekben folyamatosan Delilah-val voltam. Vagy ő jött át hozzánk vagy on másztam be az ablakukon, mert az apja továbbra, sem volt hajlandó beengedni a házába. Egy szót nem szólt hozzánk, konkrétan levegőnek nézett mind a kettőnk, de mindaddig, amíg nem 'ér a lányához, kibékültem ezzel a felállással.

Thiago üzent, de csak rápillantottam a kijelzőre, mert Delilah szobáját próbáltuk épp összepakolni kartondobozokba. Már csak pár hét volt hátra a tizennyolcadik születésnapjáig és addig a napig, amíg végre hozzám nem költözik.

- Van még doboz valahol? - kérdeztem, mert, szétnézve, távol álltunk attól, hogy a szobában lévőkhöz minden beférjen.

- A garázsban van, leszaladsz érte? - dugta ki a fejét a szekrényből és nagy szemekkel nézett rám. Már szinte az összes ruháját bedobozolta, csak párat hagyott elől.

- Naná - csókoltam homlokon, majd leestem a lépcsőn. Az apja a nappaliban volt. Totálisan leszart mindent, ami körülötte történik. Alig vártam, hogy kiszabadítsam Delilah-t ebből a házból.

Benyitottam a garázsba, majd felkapcsoltam a villanyt és elkezdtem keresni a dobozokat, de a valóság néha úgy csapódik az arcodba, mint a szembejövő sávban lévő kamion. Semmit nem hagyva maga után, csak káoszt.

Egy fehér Volvo állt a garázsban.

Egy kibaszott, fehér Volvo.

Az agyam túl gyorsan pörgött.

A telefonom rezegni kezdett. Thiago neve villogott a kijelzőn. Felvettem, mire komoran beleszólt:

- WSX 7787 a hiányzó rendszám, ami...

Nem vártam meg, hogy befejezze, kinyomtam a telefont.

Valami teljesen leblokkolta a mozgulataimat. Csak álltam és néztem azt a kurva autót, ugyanazzal a rendszámmal.

Az ő autója.

Az ő kibaszott autója?

Tombolt bennem a düh.

Az ideg méregként áramlott szét a vénáimban.

Delilah felelős Liza eltűnéséért?

Végig a szemembe hazudott?

Felmentem az emeletre, de már nyoma sem volt annak a jó érzésnek, ami kitöltötte eddig a szobát. És én is visszakerültem abba a sötétségbe, ahonnan feljöttem érte.

Félrelöktem a lábammal az ajtó előtt heverő két dobozt.

- Megtaláltad? - kérdezte lelkesen, de megráztam a fejem.

Az agyam teljesen elborult. Nem voltam már a fény közelében, teljesen visszazuhantam oda, ahol éveken keresztül éltem.

- Gyere, elviszlek valahova - mondtam neki és az ajtó felé indultam, nem törődve az értetlen arckifejezésével.

- Most? Nem fejezzük be a pakolást?

- Ráér - feleltem elnyelve a kitörni készülő dühöm.

- Valami baj van? - kérdezte megilletődve, mintha kibaszottul ártatlan lenne.

- Kéne, hogy legyen? - válaszoltam ingerülten, ő meg szórtanul követett.

Miközben kísértáltunk a házból, a fejemben egyetlen egy kérdés vert cöveket:

Miért?

Beültem az autóba, ő pedig frusztráltan szállt be mellém.

- Rosszat tettem? - kérdezte félénken, amitől az ideg lüktetett az ereimben.

- Kösd be magad! - Rá se néztem, csak gázt adtam.

Rossz tulajdonságaim egyike, hogy ha valaki hazudik nekem, akkor kénytelen lesz találkozni a szarabbik énemmel. Azzal, akiben semmi szeretet nincs.

- Nem tudom, mi folyik itt - próbálkozott beszélgetést kezdeményezni.

- Akkor már ketten vagyunk.

A szívem egy része harcolt. Harcolt az igazáért. Mentséget kerestem. Kifogásokat.

Nem lehet köze Liza eltűnéséhez. Nem. Ki van zárva. Nem tudott volna így belehazudni a képembe. Vagyis, remélem. De az akkor is az ő kibaszott autója. És akkor beugrott Abigail. És az, amit Delilah-nak mondott.

A bűdös kurva életbe!

Idegből ráütöttem a kormányra, nem néztem rá, de a félelme a levegőben is tapintható volt.

- Megijesztesz - húzódott el tőlem.

Pedig soha nem tudnám őt bántani. Így sem, hogy köze lehet Liza eltűnéséhez.

- Te is - feleltem hűvösen.

- Kérlek, állítsd meg az autót! - Zokogni kezdett, de tévedésben volt, ha azt hitte, hogy tőlem kell tartania.

- Nem foglak bántani - mondtam ridegen. - Én nem tudnálak téged bántani, de Phoenix igen. Ő nem szerelmes beléd. És ne akard megismerni azt az oldalát, amelyiket veszteség éri. Amelyiknek fájdalmat okozol.

- De mit tettem? - kérdezte zokogva.

- Ez érdekelné engem is. Mi történt a húgunkkal?

- Tessék? - szipogott erőtlenül, de nem érdekelt.

- Lizáról beszélek. Tudod, a húgunkról, aki eltűnt. Halljam, Delilah!

A düh már teljesen elöntötte az agyam.

- Megöltétek? - szegeztem neki egyenesen a kérdést, miközben őt néztem az út helyett.

- Nem - felelte levegő után kapkodva.

- A barátnőd volt? Ő tette, te pedig fedezed? Vagy fordítva?

- Állj meg, kérlek! - ordított kétségbeesetten, de a becsapottság érzése helyettem is a gázra taposott.

- Ő volt vagy te? Felelj! - üvöltöttem dühösen.

- Esküszöm az életemre, hogy nem bántottuk őt.

- Baleset volt?

Kezével betemette az arcát, mire hirtelen lefékeztem. Kicsatolta az övét és összehúzta magát, mint egy kisgyerek.

Képtelen voltam bántani. Tudtam, hogy az apja egész életében ezt tette vele, de ránézni sem tudtam.

- Nem az történt, amire gondolsz - felelte szipogva.

- Akkor mondd el, hogy mi történt!

Nem szólalt meg, csak remegett, én meg rohadtul átverve éreztem magam.

- Ott voltatok a benzinkúton azon az éjszakán, vagy nem? - Már nem kiabáltam vele, csak vártam, hogy erre az egy kérdésre feleljen.

Bólintott.

A szemközti buszmegálló felé néztem.

Benyúltam a zsebembe, és kivettem a tárcám, majd a kezébe adtam az összes pénzt, ami benne volt.

- Szállj fel arra a buszra, és a bűdös életbe ne gyere többet ide vissza! Amúgy is ezt akartad, nem? Meglépni a városból.

- Nem az történt, amire gondolsz!

Lesöpörte magáról a pénzt, de idegesen elkezdtem összeszedni, hogy a kezébe nyomjam.

- Akkor mondd el, hogy mi történt. Mondd el és én esküszöm, hogy nem bántalak. Csak az igazat mondd, Delilah, kérlek!

Hallgatott. Reszketett és nem felelt.

De ez is egy válasz volt, még ha egyáltalán nem is az, amire vártam.

- Szállj ki az autóból! - parancsoltam, de rá sem néztem. Képtelen voltam végignézni, ahogy elsétál. Fél órával ezelőtt még a világot is felégettem volna érte. De már azt sem tudom, hogy ki a francba szerettem bele.

Kiszállt, én meg otthagytam.

Nem esett, mégsem láttam magam előtt az utat. Minden elmosódott. Azaz elbaszódott. A düh még mindig tombolt bennem, de belül egy részem harcolt érte. Azért, amink volt. Amit mellette éreztem. Az ő sebei is félig begyógyultak, végre biztonságban érezte magát, én meg kidobtam őt az útra.

Megálltam, és erőből ütni kezdtem a kormányt.

Ereztem, ahogy a düh szilánkjá megfordul bennem.

A rezgő telefonom térített magamhoz. Phoenix volt.

- Te hozod ide vagy magam menjek érte?

Epilógus

Delilah

Remegő térdel ültem le a gyóntatófülkében elhelyezett fapadra. Tudtam, hogy nincsen bocsánat a tetteinkre, és hiába várok feloldozást, fuldokoltam a bent rekedt szavakban. Vettem egy mély levegőt, majd kifűjtam.

- Atyám, kérlek bocsáss meg, mert vétkeztem - kezdtem bele, de a levegő beszorult, és szúrta a bordáimat. Folytatni akartam, de képtelen voltam megszólalni.

Ez nem olyan gyónás lesz, mint az eddigiek.

- Isten házában vagy. Nincsen okod a félelemre.

Robert Atya hangja mindig olyan megnyugtató volt, hogy neki még azt is be mertem vallani, hogy sokszor kívántam, hogy az apám ne keljen fel többé. És igyon annyit, amennyi átsegíti a túlvilágra.

- Nem lenne jogom ahhoz, hogy most itt legyek - folytattam.

- Az Úr ajtaja mindenki előtt nyitva áll, gyermekem.

- Robert Atya, bocsásson meg, hogy ezt mondom, de téved. Olyat tettem, amit Isten soha nem fog megbocsátani.

- Mit tettél, gyermekem?

Hangjából továbbra is nyugalom áradt. Talán, mert álmában sem gondolná, hogy azt fogom neki meggyóni, hogy a legjobb barátnőmmel megöltünk valakit.

- Miattunk nem találják Lizát - elakadt a hangom, de folytattam. - Kérem, Atyám, bocsásson meg nekünk. Mi tehetünk az egészből - mondtam a könnyeimmel küszködve, de joga van tudni az igazat.

- Hogy mondd, gyermekem?

- Muszáj az elején kezdenem - mondtam összeszedve a bátorságom.

- Ahogy szeretnéd.

- A legjobb barátnőmmel elmentünk egy házibuliba... - Hangom elakadt, ahogy a sebeimet tápláló fájó emlékek most egy pillanat alatt felszakadtak.

- Gyermekem, ez nem olyan dolog, amiért az Úr megharagudna rád.

- Nem is ezért kérem a bocsánatát.

Hallgatott és várta, hogy folytassam. Én meg próbáltam bátorságot erőszakolni magamba.

- Amikor megérkeztünk a buliba, egyből meg kerestük a barátomat, Liamet, de Addison nem kedveli túlságosan, ezért lelépett egy másik társasághoz beszélgetni. Én ott maradtam Liammel és a haverjaival. A teraszon beszélgettek, de egy kis idő után feltűnt, hogy sehol nem látom Addisont. Nem szokása csak úgy meglépni. Ha srác van a dologban, akkor is szól. Mindig szól nekem. Próbáltam hívni, de nem vette fel.

Az emlékek fájón marták a torkom. Minden egyes mondat kiejtésével meg kellett küzdenem. Nem akartam emlékezni arra az éjszakára többet. Nem akartam újra átélni, de muszáj volt folytatnom.

- Liam, a barátom, meggyőződött, hogy ne aggódjak, de egy óra elteltével mégis egyre nyugtalanabb lettem, ezért bekapcsoltam a nyomkövetési applikációt, ami Addisonnál is be volt állítva. Azt jelezte ki, hogy Addison egy parkban van, ami totál nem stimmelt. Sosem hagyna magamra köszönés nélkül, vagy anélkül, hogy megmondaná,

kivel lépett le. Ez egy kimondatlan szabály volt nálunk. Azonnal beültem az autómba és elindultam, hogy megkeressem őt. - A kezem remegése jelzett, hogy közeledünk ahhoz a részhez, amit nem akarok többet felidézni. Soha többet. - Atyám, amikor odaértem...

Nem tudtam befejezni. Zokogni kezdtem a gyóntatófülkében és azt kívántam, hogy bárcsak valaki elvenné az emlékeim. Ezekre nincsen szükségem.

- Ha készen állsz rá, gyermekem, akkor folytasd.

Nem álltam készen rá, de túl akartam lenni rajta.

- Addison a földön feküdt, de nem volt rajta a... - Magam előtt láttam az egész jelenetet és ordítani tudtam volna. - Ott feküdt eszméletlenül a fekete ruhájában, ami fel volt húzva, a bugyija pedig mellette hevert. - Kezemet az arcomba temettem, és még jobban zokogtam. - Atyám, azonnal hívtam a mentőket, de Addisonnak hirtelen rohama lett. Nem tudtam, mi történik és azt se, hogy mit tegyek, vagy hogyan segítek neki. Bármire képes lettem volna érte és mégis ott, abban a pillanatban, teljesen tehetetlennek éreztem magam. Halálra voltam rémülve, hogy elveszítem őt. Hogy a mentősök nem érnek ki időben, és késő lesz, Addison pedig nem bírja ki addig. De tudja, hogy végül mi történt? Kértem Istent, hogy ne vegye el. Őt ne. Könyörögtem neki.

Az Atya továbbra se szólt közbe.

- És ő meghallott. A mentősök időben kiértek és azonnal kórházba szállították Addisont. Az orvos elmondta, amit én már tudtam, hogy bedrogozták, megerőszakolták és azon a mennyiségen túl, amit a buliban a piájába keverhettek, még kapott később is, ezért lehetett rohama.

- Beszéltetek erről valakivel?

- Próbáltunk. Tudtuk jól, hogy ki volt, de a rendőrség úgy vélte, hogy Addison önszántából vette be a drogot és beleegyezhetett mindenbe,

majd utólag visszakozott. A rendőrség nem csinált semmit. A barátnőmet megerőszakolták, majdnem meghalt, de ők úgy állították be, mintha beleegyezett volna. Kitaláltuk, hogy megleckéztetjük, aki ezt tette Addisonnal. Az volt a tervünk, hogy mi is drogot teszünk az italába, utána betesszük a kocsiába, majd levetkőztetve otthagyjuk őt az erdő közepén, hogy ő is érezze azt a megaláztatást, amit Addison. Még ha a közelében sem volt annak, amit ő tett a barátnőmmel. De a dolgok rosszul sülték el - halkultam el.

- Mennyire rosszul?

- A csomagtartóba tettük, de amikor megálltunk az erdőnél, hogy kitegyük, Brodie már halott volt. Másnap tönkretettük a felvételt. Miattunk nem találják Lizát...

Folytatás következik